

Liahona

**Kā tiek tulkoti
Svētie Raksti? 20. lpp.**

Iepazīsti mūsu
jauno apustuļi, eldaru
Ronaldu A. Rasbandu,
12. lpp.

Senioru pāri: aicināti
kalpot, 26. lpp.

Kad vīri cīnās ar atkarību
no pornogrāfijas, arī
sievām ir nepieciešama
dziedināšana, 34. lpp.

Iemāciet nospēlēt
garīgo dziesmu
10 minūtēs! 54. lpp.

*„Tā saka Tas Kungs:
Es pielīdzināšu tevi, ak,
Israēla nams, dārza
eļļas kokam, kuru
cilvēks ņēma un kopa
savā vīna dārzā; . . .
. . . Un svētīti jūs esat;
tādēļ, ka jūs cītīgi
strādājāt ar mani manā
vīna dārzā, un esat
turējuši manas pavēles,
un esat nesuši man atkal
dārza augļus, ka mans
vīna dārzs vairs nav
samaitāts un sliktais
ir izmests, lūk, jūs
priecāsīties kopā ar
mani par mana vīna
dārza augļiem.”*

Jēkaba grāmata 5:3, 75

Olivām, kas tiek plaši
audzētas visās Vidusjūras
valstīs, ir gara vēsture
Svētajos Rakstos, sākot ar
balodi, kas Noam atnesa
olivas lapu, līdz Glābējam,
kurš mācīja Eļļas kalnā
[olīvkoki tika saukti arī par
eļļas kokiem], un Jēkaba
stāstītajai līdzībai par eļļas
kokiem [olīvkokiem].

ZIŅOJUMI

4 Augstākā prezidija vēstījums: Pravietojums un personīgā atklāsme
Prezidents Henrijs B. Airings

7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Mūsu Mūžīgā Tēva meitas

GALVENIE RAKSTI

12 Elders Ronalds A. Rasbands: apdāvināts vadītājs, gādīgs tēvs
Elders M. Rasels Balards
Elders Rasbands, mīlošs vīrs un tēvs, savas vadītāja spējas attīstīja, gadu gaitā mācoties no izciliem uzņēmējiem un priesterības vadītājiem.

18 Viņš ir bīskaps?
Patriks Dž. Kronins III
Es sapratu, kādēļ viņa nespēja noticēt, ka tagad es kalpoju par bīskapu. Pirms trīsdesmit gadiem es biju pavisam cits cilvēks.

20 Svēto Rakstu tulkošana: mūsu sirds valodā
R. Vals Džonsons
Lasīt Svētos Rakstus savā valodā ir kā garīgi atgriezties mājās.

26 Senioru misionāru mirkli
Prezidents Rasels M. Nelsons
Es lūdzu, lai jūs lūgtu par šo iespēju — kopīgi piedzīvot lielus senioru misionāru mirklus.

28 Laulātie misionāru pāri: būt vajadzīgam, tikt svētītam un mīlētam
Ričards M. Romnijs
Laulātie pāri atklāj, ka kalpošana misijā ir elastīgāka, ne tik dārga un krietni patīkamāka, nekā viņi bija domājuši.

34 Kad pornogrāfija ienāk mājās — gan sievietei, gan vīram ir jātop dziedinātiem
Autors — anonīms
Bīskaps dalās tajā, kā viņš palīdz ne tikai vīriem, kas cīnās ar pornogrāfijas atkarību, bet arī viņu sievietēm, kam Glābēja dziedāšana nepieciešama tikpat ļoti.

38 Torņa sargi
Bagātiniet savu izpratni par praviešiem, uzzinot, kādā veidā viņi ir kā torņa sargi.

SADAĻAS

8 Pārdomas: Vai norādes ir skaidri saprotamas?
Rūta Silvere

9 Kalpošana Baznīcā: Paldies jums par kalpošanu
Autors — anonīms

10 Evaņģēlija klasika: Priesterība — drošs enkurs
Elders L. Toms Perijs

40 Pēdējo dienu svēto balsis

80 Līdz mēs atkal tiksimies: Meklējot garīgās dāvanas
Prezidents Džordžs K. Kenons

UZ VĀKA

Uz priekšējā vāka un aizmugurējā vāka iekšpusē: Lesa Nilsona fotouzņēmumi. Priekšējā vāka iekšpusē: © Reja Tango/Thinkstock fotogrāfijas.

44 Atpazīt Sātana viltojumus

Deniss C. Gaunts

Ja meklējam atšķirīgo, nevis līdzīgo starp Sātana meliem un Kristus mācībām, mēs spēsim atpazīt Sātana viltojumus.

48 Jauno pieaugušo profili:

Skaitot svētības Madagaskarā

Mindija Anne Selu

Par spīti dzīvei valstī ar neskaitāmām grūtībām, Solofo Ravelojaona jūt, ka viņa dzīve ir svētību pilna.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: Lai sekotu pavedienam, seko pravietim!

50 Garīgā stabilitāte: uzbūvēt negrimstošu kuģi

Elders Deils G. Renlands

Tieši tāpat kā kuģim jābūt būvētam rūpīgi, lai tas būtu stabils, katrs no mums var iegūt stabilitāti savā dzīvē, ievērojot šos četrus principus.

54 Iemācies nospēlēt garīgo dziesmu 10 minūtēs!

Daniels Kārters

Ja nekad iepriekš neesi spēlējis klavieres, taču vienmēr esi vēlējies iemācīties, — skaties, kā tu to vari uzsākt!

57 Apņēmiesies neturpināt

Gretčena Blekburna

Biju gatava darīt jebko, lai varētu pārtraukt spēlēt klavieres, tāpēc tad, kad mani vecāki paziņoja, ka varēšu mest mieru klavierspēlei, ja iemācīšos nospēlēt 50 garīgās dziesmas, es ķēros pie darba.

58 Šoks, bēdas un Dieva iecere

Paola Cajupi

Atskatoties uz vispostošāko pieredzi manā dzīvē, tagad es zinu, ka Debesu Tēvs bija ar mani visu laiku.

60 Pat tad, ja esi kautrīgs

Elders Hosē A. Tekseira

Uzticies Tam Kungam, un Viņš svētīs tevi tavos centienos dalīties evaņģēlijā.

62 Vieta mums

63 Plakāts: Kārdinoši?

64 Jautājumi un atbildes

Skolā mani izsmej par to, ka esmu pēdējo dienu svētais. Es zinu, ka man jāpastāv par to, kam ticu, taču tas ir tik grūti! Kā man kļūt pietiekami drosmīgam?

66 Atbild apustulis: Ko apustuļi dara?

Elders Deivids A. Bednārs

67 Miers manā sirdī

Kerola F. Makonkija

Kad es ieraudzīju pravieti un dzirdēju viņu runājam, es sajutu mieru.

68 Ītana liecība

Lerijs Hillers

Šķita, ka visiem, izņemot Ītenu, bija liecība.

70 Naudiņa Debesu Tēvam

Andžela Penja Dāla

Kad nebija atlicis necik naudas, Anna prātoja: „Ko mēs rīt ēdīsim?”

72 Sekojot praviešiem un apustuļiem

Dženna Koforda

Kā sekot pravietim šomēnes?

74 Mormona Grāmatas varoņi: Alma nožēloja grēkus

75 Es varu lasīt Mormona Grāmatu

76 Mormona Grāmatas stāsti: Alma krista daudz cilvēku

79 Krāsojamā lappusīte: Sabats ir īpaša diena

2016. GADA APRĪLIS, 18. SĒJUMS, 1. NUMURS
LIAHONA 13284 153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Rasels M. Nelsons,
Dalins H. Oukss, M. Rasels Balards, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednārs, Kventins L.
Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens,
Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands

Redaktors: Džozefs V. Sīti

Redaktora asistenti: Džeims B. Martino,
Kerola F. Makonkija

Konsultanti: Braiens K. Aštons, Rendals K. Benets,
Kreigs A. Kardons, Serīla A. Esplina, Kristofels Goldens,
Duglass D. Holms, Lerijs R. Lorencs, Kerola M. Stīvensa

Izpilddirektors: Deivids T. Varners

Ģimeņu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:
Vincentss A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Megana Verhēfa

Rakstu un redakcijas grupa: Britnija Betija, Deivids
Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija Fullere,
Garets H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Džīls Hakings,
Šarlotē Larkabala, Maikls R. Moriss, Sallija Džonsone
Odekerka, Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs,
Ričards M. Romnijs, Mindija Anna Selu, Pauls Vandenbergss,
Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija M.
Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Neits Gains, Kolina
Hinklija, Ēriks P. Džonsons, Sžuzana Lofgena, Skots M. Mūvijs,
Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Konija Bovtorpe Bridža, Džūlija
Bardeta, Keitija Dankana, Braijens V. Džidži, Deniza Kērbija,
Džinija Dž. Nilsona, Geila Tate Rafertija

**Atbildīgais par pirmsdrukas sagatavošanas
darbiem:** Džefs L. Martins

Iespieddarbu vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:
liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fīdiešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiešu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2016 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
aizsargātas. Iespēsts Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 18 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian
(ISSN 1521-4788) is published two times a year (April
and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Zemāk dots viens piemērs.

„Pat tad, ja esi kautrīgs”, 60. lpp. Jūs varat izmantot savu ģimenes mājvakaru, lai
sludinātu evaņģēliju! Pārrunājiet ģimenē, kādas bailes jums traucē dalīties ar evaņģēliju.
Jūs, kā ģimene, varat kopā lūgt par to, lai Tas Kungs jums palīdz būt drosmīgiem dalīties
ar evaņģēliju, un tad lūgt par to, ko jūs varētu uzaicināt uz ģimenes mājvakaru. Jūs varētu
palūgt katram ģimenes mājvakara loceklim padalīties ar savu liecību. Jūs varētu izvēlēties
mācīt stundu par Atjaunošanu vai glābšanas plānu. Jūs varētu pierakstīt savu pieredzi un
sajūtas savās dienasgrāmatās.

VAIRĀK INTERNETĀ

Liahona un citi Baznīcas materiāli dažādās valodās ir pieejami: languages.lds.org.
Apmeklējiet [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (pieejams angļu, portugāļu un spāņu
valodā), lai atrastu iedvesmojošus vēstījumus, idejas ģimenes mājvakariem un materiālus,
ar kuriem varat dalīties ar draugiem un ģimeni.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Aicinājumi, 18

Aktivizēšana, 18

Apmeklējuma mācība, 9

Atklāsmē, 4, 10, 20, 41,
42, 50, 70, 72

Baušļi, 8, 72

Desmitā tiesa, 62, 70

Dievišķa daba, 7

Drosme, 48, 64

Garīgās dāvanas, 80

Godīgums, 62

Grēku nožēlošana, 18, 74

Izpirkšana, 34

Jēzus Kristus, 20, 34,
43, 58

Kalpošana, 9, 26, 28, 41

Kristības, 75, 76

Liecība, 64, 68

Lūgšana, 41, 64

Mācekļība, 12, 26

Mācīšana, 75

Miers, 50, 67

Mīlestība, 40

Misionāru darbs, 26,
28, 60

Mormona Grāmata, 43, 44

Mūzika, 54, 57

Paklausība, 8, 34, 62, 72

Piedošana, 34

Pievēršana, 43, 58, 75, 76

Pornogrāfija, 34

Pravieši un apustuļi, 10,
12, 66, 67, 72

Sabata diena, 79

Sēras, 58

Svētais Gars, 44, 50

Svētie Raksti, 20

Talanti, 40, 54

Tīcība, 34, 48, 58, 60

Viltus mācības, 44, 63

**Prezidents
Henrijs B. Airings**

Pirmais padomnieks
Augstākajā prezidijā

Pravietojums UN PERSONĪGĀ ATKLĀSME

Jēzus Kristus patiesā Baznīca ir tikusi atjaunota un ir uz Zemes mūsdienās. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu vienmēr ir vadījuši pravieši un apustuļi, kuri saņem pastāvīgu debesu vadību.

Šis dievišķais paraugs bija paties arī senatnē. No Bībeles mēs uzzinām: „Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Amosa 3:7).

Dievs no jauna ir runājis mūsdienās caur pravieti Džozefu Smitu. Caur pravieti Džozefu Viņš ir atklājis Jēzus Kristus evaņģēliju tā pilnībā. Viņš atjaunoja Savu svēto priesterību ar tās atslēgām un visas svētā priesterības spēka pilnvaras, spēkus un uzdevumus.

Mūsdienās pravieši un apustuļi ir pilnvaroti runāt, mācīt un vadīt ar pilnvarām no Dieva Tēva un Tā Kunga, Jēzus Kristus. Glābējs sacīja pravietim: „Ko Es, Tas Kungs, esmu runājis, Es esmu runājis, un Es neattaisnojos, un kaut arī debesis un zeme zudīs, Mani vārdi nezudīs, bet tiks visi piepildīti vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats” (M&D 1:38).

Mēs esam svētīti, ka mums ir iespēja divreiz gadā vispārējā konferencē dzirdēt Tā Kunga vārdu — mums no Viņa kalpiem. Tā ir nenovērtējama privilēģija. Taču šis iespējas vērtīgums ir atkarīgs no tā, vai mēs uzņemam šos vārdus ar tā paša Gara ietekmi, ar ko tie tika doti šiem kalpiem

(skat. M&D 50:19–22). Kā viņi saņem vadību no debesīm, tāpat arī mums tā jāsaņem. Un tas prasa no mums tādu pašu garīgu piepūli.

„Izpildi savu mājasdarbu”

Pirms vairākiem gadiem viens no Divpadsmit apustuļu kворuma locekļiem palūdza mani izlasīt konferences runu, ko viņš gatavoja vispārējai konferencē. Es biju jaunākais loceklis kворumā. Es biju pagodināts ar viņa pārlicību, ka es varētu palīdzēt viņam atrast vārdus, ko Tas Kungs vēlas, lai viņš runātu. Viņš smaidot man teica: „Ak, šis ir divdesmit otrais runas melnraksts.”

Es atcerējos padomu, ko man agrāk bija devis mīlošais un laipnais prezidents Harolds B. Lī (1899–1973), īpaši uzsvērdams: „Hal, ja vēlies saņemt atklāsmi, izpildi savu mājasdarbu.”

Es lasīju, apdomāju un lūdzu par šo 22. melnrakstu. Es studēju, cik vien labi spēdams, Svētā Gara ietekmēts. Līdz tam laikam, kad šis kворuma loceklis uzstājās ar savu runu, es biju izpildījis savu mājasdarbu. Neesmu pārliecināts, vai palīdzēju, bet es zinu, ka manī notika izmaiņas, kad es dzirdēju runu. Vēstījumi, kas sasniedza mani, bija kas vairāk, nekā vārdi, ko biju lasījis un ko viņš runāja. Šiem vārdiem bija daudz dziļāka nozīme nekā tiem, kurus es biju lasījis

melnrakstā. Un šķita, ka šis vēstījums ir domāts man, tas atbilda manām vajadzībām.

Dieva kalpi gavē un lūdz, lai saņemtu vēstījumu, ko Viņš tiem sagatavojis, lai viņi to sniegtu tiem, kam nepieciešama atklāsmē un iedvesma. Tas, ko esmu iemācījies no šīs un citām līdzīgām pieredzēm, ir: lai saņemtu brīnišķīgus labumus, klausoties praviešos un apustuļos, mums pašiem jāpieliek pūles, lai saņemtu atklāsmi.

Tas Kungs mīl katru, kurš varētu dzirdēt Viņa vēstījumu, un Viņš zina ikkatra sirdi un apstākļus. Viņš zina, kādas izmaiņas, kāds iedrošinājums un kāda evaņģēlija patiesība vislabāk palīdzēs katram cilvēkam izdarīt izvēles viņa vai viņas ceļā uz mūžīgo dzīvi.

Mēs, kas klausāmies un skatāmies vispārējās konferences vēstījumus, dažkārt pēc tam domājam: „Ko es vislabāk atceros?” Tas Kungs cer,

ka ikviens no mums atbildētu šādi: „Es nekad neaizmirsīšu tos brīžus, kad es sajutu Gara balsi savā prātā un sirdī, atklājot man, ko es varētu darīt, lai iepriecinātu manu Debesu Tēvu un Glābēju.”

Mēs varam saņemt šo personīgo atklāsmi, kad mēs klausāmies praviešos un apustuļos, pūloties ticībā, lai to saņemtu, tieši tā, kā teica prezidents Lī. Es zinu, ka tā ir patiesība no pieredzes un caur Gara liecību. ■

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Apsveriet iespēju izlasīt prezidenta Airinga stāstu par to, kā viņš studēja sava kворuma biedra konferences runas melnrakstu. Jūs varētu uzdot šādu jautājumu: „Cik daudz mums jāiegulda, lai saņemtu atklāsmi? Pēc

tam, kad esat pārrunājuši, jūs varētu aicināt tos, kurus apmeklējat, apdomāt un īstenot plānu — saņemt nākamās vispārējās konferences vēstījumus „ar tā paša Gara ietekmi, ar ko tie tika doti [Dieva] kalpiem”.

Debesu Tēvs mani uzrunāja caur vispārējās konferences runu

Anne Laleska Alves Desoza

Man bija šaubas par to, ko man universitātē studēt. Lielākā daļa izteicās negatīvi par manis izvēlēto priekšmetu, tāpēc es jautāju Tam Kungam, vai Viņš atbalsta manu lēmumu.

Atbilde man nāca nākamajā dienā, lasot vispārējās konferences runu žurnālā *Liahona*. Man bija sajūta, it kā Debesu Tēvs man teiktu, ka Viņš nevar izdarīt izvēli manā vietā, — tas bija lēmums, kas bija jāpieņem man pašai. Es zināju, ka neatkarīgi no tā, ko es izvēlēšos, man būs smagi jāstrādā, lai gūtu panākumus.

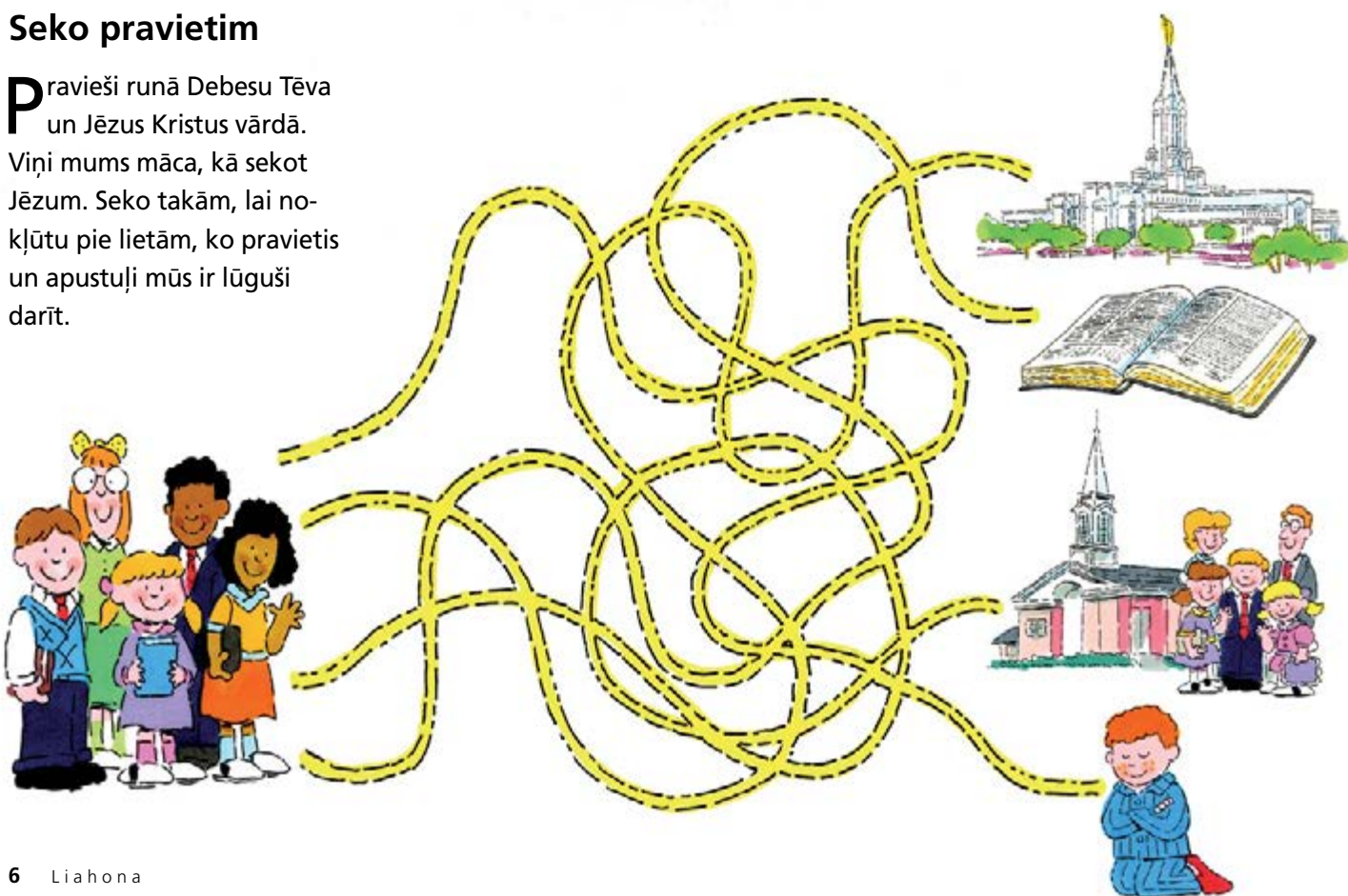
FOTOGĀFIJA POŽĒJA MODELE

Es zināju, ka mana lūgšana bija atbildēta. Svētā Gara apstiprinājums palīdzēja man izdarīt izvēli. Esmu iemācījusies darīt labāko, ko varu, un zinu, ka mans Debesu Tēvs man palīdzēs.

Autore dzīvo Seržipi, Brazīlijā.

Seko pravietim

Pравieši runā Debesu Tēva un Jēzus Kristus vārdā. Viņi mums māca, kā sekot Jēzum. Seko takām, lai nokļūtu pie lietām, ko pravietis un apustuļi mūs ir lūguši darīt.

VAĻČADVIKA BEGLIJA ILLUSTRĀCIJA

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties uzzināt, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par vēstījumu „Ģimene — vēstījums pasaulei” vairo jūsu ticību Dievam un svēti tās māsas, par kurām gādājat, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Vairāk informācijas meklējiet: reliefsociety.lds.org.

Mūsu Mūžīgā Tēva meitas

Svētie Raksti mums māca, ka „mēs esam Dieva cilts” (Apustuļu darbi 17:29). Emmu Smitu, pravieša Džozefa Smita sievu, Dievs uzrunāja, sakot: „Mana meita” (M&D 25:1). Ģimenes vēstījums māca, ka katra no mums ir „Debesu vecāku mīlēt[a] garīgā] . . . meita”.¹

„[Pirmslaicīgajā] dzīvē mēs mācījāmies par sievietes mūžīgo identitāti,” teica Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā.

„Mūsu laicīgais ceļojums uz Zemes šos patiesos principus nemaina.”²

„Jūsu Tēvs Debesīs pazīst jūs pēc vārda un zina jūsu apstākļus,” teica elders Džefrijs R. Holands, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. „Viņš dzird jūsu lūgšanas. Viņš zina, kādas ir jūsu cerības un sapņi, kā arī pazīst jūsu bailes un vilšanās.”³

„Mēs visas piederam Dieva ģimenei un esam tai nepieciešamas,” teica māsa

Stīvensa. „Katra ģimene uz Zemes ir citāda. Un, lai arī mēs darām visu, ko varam, lai radītu stipras, tradicionālas ģimenes, piederība Dieva ģimenei nav atkarīga no kāda statusa — no ģimenes stāvokļa, bērnu esamības vai neesamības, finansiālā stāvokļa, sociālā statusa vai pat no tā, kā savu statusu publiskojam sociālajos tīklos.”⁴

Papildu Svētie Raksti

Jeremijas 1:5; Romiešiem 8:16; Mācības un Derību 76:23–24

ATSAUCES

1. „Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Liahona*, 2010. g. nov., 129. lpp.
2. Kerola M. Stīvensa, „Dievs mums devis ģimenes” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 11. lpp.
3. Džefrijs R. Holands, „To Young Women”, *Liahona*, 2005. g. nov., 28. lpp.
4. Kerola M. Stīvensa, „Dievs mums devis ģimenes”, 11. lpp.
5. Skat. Gospel Topics, „First Vision Accounts”, topics.lds.org.

Ticība, ģimene, palīdzība

No mūsu vēstures

Savā pierakstā par Pirmo vīziju⁵ pravietis Džozefs Smits apliecina daudzas patiesās mācības, tai skaitā to, ka Debesu Tēvs pazīst mūs pēc vārda.

Agrā jaunībā Džozefam bija grūti izdibināt, kurai baznīcai pievienoties, un viņš saņēma vadību, lasot Jēkaba v. 1:5. Džozefs nosprieda, ka viņš lūgs Dievam.

1820. gadā, kādā pavasara rītā, viņš devās uz mežu, lai lūgtu, taču pēkšņi kāds tumšs spēks viņu sagrāba. Attiecībā uz to viņš rakstīja:

„Tieši šajā lielajā satraukuma mirklī es ieraudzīju gaismas stabu, spožāku par sauli, tieši virs savas galvas, kas pakāpeniski nolaidās, līdz krita man pāri.

Tiklīdz tas parādījās, es jutos atbrīvots no ienaidnieka, kas mani turēja saistītu. Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un norādot uz otro, sacīja: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklausi viņu!” (Džozefs Smits — Vēsture 1:16–17).

Apdomājiet šo:

Kā zināšanas par to, ka esat Dieva meitas, ietekmē jūsu lēmumus?

VAI NORĀDES IR SKAIDRI SAPROTAMAS?

Rūta Silvere

Kāds izbrauciens ar riteņiem pārliecināja mani, cik svarīgi ir nemitīgi pārbaudīt Tā Kunga dzīves ceļa karti.

Pirms vairākiem gadiem kopā ar savu māsu, svaini un viņas meitu es Francijā devos izbraucienā ar riteņiem. Katru rītu mums tika piešķirti trīs lappušu detalizēti norādījumi, kuri, ja precīzi sekojām, aizveda mūs līdz tās dienas galamērķim. Braucot caur vīnogu audzētavām, norādes lika mums „doties 165 pēdas (50 m) uz ziemeļiem, tad pagriezties pa kreisi un braukt 330 pēdas (100 m) tālāk”. Norādījumi bieži ietvēra zīmes un ielu nosaukumus.

Vienu rītu mēs ar riteņiem braucām pa kādu jauku ceļu, taču drīz atklājām, ka mūsu norādes vairs neatbilst apkārtni. Vēl nespējušas apmaldīties, mēs nolēmām atgriezties tur, kur pēdējo reizi bijām drošas par to, ka atrodamies uz pareizā ceļa, lai mēģinātu saprast, kurp doties.

Tik tiešām, kad mēs tur nonācām, mēs ieraudzījām nelielu ceļa zīmi, kas bija arī mūsu norādēs, taču mēs to nebijām ievērojušas. Drīz vien mēs

jau atkal bijām uz sava ceļa, virzoties uz priekšu saskaņā ar norādēm, kas atkal mums bija kristālskaidras.

Šī pieredze kā līdzība sniedza atbildi uz jautājumu, kas mani bija uztraucis: Kādēļ gan cilvēks, kam ir bijusi liecība par evaņģēliju, jebkad no tā novērstos? Man kļuva skaidrs — kad mēs izdarām nepareizu pagrieziena (grēkojam) vai mums neizdodas sekot Dieva pavēlēm, norādes (Dieva vārds) vairs nešķiet loģiskas. Karte, kāda tā ir, vairs neatbilst teritorijai, kurā mēs atrodamies. Ja mēs neesam nomaldījušies pārāk tālu, mēs varam atzīt savu vainu un to, ka mums ir jāatgriežas (jānožēlo grēki) vai atkal jāapņemas dzīvot saskaņā ar Dieva pavēlēm, lai mēs varētu nokļūt tur, kur zinājām, ka gājām pa pareizo ceļu.

Ļoti bieži, kad norādes neatbilst tam, kur mēs esam, mēs apšaubām norādes. Tā vietā, lai dotos atpakaļ, mēs vainojam norādes un tad atsakāmies no tām pavisam. Beigās, kad

vairs nespējam saskatīt galamērķi, mēs esam apmaldījušies, klejotot pa ceļiem, kas kādu laiku šķiet ļoti jauki, taču tie neaizvedīs tur, kur mums ir jānokļūst.

Katru dienu mums ir iespēja studēt Svētos Rakstus. Un ik pēc sešiem mēnešiem mēs varam skatīties Baznīcas vispārējo konferenci. Vai šie nebūtu piemērotākie brīži, kad pārbaudīt sava ceļa karti un pārliecināties, ka atrodamies tur, kur mums ir jābūt? Vienreiz klausoties konferenci, es sajutu — lai arī cik nepilnīgi mēs esam, mēs varam zināt, ka atrodamies uz pareizā ceļa, ja šie norādījumi mums šķiet loģiski.

Gluži tāpat kā sekojot šajā dzīvē pareizajām norādēm, mēs nonāksim līdz dažādiem galamērķiem, studējot Svētos Rakstus un ieklausoties mūsdienu praviešu padomos, mēs varam pārbaudīt savu virzienu un, ja nepieciešams, to pielāgot, lai galu galā nonāktu mūsu celestiālajās mājās. ■

Autore, kurā dzīvoja Kolorado štatā, ASV, pagājušogad nomira.

PALDIES JUMS PAR KALPOŠANU

Autors — anonīms

Jūs iemiesojat tās sievietes, kuras kopš Navū dienām ir kalpojušas cita citai caur mīlošu un iedvesmotu apmeklējuma mācību.

Es nezinu jūsu vārdu, jūsu vecumu vai jebko citu par jums. Viss, ko es zinu, ir tas, ka jūs esat Džoannas apmeklējotā māsa, un es no visas sirds novērtēju jūsu apzinīgo kalpošanu.

Es zinu, ka apmeklēt mazaktīvu māsu, kāda ir Džoanna (vārds mainīts), mana vedekla, nav viegli, jo īpaši, ja viņa nav pārāk pretimnākoša. Es šaubos, vai viņa vispār iesākumā vēlējās, lai jūs nākat. Bet Džoanna man ir stāstījusi, ka jūs esat bijusi viņai īsts draugs, apciemojot viņu, lai redzētu, kā viņai klājas, un pieņemot viņu tādu, kāda viņa ir.

19 gadu laikā, kopš Džoanna apprecējās ar manu dēlu, šī ir pirmā reize, kad viņa tika pieminējusi, ka viņai ir apmeklējotā māsa. Nesen viņa man pastāstīja, cik regulāri jūs viņu apciemojat, cik uzmanīga un laipna jūs vienmēr esat. Viņa stāstīja, ka jūs esat viņai vairākkārt palīdzējusi, kad viņa bija slima, pat esat piedāvājusi aizvest manu mazmeitu pie jaunajām sievietēm.

Pēdējos 10 gadus viņas un mana dēla ģimene ir dzīvojusi simtiem kilometru attālumā no mums. Esmu lūgusi, kaut citi viņus mīlētu un rūpētos par

viņiem tā, kā es, un es esmu asarām acīs lūgusi Debesu Tēvu, lai citi sniegtos viņiem pretī, kā to darītu es, ja viņi dzīvotu tuvāk. No tā, ko Džoanna stāsta, jūs esat atbilde uz manām lūgšanām.

Pat, ja Džoanna un mans dēls neievēro Gudrības vārdu un neapmeklē Baznīcu, viņi tomēr ir labi cilvēki, un viņi mīl savus bērnus. Kaut kā Džoannas cigarešu dūmi neaizmigloja jūsu acis. Jūs nevērtējāt viņu pēc tā, vai viņa apmeklēja Baznīcu, vai nē. Jūs iepazīnāt viņu un uzzinājāt, ka viņa ir mīloša māte, kas vēlas, lai viņas meita apmeklētu baznīcu un iegūst

liecību. Un, kad Džoanna pārcieta operāciju, jūs atvedāt viņai vakariņas, nevis prātojāt par to, vai tik viņa pati sev nav sagādājusi šīs veselības problēmas.

Cik gan pateicīga es esmu, ka jūs esat piemērs manai mazmeitai! Viņa var apbrīnot jūs kā cilvēku, kas rūpējas par ikvienu, kas izdarīs visu iespējamo, lai izrādītu mīlošu gādību. Viņa man stāstīja, ka kādu dienu, kad jums nebija mašīnas, jūs kopā ar saviem mazajiem bērniem kājām mērojāt vairāk kā pusotru kilometru, lai atnestu cepumus.

Jūs viņai teicāt: „Es domāju par tevi un tavu mammu, un man gribējās izdarīt ko patīkamu jūsu labā — tāpat vien.”

Es vēlos, kaut es varētu izteikt, cik ļoti novērtēju jūsu nodošanos apmeklējotās māsas aicinājumam. Jūs iemiesojat tās sievietes, kuras kopš Navū dienām ir kalpojušas cita citai caur mīlošu un iedvesmotu apmeklējuma mācību. Jūs esat parādījusi šo kalpošanu un mīlestību, sirsnībā apmeklējot manu mazaktīvo vedeklu.

Paldies. ■

Elders
L. Toms Perijs
(1922–2015)

Divpadsmit
apustuļu kvorums

PRIESTERĪBA — DROŠS ENKURS

Šo rakstu sagatavoja elders L. Toms Perijs 2015. gada 28. maijā, divas dienas pirms savas nāves, plānojot uzrunāt jaunus priesterības nesējus.

Dieva priesterība ir bijusi manas dzīves lielākais spēks. Es ticu, ka arī jums, jaunie vīrieši, tā būs drošs enkurs. Taču, lai tā darbotos jūsu dzīvē, jums vajag to izprast un izmantot.

Priesterības pieredze jaunībā

Es uzaugu labvēlīgā vidē Loganā, Jūtas štatā. Savā bērnībā es nesatraucos par ēdienu vai pajumti, vai izglītību. Taču, iespējams, tādēļ, ka dzīve bija vienkārša, man bija nepieciešams kaut kas drošs, pie kā turēties.

Mans enkurs bija Dieva priesterība. Kad es augu, es nonācu neparastā situācijā. Mans tētis tika aicināts par bīskapu, kad man bija viens gads, un viņš 19 gadus bija mans bīskaps. Viņa tēva padoms un garīgā vadība man bija milzīga palīdzība.

Es domāju, tas arī ir iemesls tam, kādēļ es visvairāk vēlējos saņemt Ārona priesterību savā divpadsmitajā dzimšanas dienā. Es atceros to īpašo dienu, kad es sajutu sava tēva rokas uz manas galvas, kad viņš mani

ordinēja. Pēc tam es progresēju Ārona priesterības amatos un saņēmu aicinājumus, kuri man ļoti patika.

Svētā Vakarēdiena pasniegšana man bija ļoti īpaša. Varēja redzēt, kā cilvēki apņemas paklausīt Tam Kungam un turēt Viņa baušļus, kad viņi pieņem Viņa ķermeņa un asins simbolus.

Pieaugot izpratnē par priesterību

Laikam ejot, es absolvēju vidusskolu un pēc tam, kad gadu biju jau mācījies koledžā, es tiku aicināts kalpot misijā. Es izbaudīju katru tās minūti un milēju savus pāriniekus. Jo īpaši viens no viņiem man deva spēku. Es no viņa daudz mācījos, kamēr mēs pildījām savus pienākumus.

Kad es atgriezos no savas misijas, bija karš, un es pievienojos Savienoto Valstu Jūras spēkiem. Kad karš beidzās, es atgriezos koledžā, apprecējos un nodibināju ģimeni. Saistībā ar profesionālo darbību dažādas pārceļšanās aizveda mani uz daudzām Savienoto Valstu vietām, kur es daudz mācījos, kalpojot vairākos priesterības aicinājumos. Visbeidzot es pārcēlos uz Bostonu, Masačūsetsas štatu, kur es kalpoju par staba prezidentu. Pēc tam

es tiku aicināts kļūt par palīgu Divpadsmit apustuļiem un vēlāk, pēc 17 mēnešiem, — par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.

Gūtās atziņas apustuļa darbā

Ko es esmu apguvis, kalpojot par vienu no Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļiem?

Es uzzināju, ka priesterība ir kā ceļvedis, enkurs un aizsargs.

Priesterība vienmēr ir pastāvējusi. Pirms Ādams nonāca uz Zemes, viņam jau bija priesterība. Kad Ādama pēcnācēji ar priesterības pilnvarām tika izkaisīti, bija svarīgi noteikt, kā priesterība varēs tikt izmantota. Tas

Kungs aicināja Ābrahāmu vadīt savas ģimenes priesterības nesējus. Pēc šīs pašas kārtības tālāk to turpināja Īzāks un Jēkabs, kura vārds vēlāk tika no-mainīts uz Israēlu.

Gadsimtus vēlāk Israēla bērni nonāca gūstā. Tas Kungs sūtīja Mozu atbrīvot viņus, bet, kad viņš to darīja, viņi pierādīja, ka nav gatavi Melhisedeka priesterībai. Tāpēc viņi tika atstāti ar Ārona priesterību līdz brīdim, kad nāktu Glābējs.

Mani ļoti interesēja, ko vispirms darīja Glābējs, kad Viņš uzsāka Savu kalpošanu. Viņš organizēja Melhisedeka priesterību. Viņš aicināja Divpadsmit apustuļus un mācīja viņiem priesterības likumus un kārtību. Viņš aicināja Pēteri par augstāko apustuli,

lai nostiprinātu Viņa Baznīcas pilnvaru līniju. Tajos laikos un mūsdienās Jēzus Kristus ir tas, kurš izvēlas Savu augstāko apustuli, lai tas pārvaldītu Baznīcu, un Glābējs viņu vada savos priesterības pienākumos.

Tāpat priesterībai ir tieša līnija ar mūsu Kungu un Glābēju caur augstāko apustuli pāri visiem citiem Baznīcas apustuļiem un citiem priesterības nesējiem. Pilnvaru atslēgas ir dotas apustuļiem, un, kamēr šīs atslēgas ir uz Zemes, mēs tiksīm vadīti no paša Tā Kunga. Šī dievišķā vadība pasargā mūs un apstiprina mums, ka Baznīca nenovirzīsies no patiesības. Nekas nemainīsies, jo to nevada neviens no Zemes būtnēm. Tā tiek vadīta no Tā Kunga.

Mācieties priesterības doktrīnas

Vissvarīgākais padoms, ko es jums varu dot — jaunie vīrieši —, ir studēt priesterības doktrīnas, izprast tās spēku, kas jums ir, kad jūs pielietojat savu priesterību, un mācīties, kā tā var svētīt jūsu un citu dzīves.

Es apsolu: ja jūs mācīsieties priesterības doktrīnas un piepildīsiet savus priesterības pienākumus, priesterība būs drošs enkurs, kas jūs nodrošinās ar garīgu patvērumu un sniegs jums lielu prieku. Esat patiesi priesterības kворums. Palīdziet saviem draugiem un aiciniet tos savā kворumā. Izveidojiet sadraudzību savā kворumā, kas kalpos jums par pastāvīgu pamatu jūsu dzīvēs. ■

Elders Ronalds A. Rasbands

APDĀVINĀTS VADĪTĀJS, GĀDĪGS TĒVS

Elders M. Rasels Balards

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Rons Rasbands ne mirkli nešaubījās par kalpošanu pilnlaika misijā. Vienīgais jautājums, kas nodarbināja 19-gadīgo jaunieci, atverot misijas aicinājumu, bija par to, *kur* viņš kalpos.

„Mans tēvs devās uz misiju Vācijā. Mans vecākais brālis devās uz misiju Vācijā. Mans topošais svainis devās uz misiju Vācijā. Man likās, ka arī es došos uz Vāciju.”

Taču Tam Kungam bija citi plāni. Rons tika aicināts uz Austrumštatu misiju, kuras centrs bija Ņujorkas pilsētā, ASV. Juzdamies vīlies, viņš paņēma aicinājuma vēstuli uz savu istabu, nometās ceļos pie gultas, palūdzta un, uz labu laimi uzšķīris Svētos Rakstus, sāka lasīt:

„Skatieties un raugiet, Man ir daudz ļaužu šajā vietā, apkārtējos apgabalos; un plašas durvis tiks atvērtas apkārtējos apgabalos šajā *austrumu zemē*.”

Tādēļ Es, Tas Kungs, esmu ļāvis jums nākt uz šo vietu; jo tā tas bija nepieciešams Manī dvēseļu glābšanai.” (M&D 100:3–4; uzsvērumus pievienots.)

Svētais Gars nekavējoties apliecināja, ka Rona aicinājums kalpot Austrumštatu misijā nav nekāda kļūda.

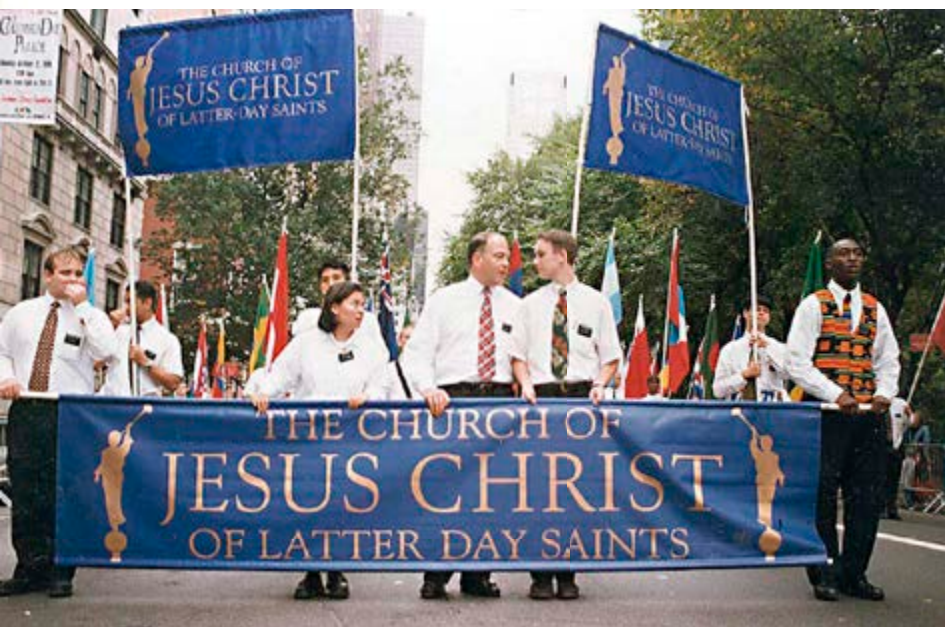
„Vilšanos aizstāja pirmais no daudziem Svēto Rakstu apliecinājumiem, ka Tas Kungs

vēlas, lai es dotos tieši turp,” viņš atminas. „Šai garīgajai pieredzei bija izšķiroša loma manā dzīvē.”

Misija Austrumštatos bija pirmā no vairākiem Baznīcas aicinājumiem, kas aizveda Ronu uz vietām, kur viņš nekad nebija domājis doties. Un ar katru aicinājumu, būdams skolotājs, bīskaps, Augstais padomnieks, misijas prezidents, Septiņdesmitais, Septiņdesmito vecākais prezidents un Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustulis, elders Ronalds A. Rasbands ir pieņēmis Tā Kunga gribu un turpinājis paļauties uz Viņa Garu, kalpojot Dieva bērniem.

Augšā, pa labi: elders Ronalds A. Rasbands 1998. gadā, būdams Ņujorkas pilsētas misijas prezidents. Labajā stūrī: elders Rasbands ar savu māsu Nensiju Šindleri, viņa māte un brāļi — Rasels un Nils. Pa labi: Rons ar vecākiem septiņu gadu vecumā.

Kopumā ņemot, Rons bija labs zēns, taču, kā viņš pats atzīst, viņam bija arī nerātnā puse. „Manas [Sākumskolas] skolotājas ne reizi vien devās pie manas mātes, mūsu staba Sākumskolas prezidentes, sakot: „Tas Ronijs Rasbands nu gan ir viens grūti audzināms bērns!””
„Taču viņas nekad nepadevās. Viņas izrādīja

Dzimis krietniem vecākiem

Savā pirmajā uzrunā, būdams Jēzus Kristus apustulis, elders Rasbands pauda sirsnīgu pateicību saviem priekštečiem. „Es esmu dzimis krietniem vecākiem un audzis evaņģēlijā,” viņš teica, „un viņi ir dzimuši krietniem vecākiem sešas paaudzēs.”¹

Viņa māte — Verda Andersone Rasbanda — bija mīloša vadītāja, kura palīdzēja mazajam Ronam iemīļot Svētos Rakstus. Viņa tēvs — Rulons Havkinss Rasbands — bija uzticīgs priesterības nesējs, kurš rādīja uzcītīga darba tikuma piemēru.

Dzimis 1951. gada 6. februārī Soltleiksitijā, Jūtas štatā, ASV, Ronalds A. (Andersons) Rasbands bija vienīgais bērns savu vecāku laulībā. Abi vecāki iepriekš bija šķīrušies, tā nu Rons uzauga divu vecāko brāļu un vecākās māsas aprūpē.

„Viņš līdzinājās abiem vecākiem, tā nu mēs visi viņu milējām,” teic Rona māsa Nensija Šindlere. „Rons nekad neļāva mammai un tētim stāvēt blakus vai sēdēt līdzās, viņš vienmēr gribēja būt tiem pa vidu.”

lielu mīlestību un vienmēr aicināja mani atgriezties klasē.”²

Rona bērnība bija pievērsta Baznīcas dzīvei: bīskapijas sanāksmes, bīskapijas svinības, bīskapijas vakariņas un dalība bīskapijas sporta komandās. Kad Rons nebija aizņemts Kotonvudas pirmās bīskapijas sanāksmju namā, viņš strādāja gadījuma darbus, piedalījās skautu pasākumos un pavadīja laiku ar draugiem. Mājās ģimenes dzīve bija pievērsta Svēto Rakstu lasīšanai, spēlēm un mājas darbiem.

„Mans tēvs mācīja man, ko nozīmē strādāt, rādot to ar savu piemēru,” viņš teic. „Mana māte mācīja man, ko nozīmē strādāt, liekot man to darīt.”

Rona tēvs strādāja par maizes mašīnas vadītāju, viņš katru dienu cēlās četros no rīta un atgriezās mājās tikai vēl vakarā. Māte dzīvoja mājās, audzināja bērnus un papildināja ģimenes ienākumus, izgatavojot un pārdodot porcelāna lelles mežģiņu kleitās.

Rona iedzimtā spēja vadīt, deleģēt un paveikt darbus, kas vēlāk lieti nodereja, pildot profesionālos un

garīdzniecības pienākumus, izrādījās lietderīga jau bērnībā.

„Ronam bija uzdevums nopļaut mauriņu,” atminas viņa māsa. Taču Ronam, gluži kā Marka Tvena Tomam Soijeram, bija pa spēkam pārliecināt draugus, lai tie palīdz.

„Es palūkojos ārā, un tur viņa labākais draugs plāva mauriņu viņa vietā,” saka Nensija. „Nākamajā nedēļā mauriņu plāva kāds cits no viņa draugiem. Viņš vienkārši sēdēja uz lieveņa, smiedams un jokodams ar tiem, kamēr viņi darīja viņa darbu.”

Lai gan Rona vecākiem bija finansiālas grūtības, viņu ģimenei bija evaņģēlijs. „Mums nekad nebija daudz naudas,” Rons atceras, „taču tas nekad neliedza man būt laimīgam.”

Uzticami draugi un vadītāji

Uzaugot Rons tika svētīts ar labiem draugiem un uzticamiem priesterības vadītājiem, tai skaitā viņa staba prezidentu 14 gadu garumā — Džeimsu E. Faustu (1920–2007) —, kurš vēlāk kalpoja Divpadsmit apustuļu kvorumā un Augstākajā prezidijā. Rona ģimene bija satuvinājusies ar prezidentu Faustu un viņa ģimeni. „Viņš allaž sauca mani par vienu no saviem Kotonvudas zēniem, jo palīdzēja mani izaudzināt,” Ronalds teic.

Uzsākot vidusskolas gaitas, Ronam nebija laika nodarboties ar sportu, jo viņam bija darbs, taču viņš atrada laiku uzticamiem

draugiem, un šī draudzība ilgst jau visu mūžu.

„Es allaž esmu apbrīnojis Ronu kā personību, lai gan viņš nebūt nebija nevainojams,” saka bērnības draugs Kregs Makklerijs. Un pēc tam smaidot piebilst: „Es viņam teicu — ja viņš tiks debesīs, tad es arī tur tikšu, jo bērnībā mēs darījām vienu un to pašu.”

1970. gada sākumā Rons devās misijā, bet Kregs bija nodomājis atlikt misiju līdz brīdim, kad būs beigusies rudens medību sezona. Tad viņam no savas misijas piezvanīja Rons.

„Es nezinu, kā viņš dabūja atļauju man piezvanīt, bet viņš sarāja mani par to, ka nebiju sajūsmināts par tūlītēju došanos misijā,” stāsta brālis Makklerijs. „Protams, ka es to vairs neatliku.”

Rons dēvē savu misiju par „fantastisku” pieredzi. „Tas Kungs svētīja mani ar daudzām brīnumainām pieredzēm, kas stiprināja mani ticību,” viņš teic. „Manai misijai bija milzīga ietekme manā garīgajā dzīvē.”

Daļu no savas misijas Rons pavadīja Bermundu salās. Viņa misijas prezidents Harolds Nefijs Vilkinsons sūtīja turp tikai ļoti paklausīgus misionārus, jo varēja tos apciemot tikai laiku pa laikam.

Kopš laulības dzīves sākuma elders un māsa Rasbandi pirmajā vietā ir likuši To Kungu. Viņi apprecējās 1973. gada 4. septembrī (apakšējā bilde) un ar laiku tika svētīti ar četrām meitām un dēlu (augšējā bilde). Otrajā lapusē: Džons Hantsmens, seniors — eldera Rasbanda bijušais biznesa partneris un mentors — elderu Rasbandu raksturo kā „apdāvinātu un ārkārtīgi lojālu vadītāju”.

„Mēs bijām pilnīgi mūsu pašu ziņā, taču prezidentam par mums nebija jāraizējas,” atceras Rons. „Mēs paveicām savu darbu.”

„Sapņu meitene” no Delta Phi

1972. gadā, pēc misijas beigšanas, Rons atrada darbu, rudenī iestājās Jūtas universitātē un pievienojās Delta Phi Kappa bijušo misionāru studentu biedrībai. Šīs biedrības pasākumos viņš ātri vien pamanīja kādu pievilcīgu jaunieta, vārdā Melānija Tvičela. Melānija bija vieno no Delta Phi biedrības „sapņu meitenēm”, kas palīdzēja organizēt biedrības kalpošanas pasākumus.

Melānija, tāpat kā Rons, nāca no aktīvas pēdējo dienu svēto ģimenes. Viņas tēvs, profesionāls armijas virsnieks, un māte neļāva, lai biežā ģimenes pārvākšanās kļūtu par attaisnojumu tam, lai neapmeklētu Baznīcu.

Uz Melāniju atstāja iespaidu Rona laipnība, pieklājība un zināšanas par evaņģēliju. „Es sev teicu: „Viņš ir tik apbrīnojams vīrietis, ka tas nekas, ja nekad neaiziešu ar viņu uz randiņu. Es vienkārši vēlos būt par viņa labāko draugu.””

Veidojot attiecības, Gars apstiprināja viņas iespaidus par Ronu un viņa apņemšanos kalpot Tam Kungam. Drīz vien viņu attiecības uzplauka, kā teic Melānija, izvērsoties „pasakaini romantiskā stāstā”.

Elders Rasbands apliecina, ka viņi bija nevainojams pāris. „Melānija pavisam noteikti bija līdzvērtīga partnere attiecībā uz nodošanos evaņģēlijam un evaņģēlija mantojumu. Mēs kļuvām par labākajiem draugiem, un tad es lūdzu viņas roku.”

Viņi apprecējās 1973. gada 4. septembrī Soltleikas templī. Kopš tā laika, viņš teic, „mana nesavtīgā dzīvesbiedre . . . ir palīdzējusi veidot mani kā podnieka mālu, lai es varētu kļūt par daudz labāku Jēzus Kristus mācekli. Viņas mīlestība un atbalsts, kā arī mūsu piecu bērnu, viņu laulāto draugu un 24 mazbērnu mīlestība un atbalsts dod man spēku.”³

„Darīsim to!”

Kalpojot par elderu kvoruma prezidentu precēto studentu bīskapijā, Rons iepazinās ar Džonu Hantsmenu, senioru — bīskapijas Augstās padomes padomnieku. Uz Džonu tūlīt atstāja iespaidu tas, kā Rons vada kvorumu.

„Viņam bija apbrīnojamas vadītāja un organizatora spējas,” atceras elders Hantsmens, kurš no 1996. līdz 2011. gadam kalpoja par reģiona Septiņdesmito. „Es nodomāju, ka tas ir tik neparasti, ka jauns vīrietis, kurš vēl joprojām mācās koledžā, var šādi vadīt kvorumu.”

Vairākus mēnešus Džons raudzījās, kā Rons pārvērs idejas rīcībā, pildot savus priesterības pienākumus. Kad Džona kompānijā, kas vēlāk kļuva par Hantsmena ķīmikāliju korporāciju, parādījās vakance uz vecākā mārketinga speciālista vietu, viņš nolēma, ka Ronam piemīt nepieciešamās spējas, un piedāvāja viņam darbu. Darbā bija jāstājas nākamajā nedēļā, pārceļoties uz Ohaio, ASV.

„Es teicu Melānijai, ka es nepametišu skolu un nepārvākos,” Rons atceras. „Es visu mūžu esmu strādājis, lai varētu pabeigt koledžu, un visbeidzot esmu pietuvojies savam mērķim.”

Melānija atgādināja Ronam, ka viņš mācās, lai varētu atrast labu darbu.

„Par ko tu uztraucies?” viņa vaicāja. „Es protu sapakot mantas un pārvākties. Esmu to darījusi visu savu mūžu. Es ļaušu tev katru vakaru sazvanīties ar māti. Darīsim to!”

Vēlāk pierādījās, ka Džona pārliecība par Ronu ir bijusi neklūdīga.

Džona pārraudzībā, strādājot augošajā uzņēmumā, Rons ātri vien guva panākumus, kļūdamas par tā prezidentu un 1986. gadā — par galveno izpilddirektoru. Strādājot šajā uzņēmumā, Rons ļoti daudz ceļoja — gan savas valsts ietvaros, gan ārvalstīs. Neraugoties uz pārpildīto grafiku, nedēļas nogalēs Rons centās būt mājās. Un ceļojot viņš laiku pa laikam ņēma līdzi ģimenes locekļus.

„Būdamas mājās, viņš tik tiešām ļāva bērniem justies īpašiem un mīlētiem,” stāsta Melānija. Kad vien varēja, viņš apmeklēja bērnu pasākumus un sporta spēles. Dženesa Makfersone — viena no četrām meitām — teic, ka svētdienās tēva Baznīcas pienākumi bieži vien liedza viņam sanāksmju laikā sēdēt kopā ar ģimeni.

„Mēs cīnījāties par to, kurš sēdēs viņam līdzās Baznīcā, jo tas, ka viņš beidzot ir līdzās, bija neierasti,” viņa stāsta. „Es atceros, kā ieliku plaukstu viņa plaukstā un nodomāju: „Ja vien es varētu iemācīties būt tāda, kā viņš, es būtu uz pareizā ceļa un kļūtu arvien līdzīgāka Glābējam.” Viņš allaž bija mans varonis.”

Rasbandu dēlam Kristiānam ir jaukas atmiņas par „tēva un dēla kopīgo laiku”. Viņš stāsta, ka bieži pārbraucieni dēļ draugi nāca un gāja, bet „tēvs allaž bija mans labākais draugs”, tajā pašā laikā būdams arī sāncensis.

Spēlējot basketbolu ar Kristiānu, spēlējot galda spēles ar meitām vai makšķerējot kopā ar ģimeni un draugiem, Ronam ļoti patika uzvarēt.

„Kamēr mēs augām, viņš nekad *neļāva* nevienam uzvarēt,” saka Kristiāns. „Uzvara bija jānopelna, taču tas mums ļāva kļūt labākiem. Un šī tradīcija turpinās arī ar viņa mīļajiem mazbērniem.”

Gadiem ejot, Rona ģimene nevarēja nepamanīt, kā kalpošana Baznīcas vadītāja amatos palielina viņa spēku izrādīt mīlestību un līdzjutību, paust Gara iedvestas jūtas un iedvesmot citus darīt to labāko. Pēc tam, kad piedzima Rona un Melānijas mazdēls Pakstons, ģimenei nācās ārkārtīgi paļauties uz Rona garīgo spēku un atbalstu.

Piedzimis ar retu ģenētisku slimību, Pakstons cieta no neskaitāmām veselības problēmām, kas kļuva par fizisku, emocionālu un

garīgu pārbaudījumu visai ģimenei. Runājot par laiku pēc Pakstona piedzimšanas, elders Rasbands teic, ka tas bija „smags pārbaudījums, kas ļāva apgūt īpašas mācībstundas par mūžībām”.⁴

Trīs īso gadu laikā, ko Pakstons pavadīja uz Zemes, kad viņiem visiem bija daudz jautājumu, bet maz atbilžu, elders Rasbands kalpoja par garīgo balstu, kas vadīja savu ģimeni, mudinādams paļauties uz Jēzus Kristus īstenotās Izpirkšanas spēku.

Kad tika paziņots par elera Rasbanda jauno aicinājumu, vairāki ģimenes locekļi un draugi nejutās pārsteigti. Kristiāns teic: „Kad viņš tika atbalstīts par apustuļi, tie no mums, kuri pazīst viņu vislabāk, pacēla savas rokas visaugstāk.”

„Es došos kalpot”

1996. gadā, 45 gadu vecumā, kad Ronam bija izveidojusies ļoti veiksmīga karjera, viņš saņēma aicinājumu kalpot par misijas prezidentu Ņujorkas pilsētas Ziemeļņujorkas misijā. Viņš, gluži kā sendienu apustuļi, „tūdaļ atstāja savus tiklus” (Mateja 4:20).

„Aicinājuma pieņemšana prasīja vien mikrosekundi,” teic elders Rasbands. Viņš

Augšā, pa kreisi: eders un māsa Rasbandi ar Baznīcas locekļiem Ņūdēli, Indijā, 2015. gada novembrī. Augšā: elders Rasbands, kalpojot par misijas prezidentu Ņujorkas pilsētā (1996–1999), kopā ar māsu Rasbandu; Rasbandi kopā ar mazdēlu Pakstonu, kurš palīdzēja ģimenei apgūt „īpašas mācībstundas par mūžībām”; Rasbandi Sakramento Kalifornijas tempļa stūrakmens ceremonijā.

teica Tam Kungam: „Tu gribi, lai es dodos kalpot, es došos kalpot.”

Rons paņēma līdzīgu lēmumu, ko bija apguvis savā profesionālajā pieredzē: „Cilvēki ir svarīgāki par visu citu.”⁵ Ar šo sapratni un izkoptajām vadītāja spējām viņš bija gatavs uzsākt pilnlaika kalpošanu Tā Kunga valstībā.

Rons un Melānija atklāja, ka misionāru darbs Ņujorkas pilsētā ir izaicinājumu pilns, bet tajā pašā laikā arī aizraujošs. Rons ātri vien deleģēja atbildību misionāriem, iedvesmojot tos būt lojāliem, kā arī mācot, stiprinot un pacilājot viņus šajā procesā.

2000. gadā, tikai astoņus mēnešus pēc tam, kad Rons un Melānija bija beiguši savu misiju, Rons tika aicināts par Septiņdesmito un šajā kalpošanā ar savu sagatavotību, pieredzi un daudzajiem talantiem svētīja Baznīcu. Būdams viens no Septiņdesmitajiem, viņš kalpoja par Centrāleiropas reģiona prezidija padomnieku, palīdzot pārraudzīt darbu 39 valstīs. Kaut arī elders Rasbands pameta koledžu pirms 40 gadiem, viņš vēl arvien ir uzcītīgs students, kurš ir labprāt uzklusījis Augstāko pilnvaroto pamācības, pārraugot Ziemeļamerikas rietumu, ziemeļrietumu un trīs Jūtas štata reģionus, kalpojot par Tempļu departamenta izpilddirektoru un kalpojot Septiņdesmito prezidijā, kur cieši sadarbojās ar Divpadsmit apustuļiem.

Nesen elders Rasbands secināja: „Cik gan liels gods un privilēģija ir būt par jaunāko no Divpadsmit apustuļiem un mācīties no tiem katru dienu un pie katras izdevības!”⁶

„Es zinu to pašu, ko zina viņi”

Eldera Rasbanda biroja sienas rotā divas gleznas. Vienā ir attēloti mormoņu misionāri, kuri māca kādu ģimeni Dānijā 1850–tajos gados. Otrā ir attēlots agrīnais misionārs Dens Džons, kas sludina, pakāpies uz akas malas Britu salās. Šīs gleznas (augšējā labajā stūrī) atgādina elderam Rasbandam par viņa priekštečiem.

„Šie agrīnie pionieri ziedoja visu Jēzus Kristus evaņģēlijam, atstājot šo mantojumu saviem pēcnācējiem,” viņš liecina.⁷ Elderu Rasbandu viņa jaunajam aicinājumam kvalificētas pats, kas, par spīti pretestībai un vajāšanām, dzina uz priekšu viņa priekšteču: zināšanas un nesatricināma pārlicība par To Kungu un Viņa darbu.

„Šajā jaunajā aicinājumā man ir tik ļoti daudz kas

jāapgūst,” viņš teic. „Domājot par to, es izjūtu dziļu pazemību. Taču manā aicinājumā ir viens aspekts, ko es varu paveikt. Es varu liecināt par Kristus Vārdu visā pasaulē (skat. M&D 107:23). Viņš dzīvo!”⁸

Būdams pionieru mazmazdēls, viņš piemetina: „Es jūtu to pašu, ko jūta viņi. Es zinu to pašu, ko zina viņi.”⁹

Un tas, ko viņi tika cerējuši attiecībā uz saviem pēcnācējiem, iemiesojas eldera Ronald A. Rasbanda dzīvē, mācībās un kalpošanā. Viņš seko viņu piemēram un godā viņu atstāto mantojumu, dodoties uz priekšu kā viens no Tā Kunga īpašajiem lieciniekiem. ■

ATSAUCES

1. Ronalds A. Rasbands, „Es apbrīnas pārņemts” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 89. lpp.
2. Ronald A. Rasband, „Friend to Friend: Golden Nuggets”, *Friend*, 2002. g. okt., 8. lpp.
3. Ronalds A. Rasbands, „Es apbrīnas pārņemts”, 89. lpp.
4. Ronald A. Rasband, „Special Lessons”, *Liahona*, 2012. g. maijs, 80. lpp.
5. Ronalds A. Rasbands, preses konference, 2015. g. 3. okt.
6. Ronald A. Rasbanda liecība Priesterības un ģimenes departamenta svētbrīdī, 2015. g. 1. dec.
7. Ronalds A. Rasbands, „Es apbrīnas pārņemts”, 89. lpp.
8. Ronald A. Rasbanda liecība.
9. Ronalds A. Rasbands, uzruna Pionieru dienā Soltleiksitijas Tabernaklā, 2007. g. 24. jūl.

Tāpēc, ka pirms daudziem gadiem biju neaktīvs, kāds Baznīcas loceklis, kurš tajā laikā mani pazina, nespēja notice, ka tiku aicināts kalpot par bīskapu.

Patriks Dž. Kronins III

Priesterības izpildkomitejas sanāsmē mūsu pilnlaika misionāri paziņoja, ka viņiem bija tikšanās ar Baznīcas locekli, kuras Baznīcas locekļa pieraksti neatradās mūsu bīskapijā. Es uzreiz atpazinu viņas vārdu un pastāstīju, ka pirms daudziem gadiem mēs bijām vienā bīskapijā.

Viens no misionāriem teica: „Jā, bīskap, viņa to pieminēja un izskatījās ļoti pārsteigta, ka esat bīskaps.”

Es viņiem pajautāju: „Ko viņa teica?”

Viņi teica, ka viņa esot izskatījusies ļoti pārsteigta un teikusi: „*Viņš ir bīskaps?*”

Smejoties pastāstīju, ka šī māsa pirms 30 gadiem mani pazina kā pavisam citu cilvēku.

Vēlāk, pārdomājot šo gadījumu, es aizdomājos par to, kā ir mainījusies mana dzīve pēdējo 30 gadu laikā, kopš es un mana ģimene esam Baznīcas locekļi. Esmu pazinis daudzus mūsu bīskapijas locekļus jau divdesmit gadus un šajā laikā esmu kalpojis kā draudzes prezidents un bīskaps, bet neviens no šiem Baznīcas locekļiem nepazina mani pirms 30 gadiem. Kaut arī laiku pa laikam es dalos ar notikumiem no manas pagātnes, lai mācītu par grēku nožēlošanu un Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, lielākā daļa manas bīskapijas nezina, cik neticama ir bijusi mana dzīve šajā Baznīcā.

Es un mana ģimene ar Baznīcu tikām iepazīstināti 1979. gada maijā, un es uzreiz sapratu, ka tā ir vieta, kur mums ir jābūt. Mēs kristījāmies jūnijā, un sākumā mēs visi bijām aktīvi, bet jau pēc pavisam neilga laika es paliku neaktīvs un atgriezos pie vecajiem ieradumiem. Man nekad nebija bijušas šaubas par evaņģēlija un Atjaunošanas patiesumu, bet es nedomāju, ka spēšu būt labs Baznīcas loceklis.

1982. gadā mana sieva, kura nekad neatkāpās no savas ticības, mana alkoholisma dēļ iesniedza šķiršanās dokumentus. Tajā laikā mana ģimene dzīvoja Oklahomā, ASV, bet es biju atgriezies Ilinoisā, ASV, kur es biju uzaudzis. Es biju nonācis līdz tam, ka varēju zaudēt vienīgo, kas man patiešām rūpēja, — savu ģimeni.

Es sāku katru rītu un vakaru lūgt Dievu, par kura esamību nebiju pārliecināts vai, ja Viņš eksistēja, tad domāju: jau sen par mani bija aizmirsis. Tomēr trīs mēnešus es uzticīgi lūdzu. Kādā agrā rītā, kad biju iegrimis lūgšanā, pār mani nāca dziļš miers, un es zināju, ka Dievs dzīvo, ka Viņš mani pazīst un ka Viņš mani mīl. Es arī zināju, ka nekad vairs nelietošu alkoholu.

Tajā vakarā man piezvanīja mana sieva, lai pateiktu, ka viņa man izsūtīs parakstīšanai mūsu šķiršanās dokumentus. Šīs sarunas laikā viņa man pēkšņi pateica: „Tevī kaut kas ir mainījies. Es ticu, ka tu nekad vairs nedzersi, un es saplēsišu

Vinš ir , BĪSKAPS?

šos dokumentus.” Mēs atkal bijām kopā, un divus gadus vēlāk viņa dzemdēja mūsu trešo dēlu.

Kāds varētu padomāt, ka es Baznīcā kļuvu atkal pilnībā aktīvs, bet es esmu stūrgalvīgs cilvēks. Es atgriezos uz laiku un pat saņēmu aicinājumu kalpot par skolotāju elderu kворumā. Bet drīz vien man radās sajūtas, ka neesmu piemērots mācīt un atkal kļuvu neaktīvs.

1991. gadā mēs pārcēlāmies uz mazāku draudzi. Dažus mēnešu pirms mūsu jaunākā dēla astotās dzimšanas dienas mana sieva, Sākumskolas prezidente, pajautāja viņam par to, kas veiktu viņa kristīšanu. Protams, ka viņš gribēja, lai viņa tēvs viņu kristītu. Mana sieva viņam pateica, ka tas, visticamāk, nenotiks. Viņš šādu atbildi nepieņēma un nosprauda sev mērķi — aktivizēt savu tēvu. Viņš nerimās, un jau pavisam drīz es attapos, kalpojot par skautu skolotāju, un vēlāk es kristīju un konfirmēju savu dēlu.

Nākamie astoņi mēneši, pēc manas atgriešanās aktivitātē, bija notikumu pilni.

Mēs kā ģimene tikām saistīti Čikāgas Ilinoisas

templī, un es atkal tiku aicināts kalpot elderu kворumā par skolotāju, tikai šoreiz es nepametu šo aicinājumu. Vēlāk es tiku aicināts par padomnieku draudzes prezidijā, un piecus mēnešus vēlāk es tiku aicināts kalpot par draudzes prezidentu. Apmēram mēnesi pēc aicinājuma saņemšanas es atceros, ka padomāju: „*Es esmu draudzes prezidents?*”

Šo gadu laikā daudziem grūtībās nonākušiem svētajiem esmu teicis: ja es varu pieaugt evaņģēlijā, tad to var jebkurš. Ir jāsaprot Glābēja veiktās Izpirkšanas patiesais spēks un pakāpeniski jātuvojas Viņam.

Es būšu mūžīgi pateicīgs manai sievai un bērniem, un visiem uzticīgiem mājskolotājiem, kворuma vadītājiem, biskapiem un pārējiem uzticīgiem svētajiem, kas man bija rādījuši tik lielisku piemēru. Man tā ir bijusi privilēģija kalpot Tam Kungam un svētajiem šos pēdējos 20 gadus. Mana dzīve ir bijusi svētīta vairāk, kā būtu spējis iedomāties. ■

Autors dzīvo Ilinoisā, ASV.

SVĒTO RAKSTU TULKOŠANA:

MŪSU **sirds** valodā

Šī pieredze ir pazīstama tiem, kuri ir iesaistīti Svēto Rakstu tulkošanā no angļu uz kādu citu valodu. Tā notiek visu laiku:

Armēņu jaunieši, turot rokās Mormona Grāmatu, ko pavisam nesen pārtulkoja viņa valodā, pienāk pie kāda tulkošanas komandas locekļa. „Paldies,” viņš saka. „Es esmu izlasījis Mormona Grāmatu angļu valodā. Es esmu izlasījis Mormona Grāmatu krievu valodā. Esmu izlasījis to ukraiņu valodā. Taču, kamēr nebiju izlasījis to armēņu valodā, es līdz galam to nesapratu. Lasot armēņu valodā, man tā beidzot kļuva skaidra. Tas bija kā atgriešanās mājās.”

Atgriešanās mājās

Ja Jēzus Kristus evaņģēlijs ir mūsu garīgās mājas, tad ir tikai pareizi, ka sajūtas ir omulīgas un pazīstamas. Mājās mēs atpūšamies. Mēs uzņemam uzturu. Mēs sarunājamies ar tiem, kurus mīlam, valodā, ko mums mācīja māte. Tā ir mūsu sirds valoda, un, tā kā evaņģēlijam ir jāsasniedz tieši sirds, Svēto Rakstu lasīšana mūsu sirds valodā ir ļoti svarīga.

Mācībā un Derībās tas ir skaidri pausts. Tur Tas Kungs atklāj, ka caur priesterības atslēgām, ko tur Augstākais prezidijs, „Tā Kunga elkonis tiks atsegts spēkā visu tautu pārliecināšanai . . . par viņu glābšanas evaņģēliju.

Jo notiks tanī dienā, ka katrs cilvēks dzirdēs evaņģēlija pilnību savā mēlē un

NESKAITĀMI PIEMĒRI PARĀDA TĀ KUNGA ROKU VIŅA SVĒTO RAKSTU TULKOŠANĀ.

R. Vals Džonsons
Baznīcas žurnāli

Svētie Raksti aizskar sirdi daudz spēcīgāk, kad tos lasām savā dzimtajā valodā — mūsu sirds valodā.

Pilnībā Mormona Grāmata ir izdota 89 valodās, vēl 21 valodā ir iztulkoti izvilkami no tās.

savā valodā caur tiem, kas ir ordinēti šai varā, ar Mierinātāja vadību, kas izliets pār tiem Jēzus Kristus atklāšanai” (M&D 90:10–11).

Džims Dževels, kurš strādāja Baznīcas Galvenās pārvaldes tulkotāju komandā, stāsta par to, cik personīgi Svētie Raksti kļūst, ja tie ir pārtulkoti sirds valodā:

„Tulkojot Mormona Grāmatu sesoto valodā, kurā runā Āfrikas Lesoto valsts iedzīvotāji, bija nepieciešams atrast kādu, kurš palīdzētu mums izvērtēt tulkošanas komandas darbu. Projekta vadītājs Larijs Folejs atrada kādu Baznīcas locekli no Lesoto, kura bija absolvējusi Jūtas štata universitāti. Lesoto izglītība tiek nodrošināta angļu valodā, līdz ar to šī dāma un viņas bērni mācījās angļu valodā jau no pirmās klases, taču mājās viņi joprojām sarunājās sesoto valodā.

„Viņa piekrita strādāt tulkošanas komandā. Viņai atsūtīto nodaļu izvērtējums bija patiesi noderīgs. Ik pa laikam mēs iesniedzām viņai jautājumus attiecībā uz leksiku un valodas uzbūvi, uz kuriem viņa sniedza lietderīgus komentārus. Taču mēs ievērojām, ka viņa bija pasvītrojusi ar dzeltenu krāsu daudzus pantus — nesaistītus ar mūsu jautājumiem. Kad mēs vaicājām viņai par izceltiem pantiem, viņa teica: „Ak, šie panti dziļi aizskāra manu sirdi, es tos nekad pilnībā nebiju sapratusi angļu valodā. Es tos pasvītroju, lai varētu dalīties ar saviem bērniem.””

Modelis, pēc kāda Svētie Raksti tiek tulkoti

Bībeles tulkošanai ir gara un interesanta vēsture, sākot ar to, ka tās Vecās Derības daļas tika tulkotas no ebreju uz grieķu valodu. Vēlāk Bībeli tulkoja no grieķu valodas uz latīņu, ebreju un no latīņu un grieķu valodām — uz daudzām citām valodām.¹ Tā rezultātā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus

Kristus Baznīca netulko Bībeli citās valodās, bet gan izmanto tulkojumu, ko jau ir apstiprinājušas konkrētās valodas kristiešu autoritātes.²

Tāpēc lielāko Svēto Rakstu tulkošanas darbu Baznīca veic, tulkojot Mormona Grāmatu (to tulko pirmo), Mācību un Derības un Dārgo Pērli. Šīs grāmatas tiek tulkotas no angļu valodas, tā ir valoda, kādā Džozefs

„UN NOTIKS, . . . KA KATRS CILVĒKS DZIRDĒS EVAŅĢĒLIJA PILNĪBU SAVĀ MĒLĒ UN SAVĀ VALODĀ CAUR TIEM, KAS IR ORDINĒTI ŠAI VARĀ” (M&D 90:11).

SVĒTO RAKSTU TULKOŠANAS PROCESS

1

Apstiprinājums tulkošanai

- Reģiona prezidijs lūdz iztulkot Svētos Rakstus, kad pieaug Baznīcas locekļu skaits, kas runā attiecīgajā valodā, un kad Baznīcas pamatmateriāli jau ir tikuši šajā valodā iztulkoti.
- Šo lūgumu izskata vairākas Baznīcas Galvenās pārvaldes komitejas, tai skaitā Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi un Augstākais prezidijs.

Tulkošanas fāzes

levadfāze:

- Baznīcas lietojumam tiek izvēlēts jau esošais Bībeles tulkojums.
- No sākuma tiek iztulkoti pamatmateriāli: *Evaņģēlija pamati* (ietver pamatmācības, kā arī Baznīcas nosaukumu, Svētā Vakarēdiena lūgšanas, kristīšanas lūgšanu un Ticības apliecinājumus), brošūra *Pravieša Džozefa Smīta liecība* un tīmekļa lapa LDS.org.
- Vispārējās konferences runas arī var tikt tulkotas šajā valodā.

1. fāze:

- Mormona Grāmata, Mācība un Derības, Dārgā Pērle (aptuveni 10 gadu darbs).
- Pamatdarbi, piemēram, „Ģimene — vēstījums pasaulei”, „Dzīvais Kristus: Divpadsmit apustuļu liecība”, atlasītas garīgās dziesmas un *Sludini Manu evaņģēliju*.

Smits šos Rakstus atklāja, tā ir viņa sirds valoda. Process, kā Svētie Raksti tiek tulkoti uz citām valodām, ir zināms Baznīcas vēstures studentiem. Šis process līdzinās tam, kā pravietis iztulkoja angļu valodā Mormona Grāmatu.

Džozefs Smits bija pazemīgs lauku zēns bez vērā ņemamas izglītības. Taču viņam bija Tam Kungam nepieciešamās īpašības un potenciāls, lai paveiktu šo darbu. Patiesi, Džozefs un viņa ģimene bija sagatavoti un atgādāti tai vietā, lai paveiktu tieši šo darbu.³

Tulkojot Nefija pierakstus, Džozefam tika sniegta palīdzība — kā dievišķā, tā arī laicīgā. Eņģelis Moronijs četru gadu garumā apmeklēja Džozefu reizi gadā, pirms ļāva viņam saņemt pierakstus. Mēs nezinām visu, ko Moronijs pravietim mācīja, taču viņa apmeklējumi acīmredzot sagatavoja pravieti garā un prātā tam darbam, kas bija viņam priekšā.⁴

Tas Kungs pirms laika arī sagatavoja „izskaidrotājus”, kā līdzekli, lai pārtulkotu zudušu valodu. Kā aprakstīts — divi caurspīdīgi akmeņi metāla ietvarā un tam līdzīgs instruments, saukts par gaišreģa akmeni, palīdzēja pravietim iztulkot nefijiešu pierakstu angļu valodā. Pravietis neizskaidroja procesu detalizēti, viņš vienkārši liecināja par to, ka iztulkoja Mormona Grāmatu ar „Dieva dāvanu un spēku”.⁵

Džozefam tika sniegta ne tikai dievišķā palīdzība, bet arī laicīgā

— rakstveži veica pierakstus, ko citi vēlāk sagatavoja drukāšanai, izdrukāja, par to samaksāja un izplatīja pasaulē.

Līdzīgu sagatavošanu un palīdzību, ko saņēma Džozefs savā tulkošanas darbā, saņem arī tie, kam ir uzticēts Svēto Rakstu tulkošanas darbs mūsdienās — Tas Kungs viņus sagatavo un sniedz kā dievišķo, tā arī laicīgo palīdzību.

Atklāsmes darbs

Šo sarežģīto tulkošanas procesu ietekmē garīgā enerģija, ko, visdrīzāk, var labāk raksturot kā „padomes atklāsmi”. Divi vai trīs izraudzītie tulkotāji sadarbojas ar citiem šajā darbā. Viņu rīcībā ir Baznīcas Galvenās pārvaldes pārraugi, vietējie recenzenti, vārdnīca ar skaidrojumiem,⁶ tulkošanas norādes, datorprogrammas un Baznīcas vadītāju atbalsts, kas sniedzas līdz pat Augstākajam prezidijam. (Skat. pievienoto tabulu.) Kad Augstākais prezidijs sniedz savu galējo tulkojuma apstiprinājumu, tad šis darbs tiek sagatavots drukāšanai, izdrukāts un izplatīts. Kad darbu sagatavo digitālā formātā, to arī ievieto vietnē LDS.org un Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē.

Šis — kopīgiem spēkiem veiktais — darbs ir gan saspringts, gan iedvesmots. Rūpīga uzmanība tiek pievērsta satura un attiecīgā formāta, kādā tas tiek pasniegts, kvalitātei. Tulkojumi tiek pārbaudīti vairākos

līmeņos, it īpaši Baznīcas vadītāju līmenī, kas tiecas saņemt Tā Kunga apstiprinājumu. Tikai tad, kad apstiprinājums ir saņemts, tulkojumu virza tālāk. Lai gan ne gluži tādā pašā atklāsmes veidā, kā Mormona Grāmatu pārtulkoja pravietis Džozefs Smits, šo procesu nepārprotami vada Tas Kungs — ar Viņa sniegtajiem talantiem un Viņa spēku.

Tas nenozīmē, ka tulkojums ir pilnīgs, tiklīdz to pabeidz. Bieži vien pēc kāda laika un turpmākajām atsaucēm, ko sniedz tie, kas studē Svētos Rakstus, tiek ieteikti gramatikas un leksikas uzlabojumi vai atrastas iespēšanas vai pareizrakstības kļūdas. Reti izmaiņas tiek veiktas, lai paskaidrotu mācību. Kad veic šāda veida izmaiņas, to dara ar Augstākā prezidija vadību.

Tas Kungs nodrošina ceļu

Tas Kungs atbalsta šo tulkošanas darbu arī citos veidos. Baznīcas Galvenās pārvaldes tulkošanas komanda parasti stāsta: ja rodas nepieciešamība, Tas Kungs nodrošina ceļu.

Viens no daudzajiem piemēriem ir šāds: bija nepieciešams tulkotājs, lai iztulkotu un pierakstītu Baznīcas materiālus mam valodā (maiju valodas atzars, kurā runā Gvatemalā). Viens no pirmajiem misionāriem, kas tika aicināts kalpot Gvatemalā, bija elders, kura vectēvs runāja mam valodā. Šis misionārs uzauga pilsētā un runāja

tikai spāņu valodā. Taču katru nakti viņu sapnī apciemoja vectēvs un mācīja viņam mam valodu. Šis jaunais elders kļuva par galveno mam valodas tulkotāju Baznīcā.

Tulkošanas darbs bieži tiek paveikts, veicot lielus, personiskus upurus. Atkarībā no finansiālajiem apstākļiem daži tulkotāji ziedo savus pakalpojumus, bet citiem tiek maksāts, lai viņi varētu atvēlēt laiku tulkošanai.

Cilvēks, kurš kļuva par vienu no urdu valodas tulkotājiem, pievērsās Baznīcai, kad strādāja Pakistānā par skolotāju. Pievērsšanās rezultātā viņš zaudēja savu darbu, māju, ko nodrošināja skola, kurā viņš strādāja, un arī izglītošanās iespējas saviem bērniem. Baznīcas tulkošanas darba pārraugš uzrunāja viņu, piedāvājot sniegt savus pakalpojumus kā tulkotājam par pieticīgu atlīdzību. Kad viņš bija nostrādājis par tulkotāju vairākus mēnešus, šis vīrs apciemoja pārraugu un kautri lūdza viņam nopirkt jaunu lodišu pildspalvu. Tai, kuru viņš izmantoja, bija beigusies tinte. Tikai tad pārraugš atklāja un novērsa pārrakstīšanās kļūdu, kuras dēļ tulkotājs saņēma daudz mazāk, nekā viņam pienācās.

Bet gluži tāpat kā Tas Kungs svētīja Džozefu Smitu tādos veidos, kas ļāva viņam pabeigt savu darbu, Tas Kungs svēta Savus tulkotājus. Piemēram, Svēto Rakstu tulkotājs latviešu valodā

2. fāze:

- Var lūgt iztulkot daudzus citus materiālus, piemēram, žurnālu *Liahona*, semināra un institūta rokasgrāmatas, rokasgrāmatas Svētdienas skolai, garīgās dziesmas un bērnu dziesmas, tempļa un ģimenes vēstures materiālus, staba vai apgabala pārraides.

Galvenās darba grupas

Tulkošanas komanda:

- Divi vai trīs tempļa cienīgi Baznīcas locekļi ar atbilstošu izpratni un zināšanām par evaņģēliju.
- Tulkošanas ceļvedis ar skaidrojumiem par katru pantu, vārdnīca un Baznīcas Galvenās pārvaldes tulkošanas pārraugš.

Baznīcas vadītāju pārbaudes komiteja:

- Trīs līdz pieci vīrieši un sievietes, kas attiecīgajā apgabalā ir Baznīcas vadītāji.
- Aicināti un iecelti, lai palīdzētu pārbaudīt tulkojuma lasāmību un doktrināro atbilstību.
- Vārdu kārtība netiek mainīta, līdz tam vienbalsīgi piekrīt komiteja un izmaiņas ir saskaņā ar tulkošanas ceļvedi.

Baznīcas locekļu pārbaude:

- Vietējie Baznīcas locekļi arī pārbauda tulkojumu.
- Viņi sniedz atsauksmes par to, cik formulējums ir skaidrs un piemērots.
- Skaidrs tulkojums nodrošina, ka Svētais Gars var sniegt liecību par šo mācību patiesumu.

Svēto Rakstu tulkošanas process ietver gan galvu, gan sirdi — gan prāta, gan garīgās izpratnes spējas.

bija jurists, kurš studēja jurisprudenci Krievijā un tur arī tika pievērstas jaunotajam evaņģēlijam. Atgriežoties Latvijā, viņš lika pamatus savam uzņēmumam. Viņš kalpoja arī par draudzes prezidentu. Viņš nevarēja būt vēl aizņemtāks, taču viņš un viņa angļu valodas prasmes bija nepieciešamas Baznīcai.

Viņam bija nepieciešams laiks, lai lūgtu par šo aicinājumu, jo, kā viņš izteicās Baznīcas pārstāvim, ja tam piekristu, tad „atņemtu ēdienu no savu bērnu mutēm”. Pēc lūgšanām viņš izlēma tam piekrist, bet lūdza To Kungu svētīt viņu ar līdzekļiem, lai paveiktu šo sarežģīto, laikietilpīgo darbu, kas paņēma daudz garīgā spēka.

Katru dienu viņš sāka doties uz biroju stundu ātrāk un izmantoja šo stundu, lai tulkotu Mormona Grāmatu. Viņš pabeidza daudz ātrāk par pieciem gadiem, kas ir ierastais laiks, ko šis darbs paņem. Patiesībā, viņa tulkojums bija viens no ātrākajiem tulkojumiem pēc Džozefa Smita, kad viņš iztulkoja Mormona Grāmatu aptuveni 60 dienās.

Varētu stāstīt vēl daudzus piemērus, kas parāda Tā Kunga roku Viņa Svēto Rakstu tulkošanas darbā. Tie visi skaidri pauž, ka tas ir Viņa darbs un Viņam tas ļoti rūp. Viņš sagatavo cilvēkus, lai paveiktu šo darbu. Viņš sagatavo nepieciešamos līdzekļus, lai pasteidzinātu šo darbu. Un Viņš iedvesmo un svēta viņus šajā procesā.

Tā rezultātā pasaule tiek bagātināta ar Dieva vārdu, kas tiek dots Viņa bērniem to sirds valodā. ■

ATSAUCES

1. Skat. Lenetas H. Rīdas astoņu daļu sēriju „How the Bible Came to Be”, izdotu 1982. g. *Ensign* janvāra līdz septembra numuros.
2. Skat., piemēram, „Church Edition of Spanish Bible Now Published”, mormonnewsroom.org.
3. Skat. Metjū S. Holands, „The Path to Palmyra”, *Liahona*, 2015. g. jūn., 14.–19. lpp.
4. Skat. Kents P. Džeksons, „Moroni's Message to Joseph Smith”, *Ensign*, 1990. g. aug., 12.–16. lpp.
5. Džozefs Smits, Mormona Grāmatas ievads. Plašāku aprakstu par to, kā Džozefs Smits pārtulkoja Mormona Grāmatu, skatiet *Gospel Topics*, „Book of Mormon Translation”, topics.lds.org.
6. Vārdnīca sniedz katra angļu valodas Svēto Rakstu vārda definīciju, lai tulkotājs var labāk saprast vārdu nozīmi. Vārdiem bieži vien ir vairākas nozīmes, tāpēc tulkotājam, lai atrastu isto, ir jāpaļaujas uz kontekstu, iedvesmu un komandas darbu. Reizēm jautājumus par nozīmi atrisina tikai Augstākais prezidijs.

IR SKAIDRS, KA TĀ KUNGA SVĒTO RAKSTU TULKOŠANAS DARBS IR VIŅA DARBS. VIŅŠ SAGATAVO CILVĒKUS AR NEPIECIEŠAMAJIEM LĪDZEKĻIEM, LAI PASTEIDZINĀTU ŠO DARBU, UN VIŅŠ IEDVESMO UN SVĒTA VIŅUS ŠAJĀ PROCESĀ.

**Prezidents
Rasels M. Nelsons**
Divpadsmit apustuļu
kvoruma prezidents

Senioru misionāru

Viens no labākajiem veidiem, kā senioru pāri var uzkrāt lieliskas atmiņas, ir kopīga kalpošana misijā.

MIRKĻI

Kad mūsu draugiem, kuriem ir 60 vai 70 gadu, kaut kas aizmirstas, mēs bieži jokojot dēvējam šo nespēju atcerēties par „senioru mirkli”. Taču es vēlētos parunāt par cita veida senioru mirkli — par mirkli, kas ir tik lielisks, ka atmiņas par to saglabāsies mūžam. Tas ir mirklis, kad senioru misionāru pāris apzinās, ka dara tieši to, ko Tas Kungs vēlētos. Šādos neaizmirstamos mirkļos seniori saprot, ka:

- viņiem ir liela dzīves pieredze, kurā dalīties, kā arī talanti, prasmes un izpratne par evaņģēliju, ko likt lietā, lai svētītu citus;
- viņu piemērs nāk par svētību viņu bērniem un bērnu bērniem;
- kalpojot viņi iegūst draugus;
- viņu laulība kļūst stiprāka no dienas dienā;
- kalpošana Kristus vārdā ir ļoti jauka.

Gaidāmie mirkli

Mani draugi, senioru pāri, daudziem no jums vajadzētu gaidīt šādus mirkļus. Padomājiet par stāstu, kurā dalījās elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma, runājot par to, ko iespēja senioru pāris, kurš kalpoja Čīlē. Kādam no jaunajiem misionāriem nomira viens no vecākiem. Misijas prezidents atradās diezgan tālu un nevarēja uzreiz nokļūt pie šī misionāra.

„Taču šajā reģionā kalpoja jauks, [nobriedis] misionāru pāris,” stāsta elders Holands. „Viņi ieradās un palika kopā

ar šo misionāru, maigi gādājot un mierinot viņu, līdz misijas prezidents varēja tikties ar šo puisi pats personīgi. Mūsu misijā kalpoja izcili jaunie misionāri, bet neviens no šiem neprecētajiem misionāriem nevarēja paveikt attiecīgā eldera labā to, ko spēja šis pāris.”¹

Viņiem tobrīd bija nepieciešama pavisam vienkārša prasme — izrādīt līdzjūtību grūtā brīdī. Viņiem nevajadzēja bažīties par spēju runāt jebkādā citā valodā, kā vien kristīgas mīlestības valodā. Viņi nebija norūpējušies par to, ka palaidīs garām kāda mazbērna dzimšanas dienu vai mazuļa iesvētīšanu, lai cik tas arī būtu svarīgi. Viņiem rūpēja tas, lai viņi būtu tur, kur Tas Kungs varētu izmantot viņu spējas, lai svētītu vienu no Saviem bērniem. Un, pateicoties tam, ka viņi to vēlējas, Viņš varēja ļaut tiem Sevi pārstāvēt.

Kalpošana reti kad ir ērta

Patiesībā nevienam no senioru misionāriem nav viegli pamest savas mājas. Tāpat tas nebija viegli Džozefam Smitam, Brigamam Jangam, Džonam Teiloram un Vilfordam Vudrafam. Viņiem bija gan bērni, gan mazbērni, un viņi mīlēja savas ģimenes, tāpat kā mēs. Taču viņi mīlēja arī To Kungu un vēlējas kalpot Viņam. Var gadīties, ka kādudien mēs sastapsim šos uzticamos biedrus, kuri palīdzēja iedibināt šo evaņģēlija atklāšanas laikmetu. Kad tas notiks, mēs priecāsimies, ka neesam meklējuši nebūtiskus attaisnojumus brīžos, kad vajadzēja kalpot.

Daži dod priekšroku kalpošanai, dzīvojot mājās. Pēc tam, kad Ose Šumahere Nelsone bija pārcietusi trieku un palikusi piekalta ratiņkrēslam, viņa baidījās, ka viņas mūža vēlme — doties misijā kopā ar savu vīru Donu — vairs nepiepildīsies. Tad kāda kaimiņiene pastāstīja viņiem par savu Baznīcas kalpošanas misiju bīskapa krātuvē. Saņēmuši iedrošinājumu, viņi parunāja ar šīs ēkas uzraugu, aizpildīja rekomendāciju anketas un tika aicināti divas dienas nedēļā kalpot krātuvē, kas atradās netālu no viņu mājām.

„Ir viegli vienkārši atgulties un domāt: „Ak, es nevienu vairs neesmu vajadzīga!”” teic Ose Nelsone. „Bet tagad es jūtu, ka es *esmu* vajadzīga. Un tā ir kļuvusi par manu liecību.”

Jūs pavisam noteikti esat vajadzīgi

Ja jūtat kārdinājumu uzskatīt, ka neesat vajadzīgi, ļaujiet man apliecināt, ka jūs esat vajadzīgi. Baznīcā nav neviena misijas prezidenta, kurš nepriecātos par papildus pāri, kas kalpotu viņa misijā. Seniori stiprina gados jaunos elderus un māsas. Viņi sniedz atbalstu, palīdzot citiem labāk izpildīt savus pienākumus. Un vai jūs varat iztēloties, ko vadītājam, kurš tikai pirms dažiem gadiem kļuvis par Baznīcas locekli, nozīmē brīva pieeja rūdītiem Baznīcas locekļiem?! Senioru pāri bieži vien kļūst par pavisam burtisku atbildi bīskapu un draudžu prezidentu lūgšanām.

Mēs mudinām misijas prezidentus uzmeklēt pārus, kas varētu piepildīt viņu misijas vajadzības. Bīskapiem vajadzētu uzmeklēt pārus, kuri varētu kalpot. LDS.org ir daudz lapu, kur uzskaitītas senioru pāru kalpošanas iespējas. Taču vairāk par visu citu — pašiem pāriem vajadzētu mesties

Misionāru pāris izbauda jaukos mirkļus, kopīgi kalpojot Seulā, Dienvidkorejā.

ceļos un lūgt Debesu Tēvam, vai ir pienācis īstais laiks kopīgai kalpošanai misijā. Pati svarīgākā no prasībām laikam jau ir *vēlme* kalpot (skat. M&D 4:3).

Cildinot senioru misionāru darbu, es apzinos, ka ir daudzi, kuri vēlētos kalpot, bet to nespēj. Vajadzētu pavisam reālistiski izvērtēt ierobežojumus, ko rada vecums vai vāja veselība, kā arī būtiskas ģimenes locekļu vajadzības. Ja jūtat dedzīgu vēlmi, bet ciešat no šādiem ierobežojumiem, citi var kļūt par jūsu rokām un kājām, un jūs varat nodrošināt tiem nepieciešamos līdzekļus.

Senioru pāri, neatkarīgi no tā, kas jūs esat vai kur jūs esat, es lūdzu, lai jūs lūgtu par iespēju — kopīgi piedzīvot lieliskus senioru misionāru mirkļus. Debesu Tēvs palīdzēs jums saprast, ko tieši jūs varat darīt. ■

ATSAUCE

1. Džefrijs R. Holands, citāts no Joseph Walker, „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 2011. g. 14. sept., 3. lpp.

Augša: Malmrouzi regulāri tiekas ar prezidentu Robisonu, lai apspriestu to, kā viņi var izmantot savus talantus, kalpojot citiem. Augšā: Jaunie misionāri mācību centrā Akrā, Ganā, apgalvo, ka eldera un māsas Malmrouzu atbalsts ir tāds, it kā viņiem būtu otra mamma un tētis, kas kalpo līdzās.

MĀJĀS VAI PROM NO MĀJĀM

Kalpojot mājās vai prom no mājām, senioru misionāri „nāk un palīdz” bīskapijās un draudzēs, misiju birojos, apmeklētāju centros, tempļos, iekšpilvētu misijās, medicīniskajos norīkojumos, nodarbinātības resursu centros, pašpalāvēības programmās, atkarības ārstēšanas programmās, ģimenes vēsturē, pierakstu uzglabāšanā, Baznīcas izglītības sistēmā, sabiedriskajās attiecībās, humānajā palīdzībā un citur. Un vēl un vēl pāru ir vajadzīgs.

Laulātie misionāru pāri:

BŪT VAJADZĪGAM,
TIKT SVĒTĪTAM
UN
MĪLĒTAM

*Kalpošana misijā
kā laulātam misio-
nāru pārim var būt
elastīgāka, ne tik
dārga un krietni
patīkamāka, nekā
jūs varētu domāt.*

Ričards M. Romnijs
Baznīcas žurnāli

„VAI JŪS VARĒTU NĀKT UN PALĪDZĒT?”

Tas ir jautājums, uz kuru Džeralds un Lorna Malmrouzi, no Vašingtonas, ASV, bija atbildējuši jau agrāk. Viņi atbildēja ar „jā”, kad viņu bijušais bīskaps, vēlāk — misijas prezidents, vaicāja, vai viņi varētu kalpot kopā ar viņu Rietumu salās. Viņi vēlreiz atbildēja ar „jā”, kad viņu staba prezidents aicināja viņus pildīt kalpošanas misiju Baznīcas Galvenajā pārvaldē Soltleiksitijā, Jūtā, ASV, strādājot ar datoriem un cilvēkresursiem.

Kad jau atkal zvanīja viņu bijušais bīskaps un misijas prezidents Reids Robisons, nu jau kā misionāru mācību centra prezidents Akrā, Ganā, viņš vaicāja, vai Malmrouzi varētu vēlreiz palīdzēt.

„Mēs zinājām, ka varam paļauties uz To Kungu,” saka elders Malmrouzs. „Tā nu mēs nolēmām Viņam atkal uzticēties.” Viņi teica „jā”, aizpildīja savas ieteikuma veidlapas, saņēma savu aicinājumu un drīz vien bija Ganā.

Kalpot kā laulātam misionāru pārim

Malmrouzu pieredze parāda dažus principus par laulāto misionāru pāru kalpošanu misijā, ko ne visi ir pilnībā izpratuši:

- *Ir divu veidu misijas:* (1) Baznīcas prezidents aicina laulātos pārus kalpot vai nu pašu mājās, vai citur. (2) Staba prezidents aicina Baznīcas kalpošanas laulāto pāru misionārus aizpildīt vietējās vai reģionālās trūkstošās pozīcijas, kalpojot 8 līdz 32 stundas nedēļā. Parasti viņi dzīvo un kalpo vietējā teritorijā, taču dažkārt viņi var kalpot arī prom no mājām.
- *Misiju prezidenti tiek iedrošināti meklēt tādus laulāto pārus, kas atbilst viņu misijas vajadzībām, un pāri var norādīt savas vēlmes.* „Mēs nesakām, ka pāri var izvēlēties savus misijas uzdevumus,” paskaidroja elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma. „Aicinājums ir un paliek aicinājums. . . [Bet] mēs runājam ar laulātajiem pāriem par viņu vēlmēm attiecībā uz kalpošanu, un tiek izskatīta katra iespēja ļaut viņiem kalpot, kur un kā viņi vēlas.”¹
- *Misijas prezidenti apspriežas ar pāriem, kā vislabāk izmantot viņu prasmes un spējas.* „Lai kā laulātam misionāru pārim jūsu pieredze būtu maksimāli jēgpilna,” saka prezidents Robisons, „jums nepieciešama iespēja strādāt gan sfērās, kas jūs aizrauj, gan tur, kur jūsu prasmju līmenis ļauj jums sajust, ka jums ir kaut kas, ko varat piedāvāt.”

ESIET PIEEJAMI!

„Mums vajag vēl daudz, daudz vairāk senioru pāru. . . . Esiet pieejami! . . . Ir tikai dažas reizes jūsu dzīvē, kad jūs [tik ļoti] baudīsit patīkamās sajūtas un gandarījumu, kas rodas, kopā sniedzot pilnlaika kalpošanu Meistara darbā.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Mums atkal kopīgi tiekoties”, *Liahona*, 2010. g. nov., 6. lpp.

Piemēram, prezidents Robisons zināja, ka elders Malmrouzs runā franču valodā, kas ir noderīgi, jo daudzi afrikāņi runā franču valodā. „Biju iedomājies, ka viņu varētu iesaistīt ceļošanā un vīzu sagādāšanā,” saka prezidents Robisons. „Taču, kad viņš ieradās šeit, es sajutu, ka viņu tas īsti neinteresēja. Tāpēc es aicināju viņu izmantot savas datorprasmes. Viņš mums ir ietaupījis neskaitāmas stundas.” Elders Malmrouzs palīdz arī misionāriem, īpaši — franciski runājošajiem misionāriem, sagatavot vārdus un veikt tempļa darbu viņu ģimenēm. Māsa Malmrouza, sertificēta ārsta palīdzē, tika nozīmēta strādāt kopā ar misijas ārstu un medmāsu.

Viņš sagatavo ceļu

Līdzīgi kā Malmrouzi, arī citi pāri nāk pie atziņas, ka tad, kad viņi uzticas Tam Kungam, Viņš sagatavo ceļu. Tieši tas notika ar Alvinu un Korasonu Rietām no Kavites, Kavītē, Filipīnās.

„Divus gadus pirms mūsu lēmuma kalpot misijā, mēs sākām ieviest skaidrību mūsu ģimenes biznesa plānos,” skaidro elders Rieta. „Mūsu dēls un meita bija pabeiguši koledžu un varētu mūs aizstāt, bet mēs prātojam, kurš atrisinātu biznesa problēmas un kā mūsu klienti reaģētu uz mūsu plāniem.”

Māsa Rieta bija arī norūpējusies par savas vecās mātes atstāšanu. „Es baidījos, ka mēs varētu viņu zaudēt, kamēr esam projām,” viņa saka. „Turklāt, es jutos nepiemērota izaicinājumam mācīt evaņģēliju.”

Viņi apspriedās ar savu bīskapu un kādu pāri, kas nesen bija kalpojuši Davao. „Viņiem visiem bija stipra liecība, ka Tas Kungs vadīs katru pāri, lai viņi zinātu, kā rīkoties ar mājas lietām, viņu ģimeni un līdzekļiem viņu misijai,” saka māsa Rieta.

„Kad mēs meklējām vadību,” saka elders Rieta, „mūsu bailes tika sadzirdētas — mūsu biznesā gāja labi, par spīti grūtībām, mūsu klienti pauda prieku un atbalstu, un mūsu ģimene satuvinājās, rūpējoties par mūsu slimo mammu. Mēs sākām saprast, ka Tas Kungs patiesi mums palīdzēs.”

Rietas šobrīd kalpo Baznīcas locekļu un vadītāju atbalstam Filipīnās, Kagaijanas de Oro misijā.

Tu spēj paveikt daudz

Daži laulātie pāri aizdomājas par fiziskiem ierobežojumiem, bet tikai ne Keits un Dženilina Mauermani no Jūtas, ASV. Kādus gadus atpakaļ, četrus mēnešus pēc tam, kad viņi apprecējās Losandželosas Kalifornijas templī, Keits tika iesaukts [armijā] un sūtīts kaujā. Kā gaisa desanta vadītājs, viņš gāja labu gabalu pa priekšu citiem karavīriem, kad eksplodēja zemē ierakta mīna. Viņš zaudēja abas kājas. Kad viņš atgriezās mājās, Dženilina piesteidzās pie viņa.

„Es zināju, ka man nav par ko uztraukties,” saka Keits, „jo mums ir mūžīgā laulība. Mana sieva ir mani atbalstījusi visu laiku. Viņa vēl joprojām mani atbalsta katru dienu.”

Kad māsa Mauermana aizgāja pensijā, viņi nolēma kalpot misijā. Bet vai eldera Mauermana dubultā amputācija radītu kādas problēmas? „Vienmēr atradīsies lietas, kuras es *nevaru* izdarīt,” viņš saka, „bet ir tik daudz lietu, kuras es *spēju* paveikt; mēs zinājām, ka mums atradīsies vieta.”

Aizpildot savas ieteikumu veidlapas, viņš atzīmēja, ka ir kalpojis militārajā dienestā. Drīz vien viņi saņēma aicinājumu no Baznīcas Militāro sakaru nodaļas. „Man bija identifikācijas karte, kas mums ļautu iekļūt militārajās bāzēs, tādēļ viņi lūdza mūsu piekrišanu ieteikt mūs militāro sakaru misijai.”

Mauermani tika aicināti kalpot militārajā bāzē Ziemeļkarolīnā, ASV. Elders Mauermans atceras: „Izkārtne uz vārtiem vēstīja: „Brega forts, gaisa desanta mājas.” Kad sargs mūs sveicināja ar gaisa desantnieku moto „Līdz galam!” (angļu valodā: All the Way!), tā bija pirmā reize, kad es to izdzirdēju pēc tik daudziem gadiem. Kaut nekad nebiju bijis Brega fortā, es jutos kā mājās. Es zināju, ka mūsu misijas aicinājums bija absolūti piemērots un ka Tas Kungs piemin mani.”

„Mēs pasniedzām stundas par to, kā būt pašpalāvīgiem un dzīvespriecīgiem, un par laulības stiprināšanu,” stāsta māsa Mauermana. „Sākumā mēs nevēlējamies dalīties mūsu

Romrels bija kalpojis Brazīlijā kā jauns misionārs, viņš bija ļāvis savām portugāļu valodas zināšanām pasliktināties. Un māsa Romrela vispār nezināja portugāļu valodu. Taču mācīšanās un centība palīdzēja eldera Romrela portugāļu valodas zināšanām atgriezties un māsas Romrelas zināšanām — augt. Palīdzēja arī havajiešu ģitāra.

„Es īsti nebiju plānojusi to ņemt līdzi,” atklāja māsa Romrela, „taču elderam Romrelam bija iedvesma to paņemt, un ir apbrīnojami redzēt, ko tā ir paveikusi. Kad mēs mācām klausītājus un strādājam pie [mazaktīvo vai neaktīvo Baznīcas locekļu] aktivizēšanas un sadraudzības, ir jau tri to lietot, lai panāktu, ka cilvēki dzied garīgās

Pārvarot raizes par finansēm, elders un māsa Rieti kalpo savā valstī — Filipīnās.

Mauermaniem kalpošana militārajos sakaros ir ideāli piemērota. „Tas ir kā atgriezties mājās,” viņi saka.

Būdami iedvesmoti līdzī paņemt havajiešu ģitāru, Romreli to izmanto, lai dalītos universālajā mūzikas valodā, kad viņi apmeklē cilvēkus mājās un dzied garīgās dziesmas.

stāstā, taču mēs atklājām, ka dalīšanās tajā izmainīja visu. Kareivji un viņu laulātie skatījās uz mums un teica: „Ja jūs to spējat, tad mēs arī.””

Mauermaniem bija tik pozitīva pieredze Ziemeļkarolīnā, ka viņi lūdza iespēju kalpot vēlreiz. Šobrīd viņi divreiz nedēļā mēro apmēram 40 jūdzes (64 km) no viņu mājām Oremā līdz Soltleiksitijai, lai kalpotu Baznīcas Militāro sakaru ofisā. Viņi arī māca senioru misionāru pārus misionāru mācību centrā Provo, kur viņi ir atklājuši, ka gandrīz katrā grupā ir kāds, kas ir pārvarējis šķēršļus, lai varētu kalpot.

Universālās valodas

Aicināti kalpot Brazīlijas Kujabas misijā, Rendijs un Lou Ellena Romreli no Jūtas bija nobažījušies. Kaut arī elders

dziesmas. Tā mēs apgūstam valodu, un garīgās dziesmas pieaicina spēcīgu Garu.”

Kaut arī viņas portugāļu valodas prasmes vēl tikai attīstās, viņa ir veikla mūzikas valodā. „Mūzika vieno cilvēkus,” viņa saka. „Pat ja es nesaprotu visu, ko viņi saka tikšanās laikā, kad mēs dziedam, mēs esam vienoti.” Kad viņi tika uzaicināti uzstāties skolās, stāstot par amerikāņu svētkiem — Pateicības dienu, Romreli dziedāja garīgās dziesmas par pateicību havajiešu ģitāras pavadībā. Un māsa Romrela spēlēja arī tradicionālāku instrumentu — klavieres, lai pavadītu garīgās dziesmas baznīcā.

Un kā ar portugāļu valodu? „Pat ja tu nerunā tekoši, iemācīties dažus vārdus ir noderīgi,” viņa stāsta. „Vienkārša

„TĀDS BŪŠU, KĀ VĒLIES TU”

„Kad es domāju par to, cik ļoti ir vajadzīgi laulāto misionāru pāri, es vienmēr domāju par iemīļotu garīgo dziesmu „Es iešu, kur vēlies” (*Garīgās dziesmas*, nr. 168) un tās vēstījumu: „Tāds būšu, kā vēlies Tu”.

Elders Dalins H. Oukss no Divpadsmī apustuļu kvoruma.

NEPIECIEŠAMI LAULĀTO MISIONĀRU PĀRI

„Mūsu vēstījums visiem mūsu precētajiem pāriem ir vienkāršs: jūs patiešām esat mums vajadzīgi. Mēs darām visu, ko spējam, lai došanās misijā jums būtu pēc iespējas ērtāka. . . . Šajos laikos tas ir patiesi vajadzīgs. Ir cilvēki, kam jūs esat vajadzīgi. Lūdzu, dodieties!”

Elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmī apustuļu kvoruma, *Deseret News*, 2011. gada 14. sept.

sasveicināšanās ar cilvēkiem ir veiksmīgs sākums. Lai viņi zina, ka jūs mācāties. Nesarežģījiet un paļaujieties uz Garu.” Un Gars, protams, ir vēl viena valoda, kas saprotama ikvienam.

Kalpojot mājās

Pols un Mara Džina Luisi, no Jūtas, kopā jau bija kalpojuši trīs misijās (Palmīras Ņujorkas templī; Honkongas Ķīnas templī; un Horvātijā, Serbijā un Slovēnijā, palīdzot ar semināriem un institūtiem). Viņi jau gatavojās

Kalpojot savās mājās, Luisi izbauda pilnlaika misionāru un viņu pašu staba locekļu iepazīšanu.

no ceļa. Redzēt viņus atgriežamies, saņemot priekšrakstus un ejam uz templi, ir brīnišķa svētība.”

„Daudzi laulātie pāri, domājot par kalpošanu misijā, uztraucas par to, ko viņi darīs ar savu māju un mašīnu vai ko viņi palaidīs garām no ģimenes dzīves,” teic elders Luiss. „Mums ir bijusi iespēja dzīvot mūsu pašu mājā un lietot mūsu pašu mašīnu. Mēs tiekam mudināti doties uz ģimenes pasākumiem, kamēr tie netraucē pildīt misionāru pienākumus. Un mēs pat bijām šeit, kad dzima mūsu mazbērns.”

Sorenseni Kuka salās katram skolēnam iedod mazu akmeni un atgādina tiem palikt „stipriem kā klintij Kristū”.

kalpot vēl vienā misijā, kad viņu staba prezidents pajautāja: „Vai jūs vēlētos kalpot šeit pat, mūsu stabā, atbalstot mūsu misiju?”

„Mēs šeit esam ieradušies nesen, tāpēc tā bija brīnišķīga iespēja,” atklāj māsa Luisa. „Mēs kalpojam kopā ar jaunajiem elderiem un māsām, esam ciešā kontaktā ar misijas prezidentu, ejam uz apgabala un zonas sanāksmēm un strādājam ar bīskapiju misijas vadītājiem.” Viņi arī apmeklēja klausītājus un tos, kas ir mazaktīvi.

„Mēs esam satikuši brīnišķīgus cilvēkus, kurus citādāk mēs nebūtu iepazīnuši,” saka māsa Luisa, „pat tādus, kas ir nomaldījušies

Ģimenes svētības

No otras puses, Džila un Kents Sorenseni no tā paša staba apgalvo, ka viens no labākajiem veidiem, kā stiprināt viņu ģimeni, ir bijis — kalpošana prom no mājām. Māsa Sorensena saka: „Galvenie iemesli, ko min pāri, lai nedotos misijā, ir mazbērni, bērni ar sarežģījumiem laulībā, meitas, kas gaida mazuļus, veci vecāki un citi līdzīgi iemesli. Ģimene ir prioritāte, un tev viņu pietrūkst katru dienu. Taču došanās misijā ir spēcīgs vēstījums tam, ka arī misionāru darbs ir svarīgs.”

Turklāt, elders Sorensens atzīmē: „Mūsdienās

ir tik daudz veidu, kā uzturēt sakarus, ka tu vari būt lietas kursā jebkurā laikā.”

Sorensenu misijas ceļojums aizsākās pirms trīs gadiem, kad viņu bīskaps aicināja viņus vadīt garīgos vakarus pāriem, kas apsver iespēju doties misijā. „Pēc tam, kad bijām pastāvīgi par to runājuši,” saka māsa Sorensena, „mēs vienkārši nevarējām nedoties paši!” Viņi saņēma aicinājumu kalpot Kuka salās, kur pirms 50 gadiemkalpoja Džilas vecvecāki.

Šodien, pa vidu citiem pienākumiem, viņi tika aicināti mācīt Bībeles stundas skolās.

„Mēs runājam par to, ka Kristus ir tā klints,” stāsta elders Sorensens. „Mēs iedodam katram skolēnam

Visā pasaulē pāri apgalvo, ka, papildus kalpošanai citiem, kalpošana kopā stiprina viņu laulību un tuvina viņus Debesu Tēvam.

mazu akmeni un mudinām viņus palikt stipriem kā klintij Kristū. Tagad, lai kur mēs ietu, cilvēki mūs redzot saka: „Stipri kā klints!””

Nākt un palīdzēt

Ja jūs apsverat domu par pilnlaika misiju vai Baznīcas kalpošanas misiju, visi šie pāri jums uzdotu to pašu jautājumu, ko prezidents Robisons uzdeva Džeraldam un Lornai Malmrouziem: „Vai jūs varētu nākt un palīdzēt?” Un viņi jums pateiks, ka neatkarīgi no tā, kādā veidā jūs izvēlaties kalpot, šis apsolījums ir drošs: Jūs esat vajadzīgi, jūs varat sniegt savu ieguldījumu, un jūs tiksiet svētīti un mīlēti. ■

ATSAUCE

1. „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 2011. g. 14. sept.deseretnews.com.

IR DAUDZ VEIDU, KĀ KALPOT

Izpētiet pašreizējās iespējas, uzziniet no tiem, kas pašlaik kalpo, un atrodiat atbildes uz jautājumiem vietnē: lds.org/callings/missionary.

VIEGLĀK KĀ JEBKAD AGRĀK

Elastīga politika padara misionāru pāru kalpošanu vienkāršāku.

- Baznīcas kalpošanas pāri var dzīvot savās mājās un kalpot Baznīcas vietējās struktūrās.
- Pāri var kalpot 6, 12, 18 vai 23 mēnešus. Viņi var kalpot ārvalstīs mazāk nekā 18 mēnešus, ja viņi paši apmaksā ceļa izdevumus.
- Pāri par saviem līdzekļiem drīkst īslaicīgi atstāt misiju, parasti 7 līdz 10 dienās, lai atgrieztos mājās kāda kritiska ģimenes notikuma gadījumā.
- Ir noteikts mājokļa izdevumu maksimālais apmērs. Par mājokli pāri maksā noteiktu summu, kas iekļauj īri, komunālos maksājumus un mājokļa iekārtas.
- Mājoklis būs drošs un komfortabls. Misijas vai reģiona birojs nodrošinās ar mājokli, kas ir tīrs, pieticīgi iekārtots un ekonomisks.
- Grafiki ir mazāk saspringti. Pāriem netiek prasīts ievērot tādu pašu darba stundu grafiku un aktivitātes kā jaunajiem misionāriem.
- Biežāk notiek sazināšanās ar ģimeni. Pāri drīkst sazināties ar savām ģimenēm biežāk, nekā tas ir ļauts jaunajiem neprecētajiem misionāriem.

KAD
pornogrāfija
ienāk mājās —

GAN SIEVAI,
GAN VĪRAM
ir jātop dziedinātiem

*Es pats esmu redzējis, ka
Glābēja dziedinošo spēku
var saņemt sievas un arī
vīri, kad vīriem neizdo-
das atteikties no porno-
grāfijas skatīšanās.*

Autors — anonīms

Savu pirmo sešu mēnešu laikā kā bīskapam pie manis diskrēti vērsās vairāki pāri no bīskapijas, stāstot par to, kā vīriem neizdodas pārtraukt pornogrāfijas skatīšanos. Dažos gadījumos sieva centās attāpties no šoka, jo tikko bija atklājusi šo postošo noslēpumu; citas sievas zināja par to mēnešiem vai gadiem ilgi.

Es jutu līdzīgu ikvienam šim pārim un izjutu Glābēja pestīšanas spēku, regulāri un rūpīgi sniedzot padomu katram

no šiem brāļiem, palīdzot viņiem nokratīt važas, kas varētu viņus stingri sasaistīt (2. Nefija 9:45).

Iespējams, spēcīgāko Gara izpausmi es sajutu, tiekoties tieši ar viņu sievām. Es atklāju, ka dažas brūces ir svaigas, bet citas ir rētainas no tā, ka gadu gaitā tikušas uzplēstas, taču visas šīs māsas centās tikt galā ar dziļām, garīgajām sāpēm, ko radīja tādi jautājumi kā: „Ko es tādu esmu izdarījusi, ka vairs nešķietu viņam pievilcīga?” vai „Kādēļ gan viņš vēlas iztēloties sevi kopā ar kādu citu, nevis ar mani?”

Tā kā vīrs ir grēkojis, bīskapam ir viegli sajust, ka tieši viņam visvairāk ir nepieciešams iegūt piekļuvi atslēgām, kas sniedz Glābēja dziedinošo spēku, bet es atklāju, ka sievas vajadzība pēc dziedināšanas no sāpēm un traumas ir tikpat liela, kā vīra vajadzība pēc dziedināšanas no grēka un uzmācīgām tieksmēm.

Uzrunājot nefijiešus, pravietis Jēkabs nosodīja vīrus par viņu neuzticīgo uzvedību pret savām sievām, „daudz[ām] no kur[ām] jūtas ir ļoti maigas un šķīstas, un smalkas Dieva priekšā, kas Dievam labpatīk” (Jēkaba 2:7). Viņš turpināja, sakot: „Jūs esat salauzuši savu maigo sievu sirdis . . . savu slikto piemēru dēļ viņu priekšā; un viņu siržu šņuksti paceļas uz Dievu pret jums” (Jēkaba 2:35). Es pats esmu bijis liecinieks šiem šņukstiem. Bieži vien tie parādījās, ne tikai izjūtot dziļu vīra nodevību pornogrāfijas skatīšanās dēļ, bet arī pazemojošo vārdu un rupjas uzvedības dēļ, kas bieži vien ir viņa iekšējās cīņas ārējā izpausme. Īstenībā tas nav nekas neparasts, ka vīrietis, kura paradums ir nonācis atklātībā, uzveļ vainu sievai par savu uzvedību, atsaucoties uz to, ko viņa ir vai nav izdarījusi. Tragiski, bet nav arī nekas neparasts, ka sieva sāk pieņemt un pat ticēt šiem pārmetumiem.

Tieši šāds pāris sēdēja manā birojā tikai dažas dienas pēc tam, kad vīrs bija atklājis pornogrāfijas skatīšanās ieradumu, kas viņu vajājis kopš jaunības. Klausoties Palīdzības biedrības stundu, balstītu uz māsas Lindas S. Rīvzas 2014. g.

aprīļa vispārējās konferences runu „Aizsardzība no pornogrāfijas — uz Kristu vērsta mājas”, šī sieva sāka atpazīt sava vīra kritizējošā attieksmē, kas vērsta pret viņu, daudzas tendences, ko raksturoja skolotāja. Pēc šīs stundas viņa uzstāja vīram izrunāt šo jautājumu, un viņš atzinās noslēpumā, ko tik ilgi slēpa. Viņas pašcieņu, kas jau tā bija zema, tobrīd vēl vairāk sagrāva sāpīgs aizvainojums. Pirmajā tikšanās reizē ar mani viņiem bija grūti saskatīt, kā viņu laulība varētu turpināt pastāvēt. Es apliecināju, ka cerība ir, sniedzu viņiem sākotnēju padomu un aicināju atgriezties, tiekoties ar mani individuāli.

Gatavojoties šīm tikšanās reizēm, es dedzīgi lūdzu un arī vēlreiz pārslasīju ieteikumus, kas sniegti sadaļā „Ministering

KĀ VAR PALĪDZĒT PRIESTERĪBAS VADĪTĀJI

Kad vadītāji strādā ar Baznīcas locekļi, kuri cenšas pārtraukt pornogrāfijas skatīšanos, laulātajiem draugiem, viņu centieniem sadzirdēt vai saprast šos dzīvesbiedrus varētu būt tikpat liela nozīme, kā jebkuram padomam, ko viņi var sniegt. Apdomājiet šos ieteikumus, kas atrodas sadaļā Ministering Resources (Kalpošanas resursi) vietnē ministering.lds.org:

- Regulāri tiecieties un sniedziet atbalstu.
- Uzsveriet, ka Glābējs spēj individuāli dziedināt to cilvēku, kuri skatās pornogrāfiju, laulātos draugus (skat. Almas 7:11 un Mateja 11:28–30).
- Ja ir tāda iespēja, aiciniet šo cilvēku apmeklēt atbalsta grupas sanākumi atkarīgo rehabilitācijas programmā vai līdzīgu atbalsta grupu.

- Palīdziet laulātajam saprast, ka viņš vai viņa var saņemt personīgu iedvesmu, lai uzzinātu, kā nostādīt skaidras robežas attiecībās un mājās.
- Palīdziet laulātajam sameklēt uzticamu draugu vai ģimenes locekli, kurš pastāvīgi var sniegt jēgpilnu atbalstu.
- Palīdziet cilvēkam, kurš skatās pornogrāfiju, būt atbildīgam par savu rīcību un atbalstīt savu laulāto.
- Apsveriet iespēju ieteikt laulātajam vērsties pēc profesionālas palīdzības vai konsultācijas. Apziniet vietējās iestādes, kas sniedz savus pakalpojumus sašķaņā ar evaņģēlija principiem.

Apakšā: Kerija jutās sagrauta, kad uzzināja par sava vīra pornogrāfijas problēmu, taču caur Jēzu Kristu un Viņa īstenoto Izpirkšanu viņa atrada cerību un dziedināšanu.

Resources” (Kalpošanas resursi) vietnē LDS.org, it īpaši tos, kas paredzēti laulāto, kuru dzīvesbiedrs skatās pornogrāfiju, atbalstam, un tur es izlasīju šo: „Paudiet savu mīlestību un rūpes par sievu un viņas laulāto individuāli. Izskaidrojiet, ka viņa nav atbildīga par to, ka vīrs skatās pornogrāfiju vai par viņa slikto uzvedību, un no viņas netiek sagaidīts, lai viņa paciestu aizvainojošu attieksmi.”

Tiekoties ar šo māsu, es paklausīju šim padomam un vēl arī paudu pārliecību par to, ka vīra rīcība nekādā ziņā nav saistīta ar viņu vai to, ko viņa ir vai nav izdarījusi, tieši pretēji, tas ir vīra iekšējais konflikts. Es redzēju, kā pār viņu nāca atvieglojuma un mierinājuma vilnis, kad šie vārdi viņu uzrunāja, un viņa sajuta Gara apstiprinājumu tam, ka tie tiešām ir patiesi. Intervijas beigās viņa lūdza man sniegt viņai priesterības svētību. Es atskārtu, ka biju vienīgais, pie kā viņa varēja vērsties pēc šādas svētības, jo viņa nevēlējās izpaust šo situāciju savai ģimenei un draugiem.

Palīdzot dziedināšanas procesā, es aicināju vīru apmeklēt vietējo pēdējo dienu svēto atkarību ārstēšanas grupu un mudināju viņa sievu apmeklēt atbilstošu grupu laulātajiem un ģimenes locekļiem. Viņa pastāstīja man, ka, satiekoties ar citām māsām, kas saprata, ko viņa pārdzīvoja, viņa sajuta mierinājumu un ieguva cerību, redzot

pārus, kuri gāja cauri tādām pašām pārbaudījumiem un spēja no tā kopīgi izklūt.

Kopš mūsu pirmās tikšanās reizes ir pagājuši vairāki mēneši, un, pateicoties mūsu neskaitāmajām sarunām, mana mīlestība un rūpes pret šo pāri ir tikai augušas. Lai gan es saprotu, ka viņu turpmākajā ceļā neiztikt bez šķēršļiem, man ir prieks uzzināt, ka vēl vienu mēnesi vīrs nav padevis iekārei un pornogrāfijai, un redzēt, kā pieaug viņa sievas pašvērtējums un pašapziņa, kas ir tik acīmredzami.

Pēdējās kopējās intervijās sāpes un asaras no mūsu sākotnējām tikšanās reizēm aizstāja bieži smaidi un pat smieklī. Taču lielākais sasniegums, visdrīzāk, ir cerība — cerība par to, ka ne vien viņu laulība var turpināt pastāvēt, bet tai pat ir potenciāls kļūt par kaut ko skaistu un pacilājošu.

Es apzinos, ka diemžēl ne katrs pāris nonāk pie šāda paša iznākuma. Dažas laulības var izirt, kad dzīvesbiedrs, kurš skatās pornogrāfiju, atsakās mainīties. Lai arī pa kādu ceļu vīrs izvēlas iet, es esmu uzzinājis, ka kalpot šīm sievietēm ir iedvesmas pilns padoms. Es ceru, ka neviena māsa šādā situācijā nesajūtīs, ka bīskaps nav viņu ievērojis vai ir izveidojis nepareizu spriedumu, vai pārpratis. Bīskapa kalpošana ir atslēgas kanāls, caur kuru Glābējs pauž Savu spēku, pilnībā dziedinot ikvienu sirdi — pat tās sirdis, kuras ir „dziļu brūču caurdurtas” (Jēkaba 2:35). ■

PADOMS UN MIERINĀJUMS LAULĀTAJEM DRAUGIEM

„Mēs kā vadītāji esam ārkārtīgi noraizējušies arī par to cilvēku laulātajiem un ģimenes locekļiem, kuri cieš no pornogrāfijas atkarības. Elders Ričards G. Skots ir lūdzis: „Ja jūs paši esat brīvi no smagiem grēkiem, jums nav vajadzības ciest no līdzcilvēku grēku sekām. . . . Jūs varat izjust līdzjutību. . . . Taču jums nav jājūtas atbildīgiem par citu rīcību.” Atcerieties, ka jūs neesat vieni. Jums ir pieejama palīdzība. Jums ir pieejamas laulātajiem paredzētās sanāksmes par šīs atkarības pārvarēšanu, ieskaitot konferences zvanu, kur laulātie var piezvanot pievienoties sanāksmei no savām mājām.”

Linda S. Rīva, otrā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, „Aizsardzība no pornogrāfijas — uz Kristu vērstas mājas” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 16. lpp.

TORNA s'argi

„Pār taviem mūriem, Jeruzāleme, Es iecēlu sargus, tie necietīs klusu ne dienu, ne nakti.” Jūs, kam jādomā par To Kungu, neliecieties mierā.”

Jesajas 62:6

Sargi

Sargi bija īpaši kareivji, kas stāvēja sardzē uz mūra vai tornī, un to pienākums bija ieraudzīt un brīdināt par briesmām, kas tuvojās no tālienes. Viņus algoja, lai aizsargātu pilsētas, kā arī vīna dārzus, laukus un ganības.

Torņu veidi

Torņus pilsētas mūros parasti būvēja pie vārtiem vai mūru stūros (skat. 2. Laiku 26:9). Kā vārtu, tā arī stūru torņi nodrošināja paaugstinājumu, no kura saskatīt tuvojošās briesmas un atvairīt ienaidnieka uzbrukumus (skat. 2. Laiku 26:15).

Cietokšņus vai nocietinājuma torņus parasti

būvēja nomaļus, kalnainākā vai kā citādi stratēģiski izdevīgākā vietā.

Dažreiz tie bija tik lieli, ka uzbrukuma brīdī varēja sniegt pēdējo patvērumu visiem pilsētas iedzīvotājiem (skat. Soģu 9:46–52).

Torņi vīna dārzos, uz lauka vai ganībās bija nelielas celtnes, būvētas ar nolūku aizsargāt labību un ganāmpulkus no zagļiem un dzīvniekiem (skat. 2. Laiku 26:10; Jesajas 5:2; 27:3). Zemākais stāvs bieži kalpoja par telpu, kur uzglabāt darbarīkus.

PIENĀKUMS UZMANĪT

„Gadsimtiem ilgi pravieši ir pildījuši savu pienākumu, brīdinot cilvēkus

par apkārt esošajām briesmām. Tā Kunga apustuļiem ir pienākums uzmanīt, brīdināt un palīdzēt tiem, kuri meklē atbildes uz dzīves jautājumiem.”

Elders M. Rasels Balards, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, „Stūre ir Dieva rokās” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 25. lpp.

Torņa sargi:

Redz visu ar skatu no augšienes. Būdami Dieva aicināti un pilnvaroti kalpi, pravieši ir atšķirti no pasaules, pietuvināti Viņam un viņiem ir ļauts redzēt visu no debesu perspektīvas.

Redz to, ko pārējie cilvēki nevar saskatīt. „Bet gaišregis var zināt to, kas ir pagājis, un arī to, kas nāks, un caur viņiem visas lietas tiks atklātas, vai, drīzāk, slepenas lietas tiks pasludinātas, un apslēptas lietas nāks gaismā, un tas, kas nav zināms, tiks darīts zināms caur viņiem, un arī tas tiks darīts zināms caur viņiem, kas savādāk nevarētu būt zināms” (Mosijas 8:17).

Ir modri. Praviešiem ir svēts pienākums — brīdināt par briesmām, kas tuvojas, un viņi turpinās to darīt, neskatoties uz sabiedrības uzskatiem vai tās tendencēm.

Brīdina par briesmām, kamēr tās vēl ir tālu. „Pravietis atmasko grēku un pareģo tā sekas. Viņš ir taisnīguma sludinātājs. Reizēm pravietis sajūt iedvesmu — pareģot nākotni visas cilvēces labā” (Svēto Rakstu ceļvedis, „Pravietis”, lds.org/scriptures/gs).

Piedāvā drošību un aizsardzību. Ieklausoties praviešu brīdinājumos, mēs varam rast drošību un izvairīties no nelaimēm, kas var mūs skart individuāli vai visiem kopā, ja mēs nepaklausām. ■

BĪBELES FAKTI

Vecajā Derībā To Kungu dažreiz salīdzināja ar cie-toksni vai nocietinājuma torni (skat. Psalmi 18:2; 61:3; Salamana pamācības 18:10; 2. Samu-

ēla 22:3), savukārt praviešus — ar sargiem (skat. Jesajas 62:6; Jeremijas 6:17; Ecēhiēla 3:17; 33:7; Hozejas 9:8; Mihās 7:4).

„Es tevi esmu ielicis par sargu Israēla namam. Kad tu uztversi vārdu no Manas mutes, tad tev tie jāpamāca un jābrīdina Manā Vārdā” (Ecēhiēla 3:17; skat. arī Ecēhiēla 33:1–7).

OTRĀ IESPĒJA

Kad pirmo reizi viņu satiku, man rokās bija vijole.

Viņš nevižīgi gāja netālu no manis, kad es devos uz ēdnīcu, pret kāju atsiedzama savu vijoles futlāri.

„Vijole,” viņš teica, man tuvojoties.

„Jā,” es atbildēju.

Es nekad iepriekš nebiju uzrunājusi cilvēku ar īpašajām vajadzībām un es nezināju, ko vēl viņam pateikt. Viņš sekoja man līdz pusdienu galdam un apsēdās blakus, norādot uz manu vijoles futlāri.

„Vijole,” viņš atkal teica.

Es atvēru savu futlāri, un viņa acis iemirdzējās. Viņš parāva aiz stīgām pārāk asi. Mana sirds iesāpējās, kad iedomājos, kā manai vijolei noplist stīga, un es uzmanīgi aizvēru futlāri ciet.

Pirms devās prom, viņš mani apskāva.

Pēc šī gadījuma es bieži viņu redzēju.

„Vijole,” Viljams teica, man tuvojoties.

Ikreiz mani ieraugot, viņš cieši mani apskāva ap pleciem un noskūpstīja galvu.

Visu atlikušo vidusskolas laiku, tiklīdz ievēroju viņu nākam, es vienmēr centos no viņa izvairīties. Kad viņš mani atrada un noklāja ar saviem apskāvieniem un slapjajām bučām, es izspiedu smaidu un dažas sekundes to piecietu, tad ātri devos prom, nesakot ne vārda.

„Ak, nē,” es nomurmināju, kad ieraudzīju viņu savā pēdējā vidusskolas orķestra koncertā. Pēc koncerta viņš lēnām izgāja no skatītāju zāles un tuvojās mums ar draugiem.

Mani draugi palika nostāk, bet viņš pienāca man klāt, plati smaidīdams un izpletis savas rokas apskāvienam.

„Viljam!”

Es pagriezos un ieraudzīju sievieti skrienam mums pretī.

„Piedodiet,” viņa teica, paņemot viņu pie rokas. „Viljamam ļoti patīk vijole. Viņš ļoti lūdza, lai atvedu viņu uz šī vakara koncertu. Iesim, dārgais.”

Līdz šim brīdim es nebiju apjautusi,

ka pat nezināju viņa

vārdu. Es iepazinu

Viljamu pirms diviem gadiem, bet pavadīju tik daudz laika, no viņa izvairoties, ka nemaz nebiju patiesi papūlējies viņu iepazīt.

Skatoties, kā Viljams

kopā ar savu mammu aiziet

prom, mani pārņēma kauna sajūta.

Pēc vairākiem gadiem, kad biju apprecējies, man piedzima skaists, mazs puika ar Dauna sindromu, kuram mēs devām vārdu Spensers. Uzlūkojot savu dēlu, es bieži domāju par Viljamu un prātoju, vai arī Spensers piedzīvos ko līdzīgu. Vai cilvēki no viņa vairīsies tāpēc, ka viņš sniedz pārāk daudz buču vai cieši apskauj? Vai viņa vienaudži jutīsies neērti viņa īpašo vajadzību dēļ?

Kad Spenseram bija četri mēneši, es vedu viņu uz apskati mūsu vietējā slimnīcā. Ņemot viņu laukā no mašīnas, es redzēju, kā divi cilvēki gāja ārā no slimnīcas. Neticot savām acīm, es atskārtu, ka tie bija Viljams un viņa māte.

„Viljam!” Es iesaucos, pienākot tuvāk un manai sirdij stipri daudzoties.

„Sveika!” Viņš lēnām šķērsoja stāvlaukumu ar platu smaidu sejā. Viņš izstiepa savu roku un sagraiba manējo, ar sajūsmu to pakratot.

„Kā tev klājas?” Es viņam vaicāju.

„Vijole,” viņš priecīgi teica ar mirzumu acīs.

Vijole. Viņš mani arī atcerējās. „Jā,” caur smaidu un asarām es izdvesu, „es spēlēju vijoli.”

Runājoties ar viņiem, es sirdī izteicu lūgšanu pateicībā par mīlošā Debesu Tēva sirsniņo žēlastību, kurš zināja, cik ļoti es biju vēlējusies atkal satikt Viljamu. Esmu pateicīga par to, ka Dievs ievēroja mani — ar grūtībām pārņemto jauno māmiņu, kurai uztrauca sava dēla veselības problēmas un viņa nākotne, — un sniedza man šo pieredzi, atgādinot, ka Viņš zina par mums. ■

Kailija Baldvina, Arizona, ASV

Es dzirdēju, kā sievietē noliek uz letes bezgalīgu skaitu monētu, lai samaksātu par savu pirkumu.

DODIES PALĪDZĒT VIŅAI

Es stāvēju rindā degvielas uzpildes stacijā. Man priekšā māte ar diviem maziem bērniem lūdza iegādāties degvielu 3 dolāru vērtībā un divus vaniļas saldējuma konusus.

No pirmā acu skatiena es jau varēju pamanīt, ka viņiem dzīvē nebija nekā daudz. Bērniem bija basas kājas, un viņi valkāja nonēsātu apģērbu.

Es dzirdēju, kā sievietē noliek uz letes bezgalīgu skaitu monētu, lai samaksātu par savu pirkumu.

Pēc tam, kad es samaksāju par savu degvielu, es izgāju ārā un palūkojos uz šīs mātes automašīnu. Tas bija vecāks modelis, kurš, visdrīzāk, bija ar ļoti mazu nobraukumu.

Es sajutu simpātijas pret šo divu bērnu māti, tomēr es iedarbināju savu motociklu un devos savas dienas gaitās.

Mazāk kā pēc minūtes, kad es uzbraucu uz lielceļa, balss runāja uz mani: „Dodies palīdzēt viņai.” Pamudinājums nāca divreiz.

Es pakratīju savu galvu, domājot, ka viņa jau noteikti ir devusies prom. Ko lai es viņai saku?

Balss uz mani runāja skaidri trešo reizi: „Dodies palīdzēt viņai!”

Es pagriezpos atpakaļ degvielas uzpildes stacijas virzienā, cenšoties izdomāt, ko es viņai teikšu, ja viņa joprojām būs tur.

Pēc tam, kad atgriezos, es redzēju, ka viņas automašīnas durvis bija vaļā. Viņa sēdēja vadītāja vietā, un viņas divi mazie bērni izbaudīja savus saldējumus aizmugurējā sēdekļi.

Es noskaitīju nelielu lūgšanu, vaicājot Debesu Tēvam, ko man vajadzētu

teikt. Šī pati balss man sacīja: „Iepazīstini ar sevi un pajautā, vai viņai nav nepieciešama palīdzība.” Es piegāju pie viņas automašīnas un iepazīstināju ar sevi. Es dalījos ar viņu tajā, ka es sajutu iedvesmu pajautāt, vai viņai ir nepieciešama palīdzība.

Viņa sāka raudāt un sacīja: „Es tikko biju lūgusi Jēzum, lai Viņš atsūta kādu man palīdzēt.”

Debesu Tēvs bija atbildējis uz viņas lūgšanu. Es samaksāju par viņas degvielas tvertnes uzpildīšanu un iedevu viņai kāda mūsu eldēru kvoruma locekļa telefona numuru, kurš tobrīd meklēja darbiniekus. Es nezinu, kas pēc tam notika ar šo jauno māti, bet es esmu pateicīgs, ka es sekoju pamudinājumam — palīdzēt viņai. ■
Tomass Robins, Kalifornija, ASV

NEŠAUJ!

Bobs un es sēdējām savā policijas automašīnā, gaidījām kādu kustības pazīmi uz ielas. Mēs uzsākām savu patrulēšanu divas stundas agrāk, jo policijas rācija brīdināja par aizdomīgu automašīnu.

„Notiek uzbrukums,” pa rāciju teica. „Divi vīrieši, abi bruņoti. Viņi tikko bija redzēti oranžas krāsas

automašīnā. Liecinieki saka, ka vīrieši ir agresīvi un gatavi šaut.”

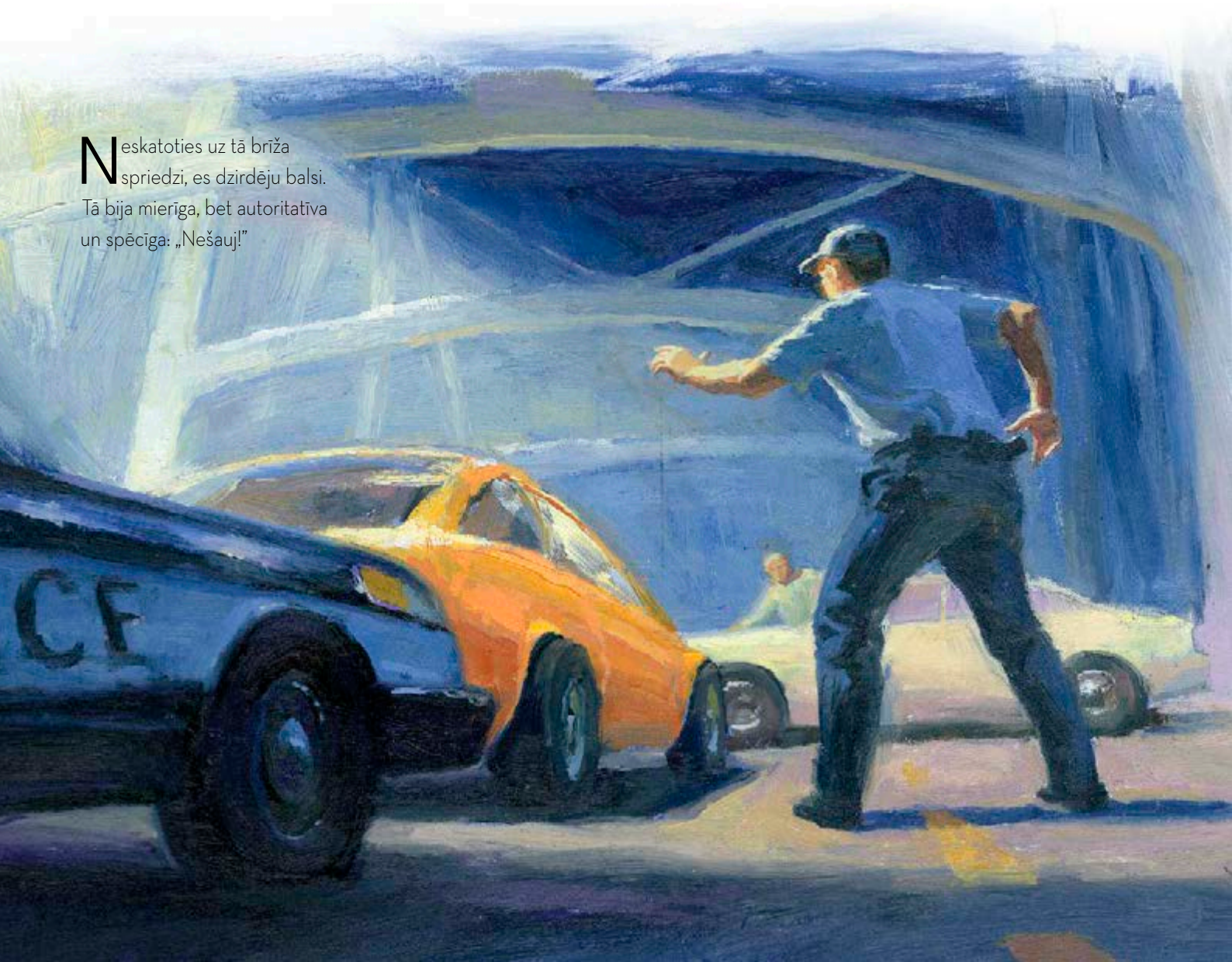
Nesen šajā apvidū notikusi virkne bruņotu laupīšanu, tomēr neskatoties uz mūsu vislielākajām pūlēm, laupītājiem vairākkārt izdevies izvairīties. Šīs domas pārņēma manu prātu, līdzko es ieraudzīju divus cilvēkus iznākam ārā no mājas uz aptumšotās ielas un

ielecam oranžas krāsas automašīnā. Viņi tagad devās mūsu virzienā.

„Pieprasām papildus vienību,” es teicu. „Aizdomās turamie dodas uz ziemeļiem no mūsu atrašanās vietas.”

Mūsu papildus vienība, divi civilās drēbēs ģērbtie detektīvi ar nemarkētu automašīnu devās pa priekšu automašīnai, kamēr Bobs un es sekojām.

Neskatoties uz tā brīža spriedzi, es dzirdēju balsi. Tā bija mierīga, bet autoritatīva un spēcīga: „Nešauj!”

Pēc tam, kad mūsu trīs transportlīdzekļi uzbrauca uz tilta, mūsu papildus vienība pēkšņi apstājās tilta vidū, šķērsojot ceļu oranžas krāsas automašīnai, un mēs apstājāmies aiz tās, bloķējot mūsu aizdomās turamos. Gandrīz nekavējoties, automašīna apstājās, un abi cilvēki pazuda no mūsu redzes loka.

„Izkāpiet ārā no automašīnas ar paceltām rokām pie savām galvām!” Es pavēlēju pēc tam, kad izkāpu ārā no automašīnas. Nevienš nereaģēja.

Kamēr es gatavojos izšaut uguni, es vēlreiz pavēlēju: „Izkāpiet ārā no automašīnas ar paceltām rokām pie savām galvām. Dariet to tagad!”

Pēkšņi vadītājs piecēlās un pagriezās pret mani. Es varēju redzēt viņa rokās nozibam metāla objektu.

Manās policistu apmācībās apgūtais un saprāts man teica, lai es nospiežu mēlīti, lai glābtu savu dzīvību. Bet, neskatoties uz tā brīža spriedzi, es dzirdēju balsi. Tā bija mierīga, bet autoritatīva un spēcīga: „Nešauj!”

Es domāju, ka jebkurā brīdī varu tikt nošauts, bet sagaidīju arī to, kad kāds no šīs automašīnas izšaus pirmais. Tā vietā vadītājs pacēla savas rokas, pacēla arī virs savas galvas to, kas izskatījās pēc ieroča, un pēc tam nolaida savas rokas savā klēpī.

„Stāvi!” Es teicu, kad es piesteidzjos pie automašīnas. „Nekusties!”

Šis brīdis likās kā no televīzijas pārraides — līdz es sapratu, ka divi rūdītie noziedznieki automašīnā patiesībā bija divas nobijušās jaunas meitenes.

Tas, ko es uzskatīju par ieroci, bija tikai sēdekļa jostas drošības sprādze.

Meitenes, mēs drīz uzzinājām, bija aizdevušas mašīnu saviem draugiem. Viņām nebija ne jausmas, kādi vīrieši viņi bija.

„Es jau domāju, ka tu būsi miris, Kal!” Bobs man vēlāk teica. „Es gandrīz izšāvu. Es nezinu, kādēļ es to neizdarīju.”

Divi detektīvi nemarkētajā automašīnā teica to pašu, lai gan neviens cits, izņemot mani, nedzirdēja šo balsi. Es zinu, ka tikai debesu spēki varēja izglābt šīs divas meitenes no nāves un četrus policistus no traģiskas kļūdas. Šī pieredze sniedza man patiesas zināšanas, ka mūsu Debesu Tēvs var un varēs iejaukties mums par labu. ■

Autors anonīms

MĀCIET VINIEM LASĪT MORMONA GRĀMATU

Mūsu kalpošanas laikā Ženēvas Šveices misijā es tiku aicināts un iesvētīts par draudzes prezidentu, bet mana sieva tikai aicināta par Palīdzības biedrības prezidenti. Mēs kopā no visa spēka strādājām pie tā, lai atdzīvīnātu grūtībām nomākto daudz. Kaut arī šī draudze bija nodibināta

1960–ajos gados, tā nebija piedzīvojusi kristības jau daudzus gadus un nebija nosūtījusi misijā nevienu misionāru jau 15 gadus.

Bija skaidrs, ka mums bija nepieciešama Tā Kunga palīdzība, lai rastu risinājumus draudzes daudzajām grūtībām. Pēc tam, kad biju lūdzis par draudzes grūtībām, Tā Kunga Gars man pateica: „Māci Baznīcas locekļiem lasīt Mormona Grāmatu, un tev viss izdosies.”

Mēs nekavējoties sastādījām plānu, kā aicināt visus Baznīcas locekļus sākt lasīt Mormona Grāmatu.

Tam bija neparasti rezultāti. Draudzē atgriezās miers un Gars. Baznīcai pievienojās jaunas ģimenes. Pateicoties motivācijai kalpot, jaunie vīrieši devās misijās. Vairākas laulības, kurās bija problēmas, kļuva stiprākas, un ģimenes kļuva vienotākas. Šī draudze joprojām turpina augt.

Gan mēs, gan draudzes locekļi piedzīvojām Mormona Grāmatas brīnumaino spēku. Tā patiešām ir mūsu reliģijas un mūsu liecības Jēzus Kristus evaņģēlijam noslēgākmens. Mēs to mīlam no visas sirds. Tā ir nebeidzamo un nemainīgo zināšanu avots.

Šī pieredze mums parādīja, ka Mormona Grāmata ir labākais veids, kā palīdzēt mūsu brāļiem un māsām atrast izeju no garīgās tumsības miglas, kas ir pārklājusi zemi. Šī grāmata sniedz mieru, prieku, laimi un spēcīgu vēlēšanos sekot Glābējam, Jēzum Kristum. ■

Emilijens Roks, Kvebeka, Kanāda

Atpazīt Sātana viltojumus

Deniss C. Gaunts

Reiz pārtikas veikalā es savā makā liku dažus ASV dolārus, kad manu uzmanību piesaistīja viena banknote. Man šķita, ka tās zaļā krāsa ir nedaudz blāvāka, salīdzinot ar citām, un es to papētīju tuvāk. Tad es ievēroju, ka prezidenta Džordža Vašingtona attēls bija nedaudz izplūdis. Pat papīrs pēc taustes šķita citādāks. Tas bija viltojums! Kasiere apmainīja šo dolāra banknoti pret īstu un tad atdeva viltojumu veikala vadītājam.

Kopš tās reizes es daudz domāju par viltoto dolāra banknoti. Es prātoju, cik ilgi tā ir bijusi apgrozībā un cik cilvēkus šo gadu laikā tā ir apmuļkojusi. Īstenībā, ja es nebūtu pievērsis uzmanību, arī es tiktu piemuļkots. Taču, salīdzinot to ar īstu banknoti un koncentrējoties uz to, kas tām ir atšķirīgs, nevis kopīgs, es varēju noteikt, ka tas ir viltojums.

Mormona Grāmatā ir minēti daudzi garīgo krāpnieku piemēri, kas sekoja Sātana melošanas un maldināšanas

metodēm, lai gūtu sev labumu. Studējot viņu viltības un taktikas, mēs sākām pamanīt viņu kļūdas un maldus, gluži tāpat kā trenēta acs sāk ievērot atšķirību starp īstu un viltotu naudu. Jo vairāk mēs trenējam savu aci, lai atpazītu atšķirības, jo labāk sagatavoti mēs būsim, lai atmaskotu mūsdienu krāpniekus un atvairītu viņu melus.

Informācijas apkopošana par Sātana viltojumiem

Sātans cenšas mūs novirzīt no ceļa ar sava veida garīgajiem viltojumiem, un, ja neesam uzmanīgi, mēs tiksim piemuļkoti. Prezidents Džozefs F. Smits (1838–1918) brīdināja: „Sātans ir prasmīgs atdarinātājs, un, tā kā īsta evaņģēlija patiesība tiek dota pasaulei arvien lielākā apmērā, viņš izplata nepatiesas mācības kā viltotas monētas. Sargieties no šīs viltotās naudas, ar to varēs nopirkt tikai vilšanos, ciešanas un garīgo nāvi.”¹

Mēs varam iegūt labāko aizsardzību pret Sātana viltojumiem, kas

Kad mēs saskaramies ar garīgajiem viltojumiem, Mormona Grāmata var palīdzēt mums noteikt, kas ir patiess un kas nav.

var piemuļkot, ja pēc iespējas labāk pārzinām evaņģēlija patiesās mācības. Jo labāk mēs pārzinām patiesību, jo vieglāk būs ievērot atšķirības, kad Sātans mums pasniegs savus viltojumus. Un, kad viņš to darīs, mums ir jāmeklē atšķirības, nevis līdzības, gluži tāpat kā es darīju ar savu dolāra banknoti, jo tieši tā vienmēr tiek atklāti meli.

Prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994) mācīja: „Mormona

Grāmata atmasko Kristus ienaidniekus. . . . Dievs Savā bezgalīgajā paredzējumā izveidoja Mormona Grāmatu tā, lai mēs spētu saskatīt kļūdas un zinātu, kā cīnīties pret nepatiesiem izglītības, politiskajiem, reliģiskajiem un filozofiskajiem principiem mūsdienās.”²

Šodien mēs esam karā ar Sātanu. Mums, tāpat kā jebkurai citai armijai, ir jāzina, ko ienaidnieks grasās darīt. Zināšanas, piemēram, par to, kad un

kur ienaidnieks uzbruks, var būt ļoti noderīga informācija. Tieši tādēļ šo ziņu iegūšanu sauc par „informācijas apkopošanu”. Lai pazītu savu ienaidnieku, mums ir jāklūst gudrākiem par viņu. Mormona Grāmata var mums palīdzēt „apkopot informāciju” par Sātana krāpnieciskajām metodēm.

Glaimojoši vārdi ir viltojums

Vairāk kā puse krāpnieku Mormona Grāmatā izmanto

glaimojošus vārdus un harizmātisku personību, lai sasniegtu savus mērķus. Piemēram, Šeremam „bija pilnīgas zināšanas par tautas valodu; tāpēc viņš varēja izmantot daudz glaimu un daudz runas spēka, saskaņā ar velna spēku” (Jēkaba 7:4). Ķēniņa Noas ļaunie priesteri runāja tukšus un glaimojošus vārdus (Mosijas 11:7), šādi liekot cilvēkiem nodoties elku pielūgšanai un citām ļaundarībām. Korihors savās dienās

panāca līdzīgu rezultātu, „aizvilinā-dams daudzu sirdis” (Almas 30:18). Gan Amalikijs, gan Gadiantons iz-mantoja savu glaimošanas prasmi, lai radītu ļauno sekotāju armijas (skat. Almas 46:10; Helamana 2:4).

Tas nenotika nejauši. Glaimi ir sekli, nepatiesi, liekulīgi un pārspilēti. Nefijs brīdināja par tiem, kas „mācīs šādā veidā viltu un maldus, un ģeķī-gas mācības un uzpūtīsies savās sir-dīs, un centīsies savus nodomus dziļi apslēpt Tā Kunga priekšā, un viņu darbi būs tumsībā” (2. Nefija 28:9).

Glaimi bieži tiek izmantoti, lai mal-dinātu; tiem parasti ir apslēpts motīvs vai iemesls. Glaimi ir vairāk saistīti ar to, kā tiek pateikts, nevis — kas tiek pateikts, un tie uzrunā miesīgā cilvēkā iedomību un lepnību. Savukārt Tā Kunga pravieši stāsta mums vienkār-šas, tomēr svarīgas patiesās mācības, ko mums *vajag* dzirdēt.

Sātans runā glaimu valodā. Prezi-dents Džeimss E. Fausts (1920–2007), Augstākā prezidija otrais padomnieks, paskaidroja: „[Sātana] balss bieži izklausās tik loģiska, un viņa vēstī-jumu ir tik viegli pamatot. Tā piesaista, intriģē un ir ausij tīkama. Tā nav griezīga, nav arī nesaskanīga. Neviena neieklausītos Sātana balsī, ja tā būtu spalga vai nepatīkama.”³

Kad pasaule mums sniedz kādu ideju, filozofisku domu vai viedokli,

„[Sātana balss] piesaista, intriģē. . . . Neviena neieklausītos Sātana balsī, ja tā būtu spalga vai nepatīkama.”

kas uzrunā vienīgi mūsu iedomību un lepnību vai kas vienkārši izklausās pārāk labi, lai būtu patiesība, tam ir jābūt mūsu tūlītējam brīdinājumam. Izturieties pret šādām idejām kā pret viltojumiem. Salīdziniet tās ar patie-sajām mācībām, ko māca Tā Kunga pravieši. Meklējiet, kas tām ir atšķirīgs, nevis kas kopīgs, un viltus idejas kļūs acīmredzamas.

Nehors — pazīstams krāpnieks

Nehors labprāt izmantoja Sātana glaimošanas metodi. Apskatīsim viņu kā garīgā krāpnieka piemēru. Nehors, kura mācība šķietami bal-stījās uz ideju par pestītāju, bija slavens un harizmātisks sludinātājs

nefijiešu vidū. Nehors piesaistīja daudzus sekotājus, mācot, ka „visa cilvēce tiks izglābta pēdējā dienā” un „visiem cilvēkiem būs mūžīgā dzīve” (Almas 1:4).

Vai mēs varam pamanīt, kāpēc Nehora vēstījums šķiet tik pievilcīgs? Viņš mācīja par bezrūpīgu un visu pieļaujošu Dievu — Dievu, kurš Savas mīlestības dēļ pret ikvienu cilvēku, izglābs visus, neskatoties ne uz ko. Tā kā uz priekšu — dariet, kas jums tīk, jo tāpat viss būs labi. Šī ir vilinoša doma, ko pieņēma kā daudzi Nehora laika ļaudis (skat. Almas 1:5), tā pie-ņem arī daudzi mūsdienu cilvēki. Brīvbiļete uz debesīm ir acīmredzot tas, ko cilvēki vēlas.

Tad kas nebija kārtībā ar Nehora vēstījumu? Izskatīsim vēlreiz viņa mācības galvenos punktus:

- Dievs radīja visus cilvēkus — patiesi.
- Dievs mīl visus cilvēkus — patiesi.
- Mums nevajadzētu baidīties no Dieva — patiesi.
- Mums vajadzētu priecāties par glābšanas ideju — patiesi.

Tiktāl daudzas Nehora mācības ir līdzīgas evaņģēlija patiesajām mācībām. Taču atcerieties — gluži tāpat kā ar viltotu naudu, mums ir jāmeklē atšķirīgais, nevis kopīgais. Tāpēc aplūkosim Nehora pēdējo punktu:

- Dievs dāvās visiem mūžīgo dzīvi — nepatiesi!

Te ir svarīga atšķirība, kas norāda mums uz to, ka Nehors ir garīgais krāpnieks. Ikviens *saņems* glābšanu no fiziskās nāves, taču glābšana no garīgās nāves ir atkarīga no mūsu labprātīgas grēku nožēlošanas. Ja mēs nožēlojam grēkus, mēs varam saņemt mūžīgo dzīvi (skat. Jēkaba 6:11). Taču par brīvu to neviens nedāvās.

Gideons un Alma atpazīna krāpnieku

Nehora ļaunums tika atmaskots tai dienā, kad viņš satika Gideonu,

taisnīgu skolotāju Dieva Baznīcā. Pirms vairākiem gadiem Gideons drosmīgi stājās preti ķēniņam Noa un tādējādi guva pieredzi ar garīgajiem krāpniekiem (skat. Mosijas 19:4–8). Nehors „sāka asi strīdēties ar to, lai viņš varētu aizvilināt baznīcas ļaudis; bet [Gideons] pretojās viņam, pamācot to ar Dieva vārdiem” (Almas 1:7). Gideons atpazīna Nehoru kā krāpnieku. Būdam atmaskots, Nehors ķērās pie citas Sātana metodes — slepkavības. Taču Gideona nāve nebija veltīga. Cilvēki atveda krāpnieku Nehoru Almas priekšā, lai to tiesātu.

Alma redzēja, ka Nehors bija ne vien vainīgs viltus priesterībā un slepkavībā, bet, ja viltus priesterība tiktu uzspiesta šai tautai, „tas novestu pie tās pilnīgas iznīcināšanas” (Almas 1:12). Tāpēc Nehoram tika piespriests nāvessods, un viņš „cieta kaunpilnu nāvi” (Almas 1:15).

Gideons un Alma ir mūsu paraugi. Ja Gars ir ar mums, tad mēs redzēsim un dzirdēsim par „lietām, kādas tās patiesībā ir” (Jēkaba 4:13). Mēs atpazīsim Sātana viltus plānus un shēmas „kā dienas gaismu no nakts tumsas . . . ar pilnīgām zināšanām” (Moronija 7:15).

Mūsu „krāpnieks” un ienaidnieks ir gudrs, bet, tāpat kā Gideons un Alma, mēs varam būt gudrāki. Gluži tāpat kā es sāku pamazām ievērot atšķirības starp manām divām dolāru

SĀTANS IZPLATA MELUS

„Sātans, mūsu ienaidnieks, vēlas, lai mums neveiktos. Viņš izplata melus, kas ir daļa no viņa pūliņiem — sagraut mūsu ticību. Viņš viltīgi liek domāt, ka, šaubu māktais, skeptiķis, ciniķis ir pieredzējis un prātīgs, kamēr tie, kam ir ticība Dievam un Viņa brīnumiem, ir naivi, akli vai ar izskalotām smadzenēm. Sātans propagandēs uzskatu, ka apšaubīt garīgās dāvanas un patieso praviešu mācības ir kaut kas labs.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā, „Nebīsties, tici vien!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 78. lpp.

banknotēm, mēs varam pakāpeniski trenēt savu aci, kā arī prātu un garu, lai atpazītu atšķirības starp patiesību un meliem. Ja mēs tā darīsim, tad atpazīsim krāpniekus un atvairīsim viņu melus. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

ATSAUCES

1. Džozefs F. Smits, *Gospel Doctrine*, 5. izd. (1939. g.), 376. lpp.
2. *Baznīcas prezidentu mācības: Ezra Tafts Bensons* (2014. g.), 134. lpp.
3. Džeimss E. Fausts, „The Forces That Will Save Us”, *Liahona*, 2007. g. janv., 4. lpp.

Skaitot svētības Madagaskarā

Mindija Anne Selu
Baznīcas žurnāli

Pēc tam, kad viņa sieva pārdzīvoja sirdi plosošu bērniņa zaudēšanu viņu pirmās grūtniecības laikā, Solofo Ravelojaona sajuta, ka atbilde uz viņu lūgšanām bija otrās grūtniecības iestāšanās gadu vēlāk. Viņš un viņa sieva Harija Martine viņu meitas dzimšanu uzskata par vienu no viņu lielākajām svētībām. Solofo paskaidro: „Tādēļ, ka mēs lūdzām Dievu un Viņš dāvāja mums viņu, mēs devām viņai vārdu, kas malagasiešu valodā nozīmē „Dieva atbilde”.

Solofo, jaunais pieaugušais no Madagaskaras, dzīvo ar pārliecību, ka Dievs atbild uz lūgšanām un savā laikā svētī ticīgos. „Dzīve ir grūta,” saka Solofo, „un kad cilvēki nesaņem, ko vēlējušies, daži sāk jautāt: „Kāpēc tas notika ar mani?” Viņi varētu pamest Baznīcu vai sākt apšaubīt savu ticību Dievam. Bet, kad mēs dzīvojam saskaņā ar evaņģēliju un lasām Svētos Rakstus, ir vieglāk. Kad tu patiesi dzīvo saskaņā ar evaņģēliju, tu noteikti piedzīvosi svētības.”

Ja dzīvo valstī ar nopietniem izaicinājumiem, tādiem kā: galēja nabadzība, nestabilitāte valdībā, vāja infrastruktūra un dabas katastrofas, ir skaidrs, kāpēc Solofo saka, ka dzīve ir grūta. Bet svētības, ko viņš gūst, dzīvojot pēc evaņģēlija, atsver jebkādā grūtības. „Es pat nevaru saskaitīt, cik daudz svētību es saņēmis, kamēr vien dzīvoju saskaņā ar evaņģēliju,” viņš turpina.

Tā kā Baznīca Madagaskarā ir salīdzinoši jauna (pirmā draudze tika organizēta 1990. gadā), pēc Solofo teiktā, grūtākais tajā, ka esi Baznīcas loceklis, ir baumas un nepareizi priekšstati par Baznīcu. Solofo piebilst, ka, tieši tāpat kā Lehijs vizijā par dzīvības koku, „cilvēki varētu nepieņemt evaņģēliju pilnīgi, jo viņi izjūt kaunu savu draugu priekšā vai viņi ir nobijušies, ka viņu ģimenes tos atgrūdis”. Par to, kas padara Solofo atšķirīgu no citiem, viņš izsakās: „Es nekad neesmu izjutis kaunu. Es dzīvoju pēc evaņģēlija un es vienmēr vēlos tajā dalīties ar saviem kolēģiem, kaut arī daži no viņiem

Par spīti politiskajam apvērsumam un ekonomiskajām grūtībām valstī, Solofo paļaujas uz svētībām, ko saņem, dzīvojot saskaņā ar evaņģēliju.

nav īsti ieinteresēti.” Viņš bieži dalās savā vienkāršajā liecībā, tik bieži, ka viņa līdzstrādnieki viņu iesaukuši par „mācītāju”.

Pa vidu ekonomiskajai un politiskajai kņadai, Solofo un Harija paļaujas uz savu tempļa derību svētībām (viņi apprecējās Johannesburgas Dienvidāfrikas templī gadu pēc viņu misijām: viņa misijas Ugandā un viņas — Madagaskarā), kā arī viņi uzticas Tam Kungam. „Man ir evaņģēlijs, un es vienkārši lieku savu dzīvi Dieva rokās,” paskaidro Solofo. Viņš var paļauties uz savu spēcīgo liecību, jo viņam jau ir ticība tam, ka „Dievs atbild”. ■

VAIRĀK PAR SOFOLO

Kādi ēdieni jums patīk?

Rīsi ir tas, ko mēs ēdam — ļoti daudz rīsu. Viena no lietām, kas man patīk, saucas *ravtoto*. Mēs lietojam īpašu ierīci, lai saberztu manioka lapas mazos gabaliņos, un pasniedzam tās kopā ar rīsiem un cūkgaļu.

Ko jums patīk darīt brīvajā laikā?

Man patīk spēlēt sintezatoru, dziedāt un lasīt. Tādēļ ka draudzes prezidents zināja, ka man patīk dziedāt un ka es varu spēlēt sintezatoru, kad es pievienojos draudzei, viņš teica: „O, mums ir kāds, kas var vadīt kori!”, un es piedāvāju savu brīvo laiku. Pirms tam viņiem nebija kora, bet es sāku viņus mācīt, un tagad viņi no tā gūst prieku.

FAKTI PAR MADAGASKARU

Valodas: franču, malagasiēšu
Galvaspilsēta: Antananarivu

CITI DATI

22 005 222 iedzīvotāji (saskaņā ar 2012. gada datiem)

80 procenti Madagaskaras dzīvnieku nav sastopami nekur citur pasaulē

Ceturtnā lielākā sala pasaulē
60 procenti pasaules vaniļas tiek eksportēta no Madagaskaras

BAZNĪCA MADAGASKARĀ

9190 pēdējo dienu svēto
37 bīskapijas un draudzes
2 stabi
1 misija

**Elders
Deils G. Renlands**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

GARĪGĀ STABILITĀTE: UZBŪVĒT NEGRIMSTOŠU KUĢI

Mums nepieciešama pietiekama garīgā stabilitāte, lai veiksmīgi vadītu mūsu laicīgās dzīves un droši atgrieztos mūsu debesu mājās.

17. gadsimta sākumā Zviedrijas karalis Gustavs II Ādolfs pasūtīja karakuģi, kas tika nodēvēts vārdā *Vāsa*. Šāds kuģis nozīmēja iespaidīgu resursu patēriņu, īpaši ozolkoka, no kā bija paredzēts būvēt kuģi. Gustavs Ādolfs cieši pieskatīja būvniecības procesu, cenšoties nodrošināt, lai *Vāsa* pilnībā atbilstu viņa iecerei.

Pēc tam, kad būvniecības darbi jau bija sākušies, Gustavs Ādolfs pieprasīja, lai kuģis *Vāsa* tiktu būvēts garāks. Tādēļ ka šķērsriezuma balsti jau bija uzbūvēti no dārgā ozolkoka, karalis pavēlēja būvniekiem palielināt kuģa garumu, nepalielinot tā platumu. Kaut arī kuģa būvētāji zināja, ka šāda rīcība ir piekāpšanās uz kuģa *Vāsa* drošas burājspējas rēķina, viņi vilcinājās pavēstīt karalim to, ko viņš nevēlējās dzirdēt. Viņi piekāpās. Tāpat Gustavs Ādolfs uzstāja, ka šim kuģim nebūs viens ierastais, vienkāršais lielgabalu klājs, bet gan trīs klāji ar lielgabaliem, ar smagākajiem lielgabaliem uz augšējā klāja. Un atkal, labi apzinoties, ka šāda rīcība nav prātīga, kuģu būvētāji tomēr pakļāvās pavēlei.

1628. gada 10. augustā *Vāsa* uzsāka savu pirmo ceļojumu. Pēc tam, kad *Vāsa* pameta ostu, tā burās iepūta spēcīgs vējš, un kuģis sāka sasvērties. Ilgi nebija jāgaida, līdz „tas sasvērās uz sāniem, un ūdens sāka šļākties iekšā pa lielgabalu atverēm, līdz kuģis lēnām nogrima dzelmē ar tā burām, karogiem un visu pārējo”.¹ *Vāsa* pirmais ceļojums bija aptuveni 4200 pēdas (1280 m).

Gustava Ādolfa vēlme pēc ekstravaganta varas simbola sagrāva to, kas būtu bijis lielisks burāšanas kuģis, varenākais tā laika karakuģis. Kuģa būvētāju nevēlēšanās runāt — viņu bailes no karaļa nepatikas — liedza karalim viņu zināšanas un izpratni. Visi iesaistītie novērsa uzmanību no pasākuma mērķa: aizsargāt Zviedriju

un sekmēt tās intereses ārzemēs. Kuģis, kas mēģina iet pret fizikas likumiem, ir vienkārši laiva, kas nepeldēs.

Lai veiksmīgi vadītu mūsu laicīgās dzīves, mums nepieciešama pietiekama garīgā stabilitāte, lai stātos pretī sānvējam un šķērsi plūstošām straumēm, izdarītu nepieciešamos pagriezienus un droši atgrieztos mūsu debesu mājās. Ir lietas, ko mēs varam darīt, lai palielinātu mūsu garīgo stabilitāti. Es runāšu par četrām.

✦ **Paklausība Dieva baušļiem**

Pirmā lieta — paklausība Dieva baušļiem. Tieši tāpat kā kuģis *Vāsa* bija pakļauts fizikas likumiem, mēs visi esam pakļauti garīgajiem likumiem. Nevienam nav izņēmums. Mums jāpaklausā šiem garīgajiem likumiem, kurus mēs dēvējam par Dieva baušļiem.

Fizikas likumu ievērošana kuģa būvniecības laikā Gustavam Ādolfam būtu varējusi likties ierobežojoša, bet kuģis *Vāsa* nebūtu nogrimis pirms savas misijas uzsākšanas, ja šie likumi būtu ievēroti. Tā vietā tam būtu bijusi brīvība un manevrētspēja, lai paveiktu to, kam tas bija paredzēts.

Tā nu arī paklausība Dieva likumiem pasargā mūsu brīvību, „manevrētspēju” un spēju sasniegt mūsu potenciālu. Baušļi nav domāti mūsu ierobežošanai. Drīzāk, paklausība vedina uz lielāku garīgo stabilitāti un pastāvīgu laimi.

Paklausība ir mūsu izvēle. Jēzus pavēlēja: „Lūk, Es esmu devis jums baušļus, tādēļ turiet Manus baušļus” (3. Nefija 15:10). Tas ir tik vienkārši. Izdariet izvēli! Izvēlieties ievērot pilnīgu paklausību tagad. Nekas nepalielinās garīgo stabilitāti vēl vairāk. Nekas mums nesniegs lielāku brīvību paveikt mūsu dzīves misiju.

✦ **Nemt vērā padomus un mācīties mūža garumā**

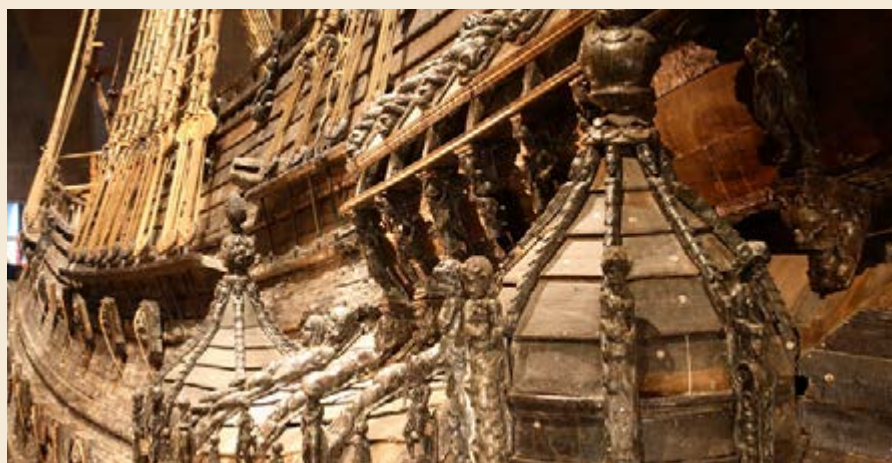
Otrā lieta — mums jāpievērš uzmanība un jāņem vērā padomi, kas nāk no uzticamiem avotiem, un jāapņemas mācīties mūža garumā.

Viens no klupšanas akmeņiem ceļā uz zināšanu iegūšanu ir augstprātība, kas rodas, mums domājot, ka mēs zinām tik daudz, ka nekas vairs nav atlicis, ko iemācīties. Mēs visi esam redzējuši šādus cilvēkus, kas ir pārmēru pārliecināti par savu izcilību. Ir patiešām grūti mācīt viszini.

Apzinoties šo un vēloties mācīties mūža garumā, prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, ir teicis: „Es vēl esmu bērns, kam vēl daudz jāmacās. Gandrīz ikviens var man kaut ko iemācīt.”² Kad viņš aicināja mani kļūt par Augstāko pilnvaroto, prezidents Airings iemācīja man kādu svarīgu mācību. Viņš teica, ka tad, kad viņš dzird kādu dalāmieš stāstā, ko viņš iepriekš ir dzirdējis, vai lietojam kādu rakstvietu no Svētajiem Rakstiem, kas viņam ir labi pazīstama, viņš sev jautā: „Kādēļ Tas Kungs šo lietu man uzsver?” un „Kas man vēl jāmacās no šī stāsta vai rakstvietas?” Ja mēs vēlamies palielināt savu garīgo stabilitāti, mēs vēlēsimies mācīties un būsīm pietiekami pazemīgi, lai pieņemtu vadību, neskatoties uz mūsu vecumu vai pieredzi.

Tā patiesi ir mūsu izvēle. Mēs varam ieklausīties un ņemt vērā mums dotos Baznīcas vadītāju padomus, īpaši to padomus, kurus mēs atbalstām kā praviešus, gaišreģus un atklājējus; vecāku dotos padomus un uzticamu draugu padomus — vai arī neņemtos tos vērā. Mēs varam censties mācīties mūža garumā — vai nē. Mēs varam palielināt mūsu garīgo stabilitāti — vai arī nē. Ja mums neizdosies palielināt mūsu garīgo stabilitāti, mēs kļūsim kā *Vāsa* — laiva, kas nepeldēs.

✦ *Kalpošana citiem*

Trešā lieta — skats un sirds, kas vērsta uz apkārtējiem, rūpes par citiem un kalpošana citiem palielina mūsu garīgo stabilitāti.

Mūžība ir skaidrāk saskatāma, kad, cenšoties palīdzēt Debesu Tēva bērniem, mēs koncentrējamies uz citiem. Esmu atklājis, ka ir daudz vieglāk saņemt iedvesmu, kad es lūdzu, lai saprastu, kā es varu palīdzēt kādam citam, nekā tad, kad es vienkārši lūdzu par sevi.

Mums varētu šķist, ka kaut kad nākotnē mēs būsīm labākā situācijā, lai palīdzētu. Patiesībā — tagad ir īstais laiks. Mēs maldāties, ja domājam, ka piemērotāks laiks būs tad, kad mums būs vairāk laika, vairāk naudas un vairāk vēl visa kā, lai kalpotu citiem. Neatkarīgi no apstākļiem, mums ir dota izvēle. Palīdzēsim citiem vai nē? Mēs neizturam nozīmīgu laicīgās dzīves pārbaudījumu, ja neizvēlamies palīdzēt tiem, kam ir vajadzība. Un, ja mēs palīdzam, mēs palielinām mūsu pašu garīgo stabilitāti.

✦ *Padarīt Jēzu Kristu par mūsu pamatu*

Un beidzot, ceturtnā un pati svarīgākā lieta — mūsu garīgā stabilitāte palielinās proporcionāli tam, cik lielā mērā mēs liekam Jēzu Kristu par mūsu pamatu.

Bez Kristus mēs esam kā viļņu svaidīta laiva. Mums nav varas pār notiekošo, jo mums nav buru. Mēs neesam stabili, jo īpaši vētrās, tādēļ ka mums nav enkura. Mums nav virziena vai nolūka, jo mums nav, ar ko airēt. Mums jāpadara Jēzus Kristus par mūsu pamatu.

Lai stātos pretim, uzveiktu un būtu sagatavoti sānvējiem un šķērsi plūstošām straumēm mūsu dzīvē, mums jāpaklausā Dieva baušļiem, pazemībā, labprātīgi un apņēmīgi jāmacās mūža garumā, jākalpo citiem un jāliek Jēzus Kristus par mūsu dzīves pamatu. Tā darot, mēs palielinām mūsu garīgo stabilitāti. Pretēji kuģim *Vāsa*, mēs būsīm spējīgi atgriezties drošā ostā, piepildījuši savu likteni. ■

No garīgā vakara Brigama Janga universitātē, 2014. gada 16. septembrī. Pilns teksts angļu valodā atrodams: speeches.byu.edu.

ATSAUCES

1. Vēstule karalim Gustavam II Ādolfam no Zviedrijas karalistes pado- mes, ulkojums citēs Ričarda O. Meisona „*The Vasa Capsizes*”, virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Par kuģi *Vāsa* ir daudz pierakstu; vēstures pierakstus skat., piemēram, vasamuseet.se/en un citās vietnēs.
2. Henrijs B. Airings Roberta I. Ītona un Henrija Dž. Airinga *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 409. lpp.

IEMĀCIETIES NOSPĒLĒT GARĪGO DZIESMU *10 minūtēs!*

Apkopojs un pielāgojis Daniels Kārteris

Baznīcas mūzikas un kultūras mākslas nodaļa

Ja jūs nekad iepriekš neesat spēlējuši klavieres, bet vienmēr esat vēlējušies iemācīties, šī ir jūsu iespēja. Viss, kas jums ir vajadzīgs, — klavieru taustiņi. Pat ja jums mājās tādi nav, jūs varat paņemt šo rakstu sev līdzi uz kādu vietu, kur ir klavieres vai elektroniskie klavieru taustiņi, lai sāktu mācīties.

Šī nodarbība ir tik viegla un vienkārša, ka līdz tās beigām jūs būsit iemācījušies nospēlēt garīgo dziesmu. Patiesībā, tas ir iespējams, ka jūs šajā nodarbībā varat nospēlēt garīgās dziesmas melodiju 10 minūtēs!

Esat gatavi? Sāksim!

Sagatavojieties, lai spēlētu klavieres

1. Kad jūs sēžat pie klavierēm un novietojat savus pirkstus uz taustiņiem, novietojiet soliņu pietiekami tālu atpakaļ, lai jūsu elkoņi ir nedaudz saliekti.
2. Apsēdieties soliņa vidū — pašā klavieru taustiņu centrā.
3. Apsēdieties tuvāk soliņa priekšējai malai ar taisnu muguru un ar jūsu ķermeni paliecieties uz priekšu.
4. Novietojiet kājas uz grīdas.
5. Apsēdieties ērti, saglabājiet labu stāju.
6. Pārlicinieties, ka gaisma ir pietiekami laba, lai jūs varētu redzēt notis un klavieru taustiņus.

7. Piecelieties. Novietojiet savas plaukstas gar sāniem un atbrīvojiet tās. Pievērsiet uzmanību to dabīgajam izliekumam, it kā tās turētu bumbu. Kad jūs atkal apsēžaties, novietojiet savus pirkstus uz klavieru taustiņiem, saglabājot šo pašu dabīgo izliekumu.

8. Novietojiet savas rokas virs klavieru taustiņiem, atļaujot saviem pirkstiem gandrīz

pieskarties lielo, balto taustiņu centriem. Turiet savas plaukstas virs klavieru taustiņiem, bet neatspiediet tās uz taustiņiem vai uz koka, kas atrodas zemāk no taustiņiem.

9. Nospiediet taustiņu tikai nedaudz zem sava pirkstgala spilventiņa. Turiet katru pirkstu izliektu, paceļot katru no plaukstas pirkstu locītavām. Kad jūs nospiežat taustiņu, turiet savu pirkstu locītavas saliektas.

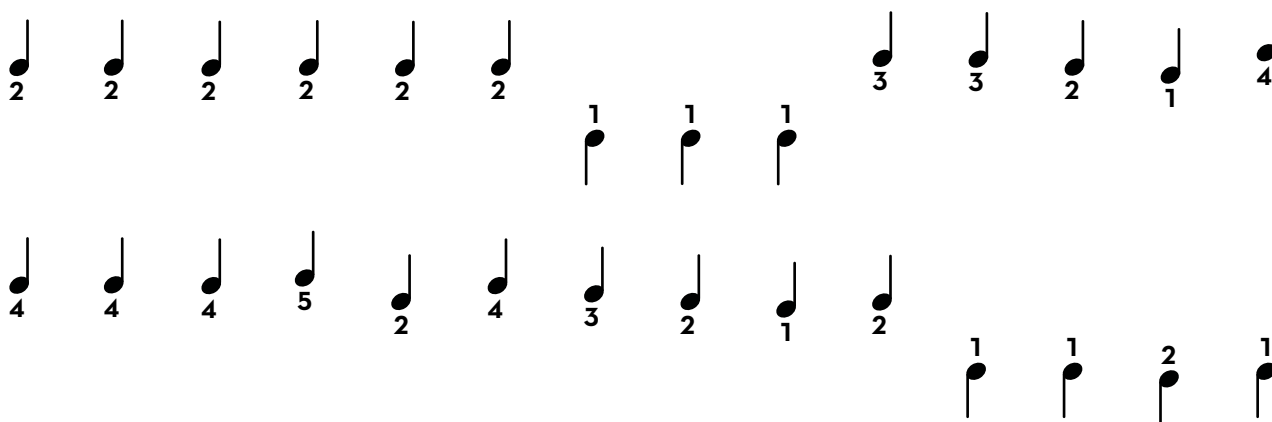
Spēlējiet ar katram pirkstam noteikto numuru

Lai palīdzētu jums novietot pareizo pirkstu uz katra no taustiņiem, pirkstiem ir doti numuri, kā šeit parādīts. Pirkstiem noteiktie

numuri ir atzīmēti blakus notīm šajā lappusē.

Novietojiet savu plaukstu virs jebkuriem pieciem taustiņiem, turot katru pirkstu virs viena taustiņa. Vingrinieties ar katru no pirkstam

noteiktajiem numuriem, spēlējot taustiņus ar attiecīgo pirkstu, kā norādīts. Notis ar kātiņiem uz augšu ir paredzētas labajai rokai. Notis ar kātiņiem uz leju ir paredzētas kreisajai rokai.

Nospēlējiet melodiju „Aiz pilsētas tur tālumā“

Novietojiet savas plaukstas uz taustiņiem, kā norādīts zemāk.

Izmantojiet grupas pa diviem vai trim melnajiem taustiņiem, lai palīdzētu atrast pareizo pozīciju.

Spēlējiet šo garīgo dziesmu, sekojot katra pirksta noteiktajam numuram, kā norādīts. Notis ar kātiņiem uz augšu ir paredzētas labajai rokai, un notis ar kātiņiem uz leju ir paredzētas kreisajai. Vingrinieties spēlēt garīgo dziesmu tik ilgi, līdz jūs jūtaties pietiekami apmierināti ar to. Izmantojiet

principus labai pirkstu tehnikai, kas ir minēta visos deviņos augstākminētajos punktos.

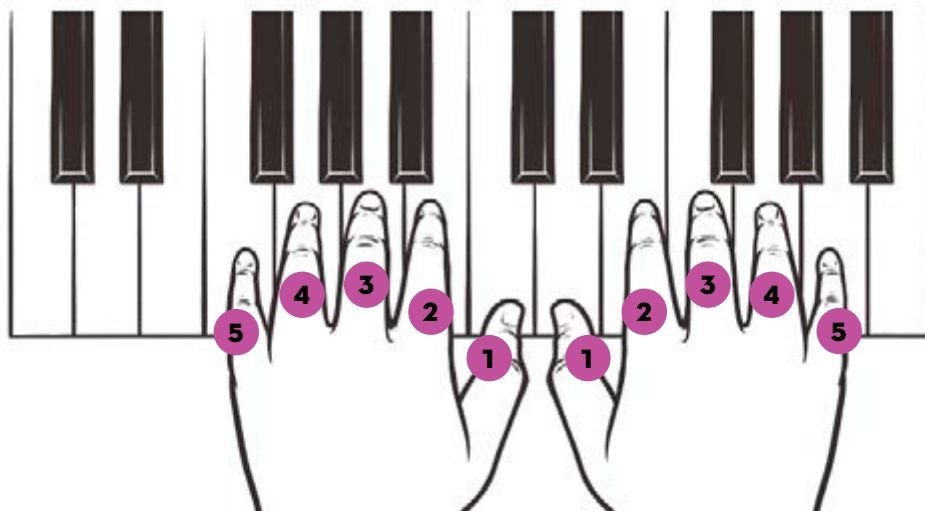
Tagad jūs esat iepazīstināti ar klavieru spēlēšanu un esat iemācījušies nospēlēt vienkāršu garīgās dziesmas melodiju. Lai spēlētu citas garīgās dziesmas, jums vajadzēs mācīties dažus pamata principus par taktīm, ritmu un notīm.

Šī ir labākā daļa: nodarbība, kuru jūs tikko apgūvāt, ir pirmā Baznīcas elektronisko klavieru kursā, ko Baznīca ir izdevusi sešās valodās.¹ Saprotamas instrukcijas palīdz jums mācīties pašiem vai

grupās. Jūs pat varat iesaistīt visu savu ģimeni, lai kopā mācītos spēlēt klavieres vienā no ģimenes mājvakara aktivitātēm. Šo kursu var pabeigt vien sešu nedēļu laikā.

Vairāki pētījumi apliecina, ka privātās mūzikas nodarbības palīdz uzlabot studentu uzmanību, akadēmisko izcilību un spriešanas spējas.²

Apgūstot muzikālās prasmes, mēs attīstām Tā Kunga talantus, kurus Viņš mums ir devis, palielinām savas zināšanas un mācāmies daudz un dažādos veidos, kā mēs varam izmantot savas zināšanas un talantus, lai veidotu Viņa valstību. ■

ATSAUCES

1. Lai pasūtītu Keyboard Course Kit (Elektronisko klavieru kursa komplektu), apmeklejšiet vietni store.lids.org.
2. Skat. Laura Luisa Brauna, „The Benefits of Music Education”, pbs.org; Džesika Velasko „How the Arts Can Help Students Excel”, the Science of Learning Blog, 2012. g. 11. dec., scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; „Music Helps Children Learn Maths”, *The Telegraph*, 2012. g. 22. marts, telegraph.co.uk.

APŅĒMUSIES neturpināt

Manas klavierspēles prasmes neuzlabojās pat pēc daudzu gadu vingrināšanās. Mani vecāki teica, ka ļaus man neturpināt spēlēt, ja izpildīšu vienu priekšnosacījumu: Man bija jāiemācās spēlēt 50 Baznīcas garīgās dziesmas.

Gretčena Blekburna

Es iebēros mājās, acīm pilnām asaru, pēc vēl vienas neveiksmīgas klavierspēles stundas. Tas bija mans ceturtais gads, kopš mācos spēlēt klavieres, un es knapi biju tikusi tālāk par dziesmiņu „Aijā, žūžū.” Mana skolotāja centās mani iedrošināt, meklējot pozitīvo manā šausmīgajā spēlēšanā, bet es jutos tikai sliktāk. Mani vecāki maksāja par klavierspēles nodarbībām, kuras es nevēlējos un kurās es jutos bezcerīga.

Es gribēju, lai vecāki man ļauj mest mieru. „Lūdzu,” es lūdzos. „Es darišu jebko. Kas man ir jāizdara?”

Pēc tam, kad viņi savā starpā bija par to apspriedušies, viņi teica: „Ja tu iemācīsies spēlēt 50 Baznīcas garīgās dziesmas, tu varēsi mest mieru.”

Es nekavējoties sāku mācīties. Es tik ļoti vēlējos pamest klavierspēli,

ka biju gatava klavierspēlei veltīt vairāk laika. Lai iemācītos pirmo Baznīcas garīgo dziesmu „Pateicamies par pravieti” (*Garīgās dziesmas*, nr. 10), man vajadzēja gandrīz mēnesi. Es vēl aizvien vēlējos pamest klavierspēli, tāpēc turpināju trenēties.

Notika kas interesants — Baznīcas garīgās dziesmas apgūt kļuva vieglāk. Es ikdienā sajutos laimīgāka. Es sevi pieķēru pie tā, ka pa dienu mēdzu šīs dziesmas pie sevis dungot un ka dievkalpojumos dziedu skaļāk.

Galū galā es vairs nesekoju līdzi tam, cik dziesmas biju apguvusi. Pieaugot manām klavierspēles prasēm, es sapratu, ka varu iemācīties spēlēt jaunu Baznīcas garīgo dziesmu turpat vai perfekti — mazāk kā 30 minūtēs.

Kad beigu beigās visu saskaitīju, sanāca, ka biju iemācījusies vairāk kā 50 dziesmas. Un man pat prātā nenāca pamest klavierspēli. Mana pašpārliecība par manām klavierspēles prasēm bija augusi, un es savā dzīvē sajutu Baznīcas garīgo dziesmu spēku.

Baznīcas garīgās dziesmas ir kā Svētie Raksti — tās māca patiesību. Kad es spēlēju Baznīcas garīgās dziesmas, man ir tāda sajūta, ka iedziļinos Svētajos Rakstos. Baznīcas garīgo dziesmu apgūšana man ir bijis pamudinājums manas liecības stiprināšanai un patiesības izzināšanai. Es sevi nereti pieķēru, atkārtojot dziesmu vārdus, lai palīdzētu sev ikdienas gaitās. Klavierspēle ir stiprinājusi manu liecību un atvērusi man durvis, lai vai kur es dotos. ■

Autore dzīvo Ņujorkā, ASV.

ŠOKS, BĒDAS UN DIEVA IECERE

*Piedzīvojot savas dzīves lielāko nelaimi, es jutu,
ka Debesu Tēvs bija ar mani visu šo ceļu.*

Paola Cajupi

Bija 2008. gada agrs rīts, kad māte pamodināja mani uz skolu. Tajā rītā es biju ļoti priecīga, bet nezināju, ka šī diena pārvērtīsies par sliktāko manā mūžā vai to, ka tā būs pēdējā reize, kad būšu kopā ar viņu. Todien es neapmeklēju pēdējās stundas, jo man pakaļ atbrauca mūsu ģimenes draudzene un pateica, ka mana mamma izdarījusi pašnāvību. Man bija tikai 12 gadi.

Es domāju: „Kā es dzīvošu bez savas mātes?” Viņa bija mana labākā draudzene.

Es raudāju mēnešiem ilgi. Man nepatika iet uz skolu, jo pārējie bērni izturējās pret mani citādāk un izjuta pret mani žēlumu. Man nebija ne jausmas, kas man tagad būtu jādara; es tikai zināju, ka man ir jābūt stiprai citu dēļ.

Kādu dienu, piecus vai sešus mēnešus pēc mammas nāves, es biju viena savā istabā pie loga, raudāju, centos saprast, kāpēc es esmu šeit — uz Zemes. Pēkšņi es prātā izdzirdēju balsi: „Tu esi mana meita; es neļaušu tev ciest.” Es zināju, ka tas bija Dievs. Taču mani tas pārsteidza, jo es vairs Viņam neticēju, it īpaši pēc tam, kad domāju, ka tieši Dievs atņēma man māti. Lai gan es nezināju, ko Viņš ar to bija domājis, es sajutos droši.

Pēc trim gadiem es devos apciemot savu tēvoci Romā, Itālijā. Viņš turpināja man stāstīt par baznīcu, ko apmeklē. Kādu svētdienu viņš paņēma mani līdzī. Es vienmēr

atcerēšos, kā pirmo reizi tuvojos baznīcas durvīm un kā sajutu Debesu Tēva mīlestību, tiklīdz iegāju pa tām iekšā. Es jutos kā mājās.

Es sāku apmeklēt baznīcu katru svētdienu un visas aktivitātes nedēļas laikā. Man patika būt kopā ar Baznīcas jauniešiem. Pateicoties viņiem, es biju priecīgāka. Man ar viņiem bija līdzīgas domas un tāda pati ticība. Tad pēc trim mēnešiem manas vasaras brīvdienas bija galā, un man bija jāatgriežas Albānijā.

Kad atgriezos mājās, es pastāstīju tētim par savām sajūtām un to, cik laimīga visu šo laiku biju. Viņam tas nepatika. Viņš teica, ka neļaus man turpināt apmeklēt baznīcu vai mācīties ko vairāk par to. Līdz ar to man bija jābūt pacietīgai turpmāko trīs gadu laikā, līdz es sasniedzu 18 gadu vecumu. Tad es pati varēju pieņemt lēmumus un kristīties.

Šajā laikā es tiku svētīta ar tik daudziem cilvēkiem, kas stāstīja man par to, ko viņi katru svētdienu baznīcā mācījās. Stefānija bija viena no šiem cilvēkiem. Kad mans tēvocis pievienojās Baznīcai, viņa dzīvoja Itālijā, taču tad atgriezās mājās — Amerikas Savienotajās Valstīs. Manam tēvocim šķita, ka būtu labi, ja mēs sarakstītos, tāpēc es uzaicināju viņu par savu draugu Facebook portālā.

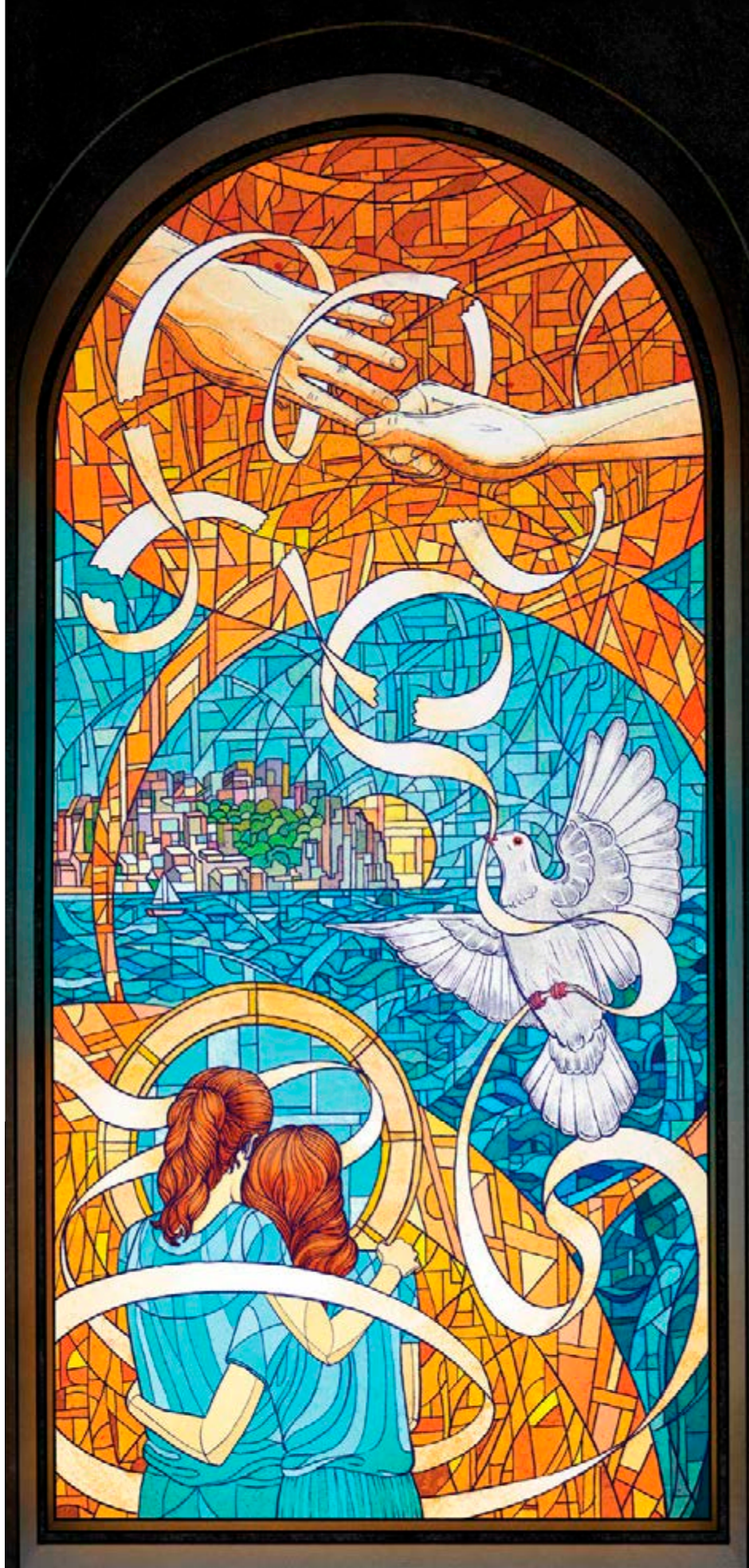
Lai gan dzīvē mēs nekad neesam tikušās, es vienmēr būšu viņai pateicīga par to, ka palīdzēja man pieaugt ticībā

un vairāk iemācīties par Jēzus Kristus evaņģēliju. Viņa rakstīja man gandrīz katru svētdienu un stāstīja par visu, ko baznīcā mācījās, un tad atbildēja uz maniem jautājumiem. Viņa bija lieliska draudzene.

Beidzot, kad vairākus gadus biju pacietīgi gaidījusi, es kristijos tikai divas dienas pēc savas 18. dzimšanas dienas. Un drīzumā es dalīšos ar savu māti laimē, ko tajā dienā izjutu, jo es tikšu kristīta par viņu. Es zinu, ka viņa leposies par to, ka es izvēlējos šādu dzīvi.

Es jūtu Debesu Tēva svētības, jo Viņš tik daudzus veidos ir bijis kopā ar mani visa šī ceļa garumā. Man bija tikai jāgaida un jābūt pacietīgai, jo Viņam man bija iecere. Tieši Viņš deva man spēku stāties pretī visiem izaicinājumiem, ar kuriem es saskāros. Viņš allaž bija te, palīdzot man būt laimīgākai. ■

Raksta autore dzīvo Albānijā.

Elders
Hosē A. Tekseira
no Septiņdesmitajiem

DAVIDA MALANA ILUSTRĀCIJA

PAT TAD, JA ESI KAUTRĪGS

Uzticieties Tam Kungam, un Viņš svētīs jūsu centienus dalīties evaņģēlijā.

Būdams jaunais Brazīlijas misijas prezidents, es intervēju vairākus elderus. Es palūdzu vienu no viņiem pastāstīt par sevi.

„Es esmu ļoti kautrīgs,” viņš teica. Viņš uztraucās, ka viņa kautrīgums viņam traucētu kalpot.

Es viņam pajautāju: „Vai tu domā, ka Tas Kungs tev var palīdzēt būt par labu misionāru?”

„Es ticu, ka Tas Kungs var visu.”

„Tad ļauj, lai Viņš tev palīdz. Vai domā, ka tu to spēj?”

„Es varu,” viņš teica.

Man jāatzīstas, ka tad, kad viņš devās prom, es padomāju: „Es ceru, ka tas nostrādās.”

Pēc vairākām nedēļām es atkal intervēju tos pašus misionārus. Šajā reizē kautrīgā misionāra pārinieks man pastāstīja: „Prezident, es nezinu, ko jūs viņam pateicāt, bet tas noteikti atstāja iespaidu. Viņam ļoti labi padodas sarunas ar cilvēkiem.” Es gaidīju, kad atkal varēšu intervēt šo misionāru.

Kad viņš ienāca birojā, viņš ar nodurtu galvu skatījās uz savām kājām.

„Man ir labi jaunumi,” viņš teica. „Es vēl aizvien esmu kautrīgs, bet es lūdzu To Kungu man palīdzēt. Tad es atvēru muti un sāku runāt. Un zināt — ko? Es to tagad daru visu laiku. Es pat neatceros, ko esmu teicis. Neticamākais ir tas, ka cilvēkiem patīk tas, ko saku. Viņi jūt Svēto Garu. Viņi mani saprot un piekrīt tam, ko saku.”

Biju pārsteigts redzēt, cik ļoti šis misionārs bija mainījies pēc tam, kad bija izrādījis uzticību Tam Kungam. Viņš kļuva par lielisku riku, padarot daudzus cilvēkus laimīgākus.

**„Es vēl aizvien esmu kautrīgs,
bet es lūdzu Tam Kungam
man palīdzēt.”**

Baiļu pārvarēšana

Reizēm mēs uztraucamies, kad dalāmies ar evaņģēliju. Bet, kā to parādīja šis kautrīgais misionārs, Tas Kungs mūs vadīs, ja uzticēsimies Viņam. Svētais Gars mums palīdzēs zināt to, kas jāsaka (skat. 2. Nefija 32:2–3), un, kad cilvēki sajūt Svēto Garu, bieži vien viņi ir atsaucīgi. Daudzi kļūst ieinteresēti tajā, kam mēs ticam, un vēlas uzzināt vairāk.

Liels prieks

Man ir liecība par to, ka Debesu Tēvs mūs vadīs mūsu centienos dalīties ar evaņģēliju un ka, to darot, mēs izjutīsim lielu prieku. Patiesībā, šis prieks būs ar mums ne tikai šajā dzīvē, bet arī nākamajā. (Skat. Mācības un Derību 18:16.) Tas ir labs iemesls iziet no jūsu komforta zonas un kaut ko iesākt pat tad, ja esat kautrīgs. ■

TRĪS BAILES, KURAS JŪS VARAT PĀRVARĒT

Papildus kautrīgumam es zinu vēl trīs bailes, kas dažiem no mums liek sacīt: „Man ir bail, ka, ja es runāšu par evaņģēliju, es pazaudēšu savus draugus.” Par laimi, izrādot ticību, šīs bailes var pārvarēt.

1. MAN NAV PIETIEKAMU ZINĀŠANU.

Ja jums nepietiek zināšanu par evaņģēliju, jums var palīdzēt pilnlaika misionāri. Viņi var mācīt par Atjaunošanu, palīdzēt mums stiprināt mūsu ticību Kungam Jēzum Kristum un palīdzēt mums saprast grēku nožēlošanu un to, kā to pielietot mūsu dzīvē, un kādēļ kristības un Svētā Gara dāvana ir tik svarīgas. Vēl viens lielisks zināšanu rīks ir *Sludini Manu evaņģēliju*. Es gribētu, lai katram jaunam vīrietim un jaunai sievietei būtu šīs rokasgrāmatas eksemplārs un lai tas būtu daļa no viņu ikdienas Svēto Rakstu studijām.

2. ES TO NEKAD IEPRIEKŠ NEESMU DARĪJIS.

Ja jums trūkst pieredzes, iegūstiet to, kalpojot kopā ar misionāriem! Viņi jums var palīdzēt apgūt, ko vajadzētu un ko nevajadzētu teikt noteiktās situācijās. Pavadot laiku ar misionāriem, jūs sajūtosiet viņu mīlestību pret evaņģēliju un pret līdzcilvēkiem. Viņi ir atraduši drosmi dalīties ar evaņģēliju un var palīdzēt arī jums to atrast.

3. MAN IR BAIL DALĪTIES.

Tad, kad mēs dalāmies savā liecībā, mēs palīdzam mūsu draugiem saredzēt nozīmīgākas lietas, un viņi sāk mūs cienīt un mīlēt pavisam savādāk. Tas notiek gandrīz katru reizi. Daudzi jaunieši stāsta: „Es biju nobijies, bet, kad es runāju no sirds, mans draugs sāka man uzticēties un uzdot vairāk jautājumu.” Mums nevajadzētu baidīties dalīties tajā, ko mēs zinām. Tas, ko zinām, ir vērtība, jo nāk no Dieva. Un kā gan vēl labāk izrādīt mūsu mīlestību pret mūsu draugiem, kā daloties patiesības zināšanās?

VIETA MUMS

GODĪGA VISĀS LIETĀS

Alivsi H., Halisko, Meksika

Katra semestra sākumā mēs skolā saņēmām bezmaksas palīgmateriālu komplektu, kas sastāvēja no piezīmju grāmatiņas, mācību plāna un kāda mācību līdzekļa parauga. Vienu gadu es nostājos rindā, lai saņemtu savu palīgmateriālu komplektu, un tajā komplektā, ko saņēmu, bija tās lietas, kas tieši man bija ļoti noderīgas.

Dienas beigās es pamanīju, ka tika dalīti komplekti ar diviem mācību līdzekļu paraugiem. Nebūtu bijis grūti atkal nostāties rindā un saņemt vēl vienu komplektu, un es nolēmu tā izdarīt. Galu galā, tas bija par brīvu un man tas bija vajadzīgs.

Es ātri iegriezās labiercībās, kur pamanīju mobilo telefonu,

ko kāda meitene bija nejauši tur atstājusi. Tas bija viens no jaunākajiem tālrunu modeļiem, un pirms nedēļas es biju pazaudējusi savējo. Bet es pat nepadomāju, ka varētu to paturēt sev. „Tā būtu zagšana,” es pie sevi nodomāju.

Tad, dodoties pēc mana otrā bezmaksas komplekta, es sapratu, ka tas būtu tikpat negodīgi, kā telefona paturēšana sev, jo man būtu jāmelos, sakot, ka neesmu jau saņēmusi vienu komplektu.

Es biju pateicīga par šo nelielo pieredzi, kas man deva nopietnu mācību.

Es atdevu telefonu un devos mājās ar vienu piezīmju grāmatiņu, vienu mācību plānu un vienu mācību līdzekļa paraugu, bet ar labām sajūtām par to, ka esmu bijusi godīga visās lietās, pat ja nelielās. ■

SVĒTĪTI – PAKLAUSOT DESMITĀS TIESAS LIKUMAM

Sabrīna T., Sanpaulu, Brazīlija

Kad biju vēl maza, mēs ar ģimenei izgājām cauri daudzām finansiālām grūtībām, kas ilga, līdz es biju apmēram 10 gadus veca. Mans tēvs nevarēja atrast citu darbu, tāpēc strādāja uz ielas par pārdevēju un pelnīja ļoti maz. Mana mamma palika mājās, lai rūpētos par mani un manu jaunāko brāli.

Tomēr neskatoties uz daudzajām grūtībām, mums bija liecība par desmitās tiesas un citu ziedojumu maksāšanu. Mēs katru mēnesi uzticīgi maksājām desmito tiesu, un mums nekad nekā netrūka. Mēs nešaubīgi zinājām, ka mēs tikām nepārtraukti svētīti,

pateicoties Tā Kunga nebeidzamajai laipnībai un tāpēc, ka Viņš pilda Savus solījumus tad, kad esam paklausīgi Viņa baušļiem.

Mūsu finanšu grūtībām pienāca gals. Šo dažu pēdējo gadu laikā no Tā Kunga saņemtās svētības ir bijušas apbrīnojamas.

Es zinu, ka tiem, kas uzticīgi un ar mīlestību maksā desmito tiesu un citus ziedojumus, ar mērķi svētīt citu cilvēku dzīves, nekas netrūks un var pat tikt dots vairāk, kā tas bija ar mani un manu ģimenei. Svētības vairošies. Es to zinu. Es to piedzīvoju. ■

IZSKATĀS GARDI?

Paskaties vēlreiz. Sātans vēlas, lai mēs iemaiņītu patiesu laimi pret prieka ilūziju, kas nekad nesniegs sāta sajūtu. Nemaz nemēģiniet to nobaudīt.

(Skat. Dīters F. Uhtdorfs, „Tu to vari izdarīt tagad!” (vispārējās konferences runa). *Liahona*, 2013. g. nov., 56.)

„Skolā mani izsmej par to, ka esmu pēdējo dienu svētais. Es zinu, ka man jāpastāv par to, kam ticu, taču tas ir tik grūti! Kā lai es kļūstu drosmīgāks?”

Tev ir taisnība, ka tev šādā situācijā ir nepieciešama drošme. Galu galā, Jēzus Kristus ir pavēlējis: „Celies un mirdzi, lai tava gaisma varētu būt par karogu visām tautām” (Mācības un Derību 115:5). Drošme mirdzēt reizēm nozīmē, ka tev ir jārunā pret tiem, kas tevi izsmej, bet reizēm tas nav jādara.

Jebkurā gadījumā, tu vari izmantot šo pretestību, lai gūtu iedvesmu kļūt labākam. Cītīgi strādājot pie liecības stiprināšanas, tu vari attīstīt drošmi, kas tev palīdzēs aizstāvēties vai vienkārši turpināt darīt to, kas ir pareizs, pat tad, ja citi tevi izsmej.

Ķircināšana var būt nepatīkama, bet atceries, ka tu vari lūgt — tikt piepildīts ar žēlsirdību, lai citi caur tevi varētu izjust Kristus mīlestību (skat. Moronija 7:48). Tādēļ, ka katra situācija ir unikāla, meklē Gara vadību, lai katru reizi zinātu, kā rīkoties Kristum līdzīgā veidā.

Ņemot vērā situāciju, iespējams, atbilstošākais veids būtu personīgi parunāt ar tiem, kas tevi ir izsmējuši, vai vienkārši neņemt vērā viņu dzelīgās piezīmes, turpinot dzīvot atbilstoši tam, kam tici. Ja citi nav ieinteresēti klausīties tajā, kas tev ir sakāms, tavs laipnības, piedošanas un patiesuma piemērs var būt labākais vēstījums, ko vari viņiem nodot.

Parādi īstu drošmi

Tie, kas tevi izsmej, var arī nepārstāt tā rīkoties tikai tāpēc, ka saņēmies drošmi viņiem palūgt, lai viņi to pārtrauc, bet viņi var to izbeigt, pateicoties tam, ka izrādi drošmi, dzīvojot atbilstoši tam, kas tu esi — pēdējo dienu svētais. Nepagūsi ne pamanīt, ka tu tiks svētīts ar Debesu Tēva apstiprinājumu, cerams, atverot viņu acis uz atjaunoto evaņģēliju tavā dzīvē.

Braitā U., 17 gadi, Imo štats, Nigērija

Rodi spēku pamatos

Lūgšana un gavēšana ir svarīgas, jo tās tev palīdzēs paciest izjokošanas un grūtības skolā, tāpat kā Jēzus Kristus pacieta izsmieklus, kad Viņš bija šeit — uz Zemes. Šīs lietas tev palīdzēs pieaugt mīlestībā un pacietībā pret citiem cilvēkiem.

Valters C., 15 gadi, Haena, Peru

Saņem vadību caur lūgšanu

Ilgu laiku es savā skolā biju vienīgais Baznīcas loceklis. Mani tuvākie draugi, liekas, mani saprata, bet citi draugi skolā mani izsmēja. Kādu dienu, skaitot lūgšanu, es sajutu iedvesmu parunāt ar vienu no tiem, kas mudināja citus mani izsmiet. Es viņam paskaidroju, ka nedusmojos uz viņu, un palūdzu viņam, lai viņš man izrāda

tādu pašu cieņu, kādu viņš vēlētos, lai citi izrāda viņam. Kāds no maniem skolotājiem pēc mūsu sarunas noklausīšanās turpmāk mani vienmēr aizstāvēja katru reizi, kad pamanīja, ka mani aizskar. Es zinu, ka Tas Kungs būs ar tevi, kad runāsi ar šiem cilvēkiem.

Šanela S., 14 gadi, Pangasinana, Filipīnas

Stiprini savu liecību

Sākumā iegūsti stipru liecību par patiesībām, ar kurām vēlies dalīties ar citiem. Tad izrādi mīlestību pret tiem, kas tevi izsmej, un neiesaisties strīdos, jo Dievs nekad nav atbalstījis strīdus (skat. 3. Nefija 11:29). Svarīgākais — tiecies saņemt pastāvīgu Svētā Gara klātbūtni. Svētais Gars tev palīdzēs sajust lielāku mīlestību un drosmi, un Viņš dos spēku taviem vārdiem.

Jūlija F., 19 gadi, Hesse, Vācija

Mīli savus ienaidniekus

Esmu bijusi līdzīgās situācijās. Ja tev ir ticība un esi pazemīgs, tu tiksi svētīts ar spēku un ticību, kas tev ir nepieciešama, lai tu varētu „mīlēt savus ienaidniekus un . . . lūgt par tiem” (Mateja 5:44). Es gribētu tevi mudinātu meklēt Svētajos Rakstos atbildes tam, kā būt spēcīgam. Lūdz, kad jūties vientuļš savā ticībā. Romiešiem 8:31 ir teikts: „Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs

pret mums?” Dievs ir tavā pusē! Viss ir iespējams.

Reigana T., 15 gadi, Jūta, ASV

Nebaidies

Runā par savu reliģiju biežāk vai ar nolūku dari lietas, kas uz to vedinās. Es biju līdzīgā

situācijā un uz mugursomas uzrakstīju: „Man patīk būt pēdējo dienu svētajai.” Šādi es pavēru ceļu vairākām sludināšanas iespējām un parādīju cilvēkiem, ka nebaidos izrādīt, ka esmu pēdējo dienu svētā. Lai ko tu darītu, neļauj viņiem tevi ietekmēt. Lūdz par viņiem un par sevi. Drīz vien tu sapratīsi, ka, koncentrējoties uz citu cilvēku dvēseļu glābšanu, tev vairs nebūs bail darīt viņiem zināmu mūsu Tēva evaņģēlija patiesību.

Savanna P., 14 gadi, Teksasa, ASV

MŪSU PĀRLIECĪBAS DROSME

„Bieži vien ir grūti būt atšķirīgam un vienam pašam stāties pretī pūlim. Baidities, ko citi padomās vai teiks, ir gluži dabiski. Mierinājumu sniedz vārdi no Psalmiem: „Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīves patvērums, no kā man bailoties?” [Psalmi 27:1]. Ja mēs padarīsim Kristu par savas dzīves centru, bailes nomainīs drosmi, kas izriet no mūsu pārliecības.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Esiet paraugs un gaismā!”, Liahona, 2015. g. nov., 88. lpp.

NĀKAMĀIS JAUTĀJUMS

„Kā lai es uzzinu, vai Dievs klausās manās lūgšanās?”

Līdz 2016. gada 1. maijam sūtiet savas atbildes un, ja vēlaties, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona@ldschurch.org vai pa pastu (skat. adresi 3. lpp.).

Jūsu e-pasta vai pa pastu nosūtītajā vēstulē ir jāietver šāda informācija: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

**Elders
Deivids A. Bednārs**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Ko apustuļi dara?

Apustuļi ir Tā Kunga kalpi. Viņi ceļo pa visu pasauli, lai satiktos ar Baznīcas locekļiem.

Pirmajā reizē, kad devos ceļā kā apustulis, es satiku kādu vīrieti, kuram bija grūtības ar Gudrības vārda ievērošanu. Es viņam teicu: „Tas Kungs mani šeit ir sūtījis, lai nodotu tev vienkāršu vēstījumu: „Tu to vari. Es tev apsolu, ka Viņš tev palīdzēs, ja stāsies pretīm savām grūtībām.””

Vai Tas Kungs sūtītu vienu no Divpadsmit apustuļiem pāri pusei pasaules, lai palīdzētu tikai vienam cilvēkam? Atbilde ir — *jā*. Viņš to dara visu laiku. ■

No eldera un māsas Bednāru tikšanās vispasaules pārraidē.

**Kerola
F. Makonkija**

Pirmā padomniece
Jauno sieviešu
vispārējā prezidijā

Miers manā sirdī

Kad man bija astoņi gadi, es redzēju pravieti, prezidentu Deividu O. Makeju (1873–1970). Viņš ieradās iesvētīt jauno Baznīcas ēku Palmīrā, Ņujorkas štatā, ASV. Mana ģimene devās uz iesvētīšanu. Arī daudzi citi cilvēki ieradās. Mēs visi bijām priecīgi ieraudzīt pravieti!

Es biju diezgan maza, tādēļ man bija grūti redzēt cauri visu cilvēku burzmai. Taču es joprojām spēju sajūst prezidenta Makeja mīlestību. Uz mazu britiņu es redzēju viņa baltos matus un viņa laipno seju. Es nodomāju: „Tā Dieva pravietim ir jāizskatās.” Es biju lasījusi par

praviešiem Svētajos Rakstos, bet šī bija mana pirmā reize dzīvē, kad es ieraudzīju pravieti vai kādu no Baznīcas Augstākajiem pilnvarotajiem. Es atskārtu, ka pravieši ir īsti cilvēki. Un viņi mūs mīl! Es vienmēr atcerēšos mīlestību un mieru, ko es sajutu tajā dienā.

Kad man bija 11 gadi, es pieredzēju vēl kādu atgadījumu, kas man palīdzēja sajūst mieru manā sirdī. Tuvojās staba konference, un man bija jādzied staba korī. Es biju tik priecīga! Es uzvilku skaistu, baltu blūzi un sajutos tik īpaša. Mēs dziedājām dziesmu, kuras vārdi bija no

Jāņa 14:27: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.”

Šie vārdi patiesi aizkustināja manu sirdi, un kopš tā laika es tos atceros. Kad es dziedāju šos vārdus, es zināju, ka tie ir patiesi. Es jutu, kā Svētais Gars man pastāsta, ka sekošana Jēzum Kristum mums palīdz sajūst mieru. Kopš tā laika, kad vien man ir grūtības, šis Svēto Rakstu pants nāk man prātā un sniedz man mieru. Patiesība, ko es mācījos, kad es biju jauna, ir svētījusi visu manu dzīvi. ■

Ītana LIECĪBA

Lerijs Hillers

Balstīts uz patiesu stāstu

*„Ieklausies. Svētais Gars tev pačukstēs.
Ieklausies tajā rāmajā, kļusajā balsī”
(Children’s Songbook, 106).*

Ītans sēdēja „Sanāksim kopā” nodarbībā un skatījās uz savu labāko draugu Semu, kurš tobrīd liecināja. Viņa draudzene Sāra gaidīja savu kārtu. Sems runāja par kalpošanas projektu, kuru viņš paveica. Viņš teica, ka viņam ir liecība par kalpošanu. Sāra liecināja par ģimenēm. Arī Ītana skolotāja sniedza liecību. Viņa runāja par tempļa darbu. Viņi visi liecināja par to, ka Baznīca ir patiesa. Likās, ka visiem bija liecība, izņemot Ītanu.

„Par ko man ir liecība?” Ītans prātoja.

Viņš atsaucā atmiņā laiku, kad viņš un viņa draugi kristījās. Viņa Sākumskolas skolotāja, māsa Kaldere, uzstājās par Svēto Garu.

„Svētais Gars var likt jūsu sirdij iedegties. Viņš var jums palīdzēt zināt, kas ir patiess,” viņa teica. „Un tas ir veids, kā jūs iegūstat liecību par to, kas ir patiess.”

Ītans centās darīt to, kas ir pareizs, lai viņš varētu sajust Svēto Garu. Viņš lasīja Svētos Rakstus un lūdza. Taču

*Likās, ka visiem bija
liecība, izņemot Ītanu.*

viņš nesajuta šo degošo sajūtu, par kuru visi runāja. Vai tas nozīmē, ka viņam nebija liecības?

Ītans par šo jautājumu domāja visu nākamo dienu. Viņš par to turpināja domāt arī tad, kad kopā ar Semu pēc skolas braukāja ar skrituļdēļiem. Viņš prātoja, kā par to pajautāt Semam.

„Hei, Sem,” Ītans beidzot pajautāja, „vai tu biji nobijies, kad vakar sniedzi savu liecību?”

Sems nolēca no sava dēļa un devās uz zālienu. „Ne īpaši,” viņš atbildēja apsēžoties. „Es dalījos savā liecībā ģimenes mājvakarā iepriekšējā vakarā.”

Ītans viņam pievienojās, noliekot savu skrituļdēli savā klēpī. „Bet kā tu zināji, ka tev ir liecība?”

„Es lūdzu un sajutos labi.”

Ītans pamāja ar galvu un ar roku iegrieza skrituļdēļa riteni. Arī viņš vēlējās šādas sajūtas.

Tās dienas vakarā, kad mājās bija tumšs un kluss, Ītans nometās ceļos pie savas gultas, lai noskaitītu lūgšanu.

„Debesu Tēvs,” viņš sacīja, „lūdzu, palidzi man iegūt liecību. Palidzi man zināt, ka Baznīca ir patiesa, ka Džozefs Smits bija pravietis un ka Mormona Grāmata ir patiesa.”

Lūgšanas vidū Ītans apstājās. Viņš kādu minūti padomāja un tad sev pajautāja: „Nu, vai es jau kaut ko zinu?”

Un tajā brīdī pār viņu nāca rāma, mierīga sajūta. Tā nebija spēcīga degošā sajūta. Taču Ītans zināja, ka *tas* bija Svētais Gars.

Ītanam prātā ienāca doma: „Es zinu, ka es zinu.” Un, to pārdomājot, viņš saprata, ka bija izjutis šo miera sajūtu jau agrāk.

Katru reizi, kad viņš lasīja Mormona Grāmatu, viņš juta, ka tas bija labi un pareizi. Tagad Ītans zināja, ka šī sajūta bija Svētā Gara liecība. Kad viņš gāja uz baznīcu un jutās labi, jo tur atradās, arī tad tas bija Svētais Gars. Viņš jau bija saņēmis liecību.

Viņam šajā brīdī nebija jāzina pilnīgi viss. Bet viņš zināja, ka Svētais Gars bija īsts un varēja viņam palīdzēt stiprināt viņa liecību.

Ītans atkal sāka lūgt. Taču šoreiz viņš to darīja, lai pateiktos. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

Naudiņa Debesu Tēvam

Andžela Penja Dāla

„Ievēro baušļus. Tad pasargāts būsi” (Bērnu dziesmu grāmata, 68. lpp.).

Anna košļāja savu pēdējo tortillas gabaliņu. Tas bija mīksts un gards. Annai ļoti patika viņas vecmamma tortillas. Tās bija brokastu labākā daļa.

Anna vēroja, kā viņas vecmamma Abuela mazgāja traukus.

Šis rīts neatšķīrās no citiem rītiem. Tomēr kaut kas nebija kā parasti.

Abuela parasti devās uz tirgu, lai nopirktu pārtiku. Tomēr ne šodien. Šajā dienā nebija naudas, lai iegādātos pārtiku.

„Ko mēs rīt ēdīsim?” Anna jautāja.

Tad Anna atcerējās. Viņa zināja, kur bija nolikta nauda. Iepriekšējā vakarā viņa redzēja, kā Abuela ietina dažus peso baltā drāniņā.

„Abuela, vai tu aizmirsi? Tev ir nauda pārtikai.”

„Kāda nauda?” Abuela jautāja.

Anna aizskrēja pēc naudas. Viņa pakratīja nelielo sainīti ar naudu. *Džing! Džing!*

Abuela pasmaidīja. „Tā ir mūsu desmitā tiesa, Anna. Tā ir *Viņa* nauda.”

„Bet ko mēs rīt ēdīsim?” Anna jautāja.

„Neuztraucies,” Abuela atbildēja. „Es ticu, ka Debesu Tēvs mums palīdzēs.”

Nākamajā rītā Abuela iedeva Annai pēdējo kukurūzas tortillu.

Tad viņa apsēdās krēslā. Viņa šuva pie kleitas sarkanās puķītes un stāstīja stāstus par laiku, kad pati bija maza meitene. Viņa neizskatījās noraizējusies.

Tad Anna izdzirdēja klauvējienus. Viņa skrēja atvērt durvis.

„Onkuli Pedro!”

„Man bija sajūta, ka man jūs abas ir jāapciemo,” teica onkulis Pedro. Viņš uz galda nolika trīs sainīšus. Vienā bija kukurūzas milti tortillu pagatavošanai. Otrajā bija gaļa. Bet trešajā bija svaigi dārzeņi no tirgus.

„Ak, mans dārgais dēls,” Abuela teica. „Es jums pagatavošu savu labāko gaļas bumbiņu zupu!”

„Tev ir gardākā zupa pasaulē,” teica onkulis Pedro.

Anna smējās un sita plaukstas.

Tad viņa apstājās. Viņa vēlējās noskaidrot vienu lietu. „Abuela, vai tu zināji, ka onkulis Pedro šodien atnāks? Vai tādēļ tu nebiji uztraukusies?”

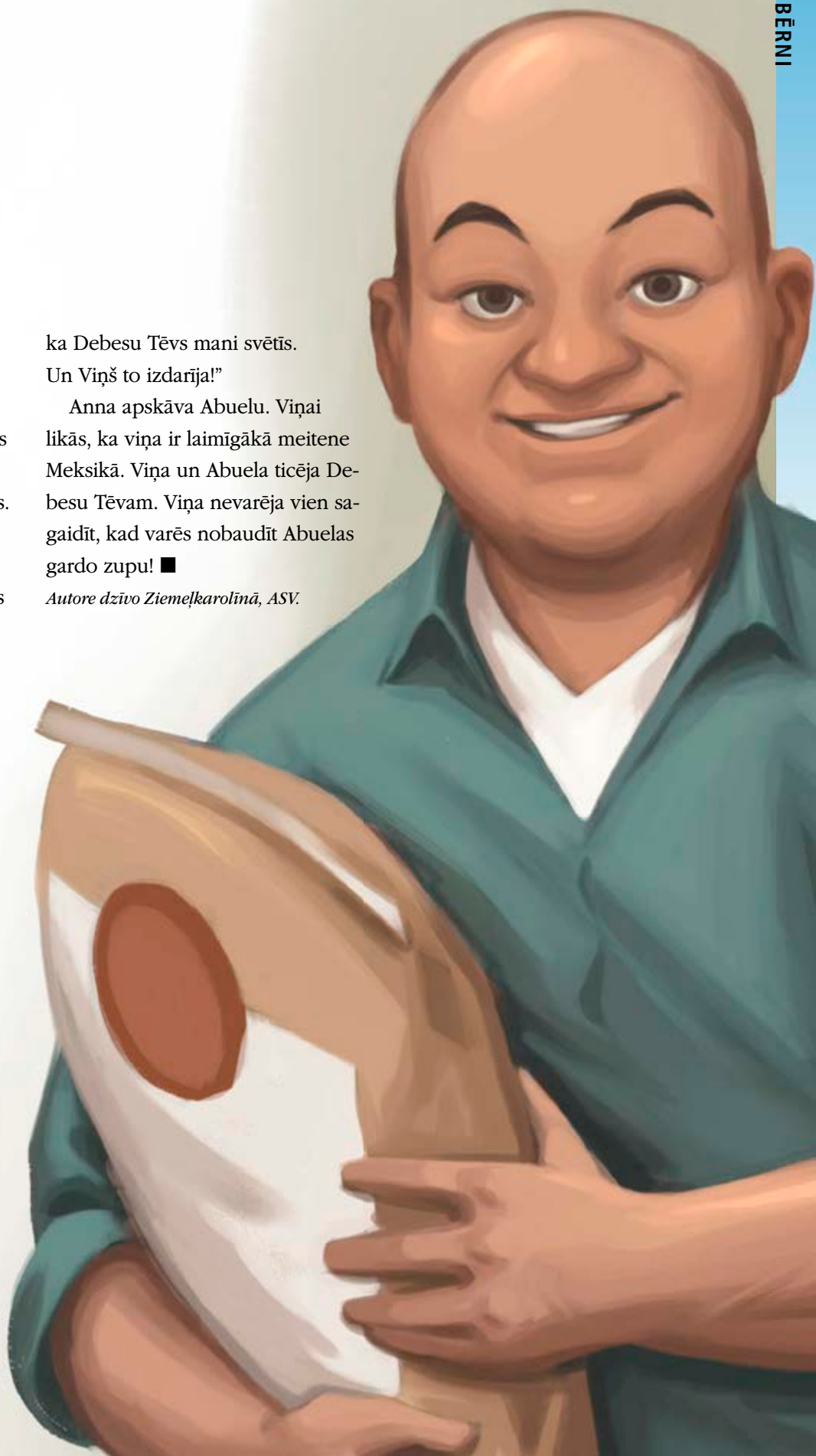
„Nē,” Abuela atbildēja. „Kad es maksāju desmito tiesu, es ticu,

ka Debesu Tēvs mani svētīs.

Un Viņš to izdarīja!”

Anna apskāva Abuelu. Viņai likās, ka viņa ir laimīgākā meitene Meksikā. Viņa un Abuela ticēja Debesu Tēvam. Viņa nevarēja vien sagaidīt, kad varēs nobaudīt Abuelas gardo zupu! ■

Autore dzīvo Ziemeļkarolinā, ASV.

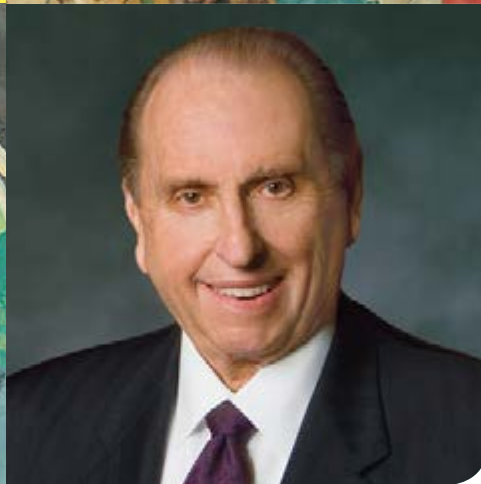
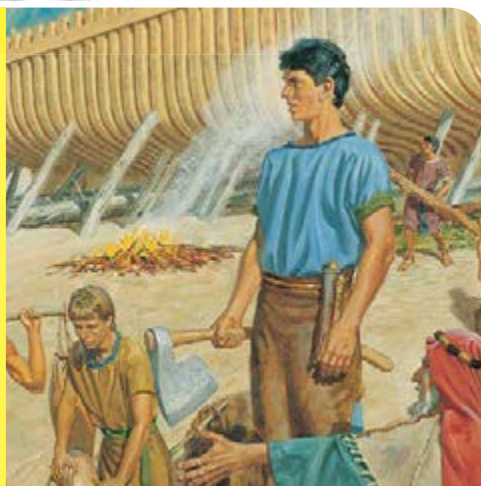

Sekojojot praviešiem un apustuļiem

Dženna Koforda

Dievs aicina praviešus un apustuļus, lai mums mācītu to, ko Dievs vēlas, lai mēs zinātu. Svētajos Rakstos mēs varam lasīt par tādiem praviešiem kā Noa, Nefijs un Džozefs Smits un apustuļiem — Pēteri un Pāvilu. Mums šodien ir pravieši un apustuļi!

FRAGMENTS NO KLARKA K. PRAISA GLEZNAS THE LORD FULFILLETH ALL HIS WORDS (TAS KUNGS IZPILDA VISUS SAVIUS VĀRDUS); FRAGMENTS NO DANKVĀRTA A. VEGELIENDA GLEZNAS JOSEPH SMITH, JR. (DŽOZEFŠ SMITS, JUNIORS); FRAGMENTS NO POLA MANNA GLEZNAS NEW TESTAMENT STORIES (JAUNAS DERĪBAS STĀSTI); FRAGMENTS NO DŽERIJA TOMPSONA GLEZNAS NEPHI AND LEHI/DIRECT BUILDING THE SHIP (NEFIJS UN LEHIJS VAIDA KĻUGA BŪVNIECĪBU); GĀRTA BRŪNERA ILUSTRĀCIJAS

Kas ir „pravietis, gaišrēģis un atklājējs”?

Pravietis runā Dieva vārdā.

Gaišrēģis var redzēt pagātni, tagadni un nākotni.

Atklājējs atklāj (vai parāda) mums Dieva gribu.

- Augstākā prezidija locekļi ir pravieši, gaišrēģi un atklājēji. Tāpat arī apustuļi.
- Tikai Baznīcas prezidentu Dievs ir pilnvarojis vadīt visu Baznīcu.
- Cik daudz praviešu, gaišrēģu un atklājēju mums ir?

12 15 3 1

Abilde: 15

Kādēļ ir svarīgi sekot pravietim?

Pravietis ir kā torņa sargs (skat. arī 38. lpp.). Viņš var ieraudzīt tuvojošās briesmas un pastāstīt mums, kā būt drošībā. Viņš palīdz mums sekot Jēzum Kristum.

Ko mūsu pravietis ir lūdzis mums darīt?

Šodien mūsu pravietis ir prezidents Tomass S. Monsons. Šeit ir dažas lietas, ko viņš ir lūdzis mums darīt:

- Sekot Jēzus piemēram un mīlēt ikvienu.
- Maksāt desmito tiesu un ziedot naudu misionāru fondam.
- Atturēties no sliktām filmām, TV pārraidēm un citiem medijiem.
- Katrā guļamistabā novietot tempļa attēlu.
- Studēt vispārējās konferences runas.
- Apmeklēt vecos cilvēkus un būt labam kaimiņam.

Izvēlies vienu lietu, ko šomēnes tu varētu darīt! Ko tu darīsi? ■

Alma nožēloja grēkus

Alma bija ļaunā ķēniņa Noas priesteris. Viņš klausījās, kā praviētis Abinadijs mācīja par baušļiem. Alma zināja, ka tā vietā, lai darītu ļaunus darbus, viņam bija jāizmaina sava dzīve un jāseko Dievam. Viņš pierakstīja to, ko Abinadijs mācīja. Viņš sāka mācīt evaņģēliju citiem. Vēlāk viņš izveidoja ģimeni un nosauca vienu no saviem dēliem par Almu.

Spēles laikā es stāvēju vārtos, un man ļoti labi veicās. Tad es atcerējos, ka man ir jānožēlo nejaukie vārdi, ko vakar pateicu. Man tas bija jādara, taču tobrīd es spēlēju futbolu. Tad es kaut ko atcerējos. Tu vari lūgt visur, kad vien tas ir nepieciešams! Kad noskaitīju lūgšanu, es sajutos labi, ka biju nožēlojis grēkus.

Pīters G., 8 gadi, Jūta, ASV

Deimons B., 8 gadi, Jūta, ASV

Izgriez, pārloki un glabā šo izaicinājuma kartīti!

Es varu nožēlot grēkus!

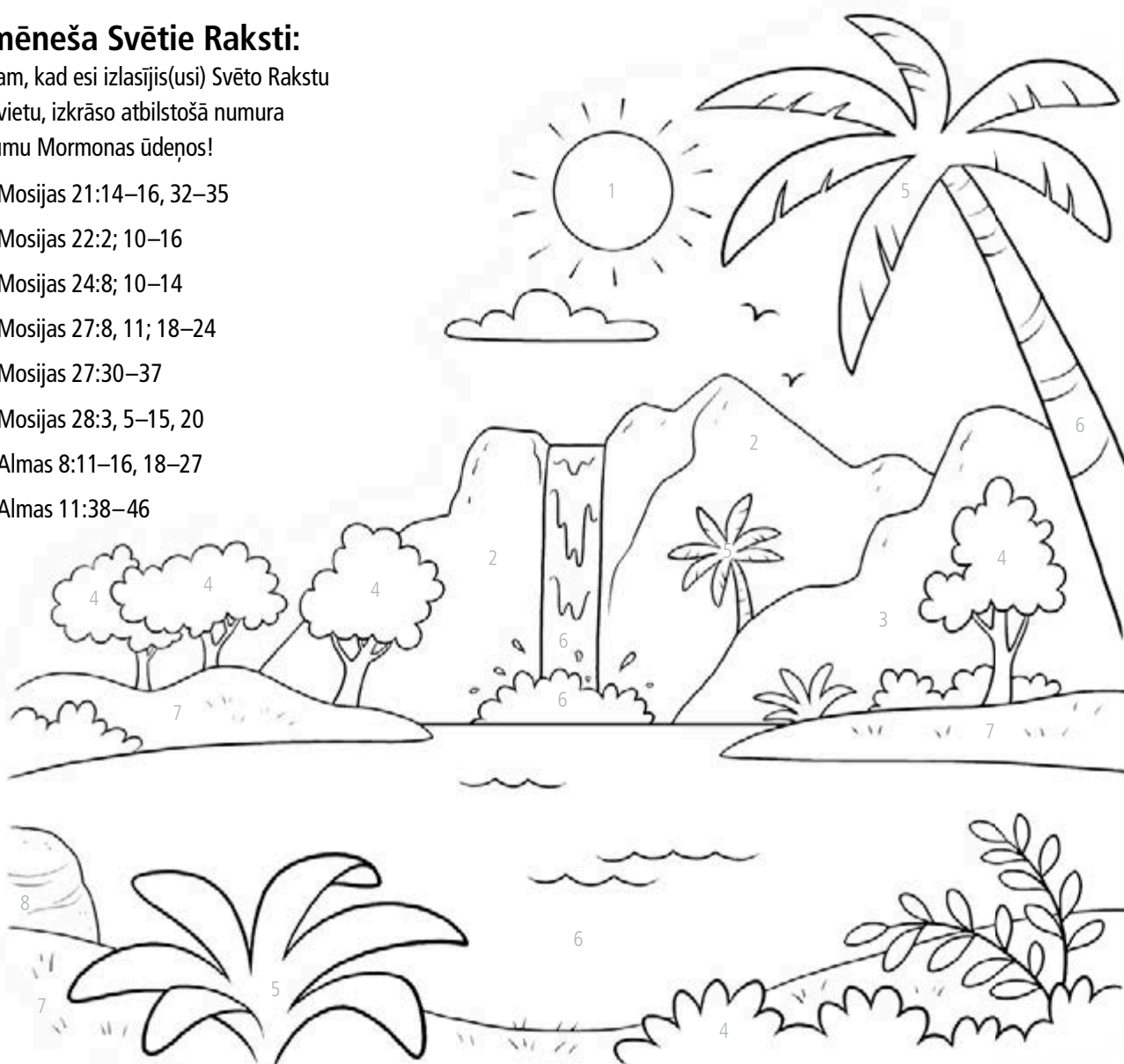
- Iegaumē Mosijas 18:9.
- Uzraksti vai uzzīmē kaut ko, ko praviētis pateica vispārējā konferencē.
- Izvēlies vienu veidu, kā tu vari mainīties uz labo pusi. Mēģini šomēnes to ievērot.
- Es izaicinu sevi . . .

ALMA

Šī mēneša Svētie Raksti:

Pēc tam, kad esi izlasījis(usi) Svēto Rakstu rakstvietu, izkrāso atbilstošā numura laukumu Mormonas ūdeņos!

- 1 Mosijas 21:14–16, 32–35
- 2 Mosijas 22:2; 10–16
- 3 Mosijas 24:8; 10–14
- 4 Mosijas 27:8, 11; 18–24
- 5 Mosijas 27:30–37
- 6 Mosijas 28:3, 5–15, 20
- 7 Almas 8:11–16, 18–27
- 8 Almas 11:38–46

Mormonas ūdeņi

Alma paslēpās no ļaunā ķēniņa Noas kādā mierīgā vietā, Asauktā par Mormonas ūdeņiem. Daudz cilvēku nāca klausīties, kā Alma māca evaņģēliju. Viņi vēlējās tapt kristīti. Kad Alma viņus kristīja, viņi deva tādus pašus solījumus jeb slēdza derības, ko mēs slēdzam, kad tiekam kristīti. Vairāk par šiem solījumiem jūs varat lasīt nākamajā lappusē. ■

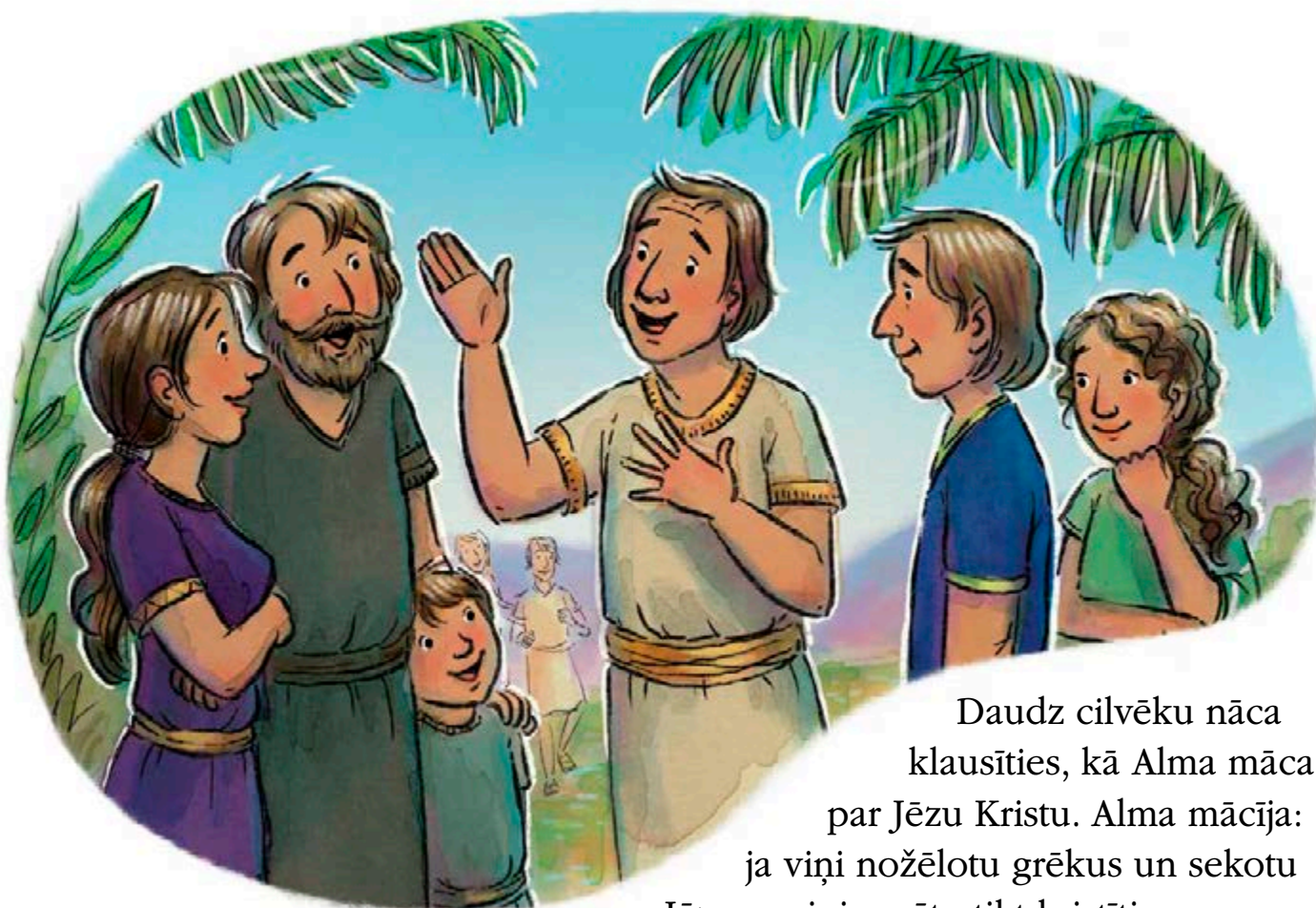
Alma krista daudz cilvēku

Abinadijs bija pravietis. Viņš mācīja cilvēkiem ticēt Jēzum un pārstāt darīt sliktas lietas. Kāds ļauns ķēniņš, vārdā Noa, bija dusmīgs uz Abinadiju. Noa negribēja nožēlot grēkus.

Kāds vīrs, vārdā Alma, noticeja Abinadijam. Viņš aizbēga projām un paslēpās no niknā ķēniņa. Viņš izjuta nožēlu par to, ka bija rīkojies nepareizi, un viņš nožēloja grēkus, tieši tā, kā Abinadijs bija mācījis.

Daudz cilvēku nāca klausīties, kā Alma māca par Jēzu Kristu. Alma mācīja: ja viņi nožēlotu grēkus un sekotu Jēzum, viņi varētu tikt kristīti.

Cilvēki aplaudēja no prieka. Viņi apsolīja sniegt mierinājumu citiem. Viņi apsolīja mīlēt Dievu un stāstīt par Viņu citiem. Viņi bija gatavi kristīties.

Alma kristīja cilvēkus — vienu pēc otra. Viņi ļoti priecājās būt piederīgi Jēzus Baznīcai.

Kad mēs kristāties, mēs dodam tos pašus solījumus, ko deva Almas ļaudis. Un arī mēs kļūstam piederīgi Jēzus Baznīcai! ■

No Mosijas 16.–18. nodaļas.

Sabats ir īpaša diena

**Prezidents
Džordžs K. Kenons
(1827–1901)**

Pirmais padomnieks
Augstākajā prezidijā

MEKLĒJOT GARĪGĀS DĀVANAS

*Cik daudzi no jums meklē tās dāvanas,
ko Dievs ir apsoliļis dāvāt?*

Katrs vīrietis un sievietē Kristus Baznīcā var saņemt Dieva Gara dāvanas, dāvātas tiem saskaņā ar viņu ticību un Dieva gribu. . . .

Cik daudzi no jums . . . meklē tās dāvanas, ko Dievs ir apsoliļis dāvāt? Kad ģimenes lokā vai slepenībā jūs noliecaties Debesu Tēva priekšā, cik daudzi no jums lūdz pēc šīm dāvanām, lai tās tiktu jums dāvātas? Cik daudzi no jums lūdz Tēvu, Jēzus Vārdā, lai Viņš pasludinātu Sevi caur šiem spēkiem un šīm dāvanām? Vai arī jūs dzīvojat dienu no dienas, bezmērķīgi kā durvis savās eņģēs virinādamies, bez jebkādas saprašanas par svarīgāko, neizrādot itin nekādu ticību, apmierināti, ka esat kristījušies un esat Baznīcas locekļi, lai pie tā arī apstātos, pārliecināti, ka jūsu glābšana ir garantēta, jo jūs esat to izdarījuši? . . .

. . . Es zinu, ka Dievs vēlas dziedēt

slimos, ka Viņš vēlas dāvāt garu pazīšanas dāvanu, gudrības, zināšanu un pravietošanas dāvanu un citas nepieciešamās dāvanas. Ja kāds no mums nav pilnīgs, tas ir mūsu pienākums — lūgt pēc dāvanas, kas padarīs mūs pilnīgus. Vai man ir nepilnības? Man tādu ir daudz. Kāds ir mans pienākums? Lūgt Dievu dot man dāvanas, kas izlabos šīs nepilnības. Ja es esmu dusmīgs cilvēks, tad mans pienākums ir lūgt pēc žēlsirdības, kas pacieš daudz un ir laipna. Vai esmu skaudīgs cilvēks? Tad mans pienākums ir tiekties pēc žēlsirdības, kas neskauž. Un tā ar visām

evaņģēlija dāvanām. Tās ir domātas šim nolūkam. Nevienam nevajadzētu teikt: „Ak, es tur nekā nevaru līdzēt, tāds nu es esmu.” Viņš netiks šajā attaisnots, jo Dievs ir apsoliļis dot spēku — izlabot šīs lietas — un dot dāvanas, kas var dzēst [šīs nepilnības]. Ja cilvēkam trūkst gudrības, tad viņa pienākums ir lūgt no Dieva gudrību. Tieši tāpat ar visu pārējo. Tas ir Dieva nodoms attiecībā uz Viņa Baznīcu. Viņš vēlas, lai Viņa svētie būtu pilnīgi patiesībā. Šim nolūkam Viņš dod šīs dāvanas un piešķir tiem, kas tās meklē, lai tie būtu pilnīgi ļaudis uz Zemes virsas, neskatoties uz viņu daudzajām vājībām, jo Dievs ir apsoliļis dāvāt dāvanas, kas ir nepieciešamas, lai padarītu tos pilnīgus. ■

Teksts no izdevuma The Latter-day Saints Millennial Star, 1894. g. 23. apr., 258.–261. lpp.; pieturzīmju un lielo burtu lietojums ir standartizēts.

ATZIŅAS

Kā sākotnējā ticība pāraug zināšanās un liecībā?

„Es nevaru atcerēties, kad nebūtu ticējis Debesu Tēvam un Jēzum Kristum. Esmu milējis Viņus kopš bērnības, kad par Viņiem uzzināju pie savas — eņģelīm līdzīgās — mātes ceļiem, lasot Svēto Rakstu un evaņģēlija stāstus. Tagad šī bērnības ticība ir pāraugusi zināšanās un liecībā par mīlošu Debesu Tēvu, kurš uzklausa un atbild uz mūsu lūgšanām.”

Vēl šajā numurā

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

Atpazīt Sātana viltojumus

44.
lpp.

Lūk, viens efektīvs paņēmieni, kā saskatīt atšķirību starp Sātana meliem un Tā Kunga patiesībām.

JAUNIEŠIEM

60.
lpp.

PAT TAD, JA ESI KAUTRĪGS

Vai jebkad esi juties pārlietu kautrīgs
vai nobijies, lai dalītos evaņģēlijā?
Šeit sniegti trīs ieteikumi.

BĒRNIEM

Sekojoat praviešiem un apustuļiem

72.
lpp.

Kādu vienu lietu tu varētu darīt šomēnes, lai sekotu pravietim, prezidentam Tomasam S. Monsonam?

